

การนำเสนอตัวตนของเกย์ในนิตยสารเกย์ไทยที่ตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2527-2530

ปริญญานิพนธ์
ของ
รินรดา อัญรัตน์รุ่งโรจน์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา

มีนาคม 2558

การนำเสนอตัวตนของเกย์ในนิตยสารเกย์ไทยที่ตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2527-2530

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา
มีนาคม 2558
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การนำเสนอตัวตนของเกย์ในนิตยสารเกย์ไทยที่ตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2527-2530

บทคัดย่อ
ของ
รินรดา อัญรัตน์รุ่งโรจน์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา
มีนาคม 2558

รินรดา อัญรัตน์รุ่งโรจน์. (2558).การนำเสนอตัวตนของเกย์ในนิตยสารเกย์ไทยที่ตีพิมพ์ในปี พ.ศ.

2527-2530. กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาศาสตรการศึกษ). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท: ผู้ช่วย
ศาสตราจารย์ดร.ศิริพร ปัญญาเมธิกุล.

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอตัวตนของเกย์และการตีความตัวตน
ของเกย์ในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ คอลัมน์หน้าต่างมิถุนา ที่ตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2527-2530 ตามแนวคิด
วาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์จากผลการวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอตัวตนของเกย์พบกลวิธีทางศัพท์
ได้แก่ 1) การใช้คำเรียก 2) การบอกสภาพ 3) การบอกวิถีปฏิบัติ/การกระทำ และกลวิธีทางวัจนปฏิบัติ
ศาสตร์ ได้แก่ 1) การใช้วัจนกรรม 2) การปฏิเสธ 3) การเล่าเรื่อง 4) การเปรียบเทียบ ส่วนการตีความ
ตัวตนเกย์พิจารณาจาก 2 มุมมอง คือมุมมองของคนภายใน (เกย์มองเกย์) ได้แก่ 1) เกย์ คือ ผู้ชาย
2) เกย์ชอบผู้ชาย 3) เกย์ไม่ใช่โรคจิต 4) เกย์ต้องปกปิดความเป็นเกย์ 5) เกย์ผิดหวังในความรัก
6) เกย์มีความสงสัย/สับสนในเรื่องของเกย์ 7) วิถีชีวิตเกย์แตกต่างจากเพศปกติ ส่วนมุมมองของ
คนภายนอก (สังคมมองเกย์) ได้แก่ 1) เกย์เป็นโรคจิต 2) สังคมไม่ยอมรับเกย์

จากข้อมูลที่ปรากฏสะท้อนให้เห็นว่าจากความคิดในอดีตการนำเสนอตัวตนของเกย์เมื่อเวลา
ผ่านไปความรู้ ความเข้าใจอันเดิมที่สังคมมีอยู่ทางด้านลบเกี่ยวกับเกย์ยังคงดำรงอยู่สืบเนื่องมาถึงการ
นำเสนอตัวตนเกย์ในยุคปัจจุบัน ความเชื่อเปลี่ยนแปลงได้ยากและยังมีกลุ่มบุคคลที่ไม่เปิดรับทัศนคติ
ใหม่เกี่ยวกับความหลากหลายทางเพศเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับเพศที่แตกต่างกันของบุคคลในสังคม
การนำเสนอตัวตนของบุคคลหลากหลายทางเพศจึงออกมาในด้านลบ

SELF-PRESENTATION OF GAYMEN IN THAI GAY MAGAZINE PUBLISHED IN 1984-1987

Presented in Partial Fulfillment of the Requirement for the
Master of Education Degree in Educational Linguistics
at Srinakharinwirot University

March 2015

Rinrada Aunyaratroungroj. (2015). *Self-presentation of gay in Thai gay magazine published in 1984-1987*. Master Thesis, M.Ed. (Educational Linguistics).
Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University.
Advisor Committee: Asst. Prof. Siriporn Panyametheekul.

This research aims to analyze the linguistic strategies of self-presentation of gay men and the interpretation of gay identity in the Natangmituna column in Mitunajunior magazine, a Thai gay magazine published between 1984-1988, by adopting the framework of Critical Discourse Analysis (CDA). As for the linguistic strategies of self-presentation of gay men in lexicon, three main strategies of gay self-presentation were found, including 1) Reference terms 2) Characterization 3) Expression of life style. Pragmatic strategies include 1) Speech acts 2) Refusal 3) Narrative 4) Figurative language. The interpretation of gay identity can be divided into two views. According to the first, which view is of gays themselves, gays are 1) men 2) men who like men 3) normal people 4) closeted gays 5) have experienced disappointed love 6) people who doubt themselves and 7) people with a different life style. And the interpretations of gays from outsiders are that gays are 1) abnormal and 2) unacceptable in society.

The results show that the self-presentation of gay men has not change from the past. Gays have always been misunderstood. This belief is very difficult to change. Also, some people are reluctant to open their minds about sexual diversity to have more understanding about different sexualities of people in society. Therefore, the self-presentation of gay men remains negative.

ปริญญาานิพนธ์

เรื่อง

การนำเสนอตัวตนของเกย์ในนิตยสารเกย์ไทยที่ตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2527 – 2530

ของ

รินรดา อัญรัตน์รุ่งโรจน์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร. สมชาย สันติวัฒนกุล)

วันที่ เดือน..... พ.ศ.

อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

..... ที่ปรึกษา

..... ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริพร ปัญญาเมธีกุล)

(อาจารย์ ดร. นันทนา วงษ์ไทย)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริพร ปัญญาเมธีกุล)

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร.จันทิมา อังคพณิชกิจ)

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	5
ความสำคัญของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของงานวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
วาทกรรมและวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์.....	7
วาทกรรม.....	7
วาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์.....	11
เกย์.....	18
ความเป็นมาของเกย์.....	18
ความเป็นมาของนิตยสารเกย์.....	25
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	28
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	28
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	28
การสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	30
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	31
ผลการวิเคราะห์บริบทนิตยสารมิถุนาจูเนียร์คอลัมน์หน้าต่างมิถุนา ที่ตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2527 – 2530	31
ผลการวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอตัวตนของเกย์ ในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ คอลัมน์หน้าต่างมิถุนา ที่ตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2527 – 2530.....	32
ผลการตีความตัวตนของเกย์ ผ่านนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ คอลัมน์หน้าต่างมิถุนา ที่ตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2527 – 2530.....	64

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
4 (ต่อ)	
มุมมองของคนภายใน.....	64
มุมมองของคนภายนอก.....	83
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	90
บรรณานุกรม.....	95
ภาคผนวก.....	101
ประวัติผู้วิจัย.....	123

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 กลวิธีการนำเสนอตัวตนของเกย์ในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์คอลัมน์หน้าต่างมิถุนา ที่ตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2527 - 2530.....	33
2 สรุปรู่มมองของคนภายในของเกย์.....	64
3 สรุปรู่มมองของคนภายนอกมองเกย์.....	84

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ผู้วิจัยต้องขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศิริพร ปัญญาเมธิกุล ที่ได้เสียสละเวลาอันมีค่าและสละแรงกายแรงใจในการช่วยชี้แนะให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ และขัดเกลาในการแก้ไขตรวจทานปริญญานิพนธ์อยู่หลายครั้งเพื่อให้งานวิจัยออกมาสมบูรณ์แบบมากที่สุด ทั้งยังให้ความห่วงใย ความเป็นกันเองกับนิสิตและสามารถพูดคุยปัญหาต่างๆ ได้ทุกเรื่อง ซึ่งสิ่งเหล่านี้ได้สร้างแรงบันดาลใจให้นิสิตขับเคลื่อนปริญญานิพนธ์เล่มนี้ออกมาเป็นผลงานที่มีคุณค่า และทำให้ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตา ปรานีที่อาจารย์มีให้กับนิสิตคนนี้ได้เก็บประทับใจไว้เป็นความทรงจำที่ดีในช่วงระยะเวลาหนึ่งที่เราย่อยร่วมกันจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

นอกจากนี้ นิสิตขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ ดร. นันทนา วงษ์ไทย ประธานกรรมการสอบปริญญานิพนธ์ที่ให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่องานวิจัยตลอดมา และคอยให้กำลังใจที่ดีแก่นิสิตให้ต่อสู้กับการทำงานวิจัย ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร. จันทิมา อังคพณิชกิจ อาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกที่ให้ความรู้ในการวิเคราะห์หาทฤษฎีที่ชัดเจนและเป็นประโยชน์ต่องานวิจัย อีกทั้งคอยช่วยชี้แนะให้คำแนะนำหาตัวอย่างข้อมูล หนังสือให้แก่นิสิตและสละเวลาอันมีค่าในการช่วยเหลือแก้ไขตรวจทานงานวิจัยให้ออกมาถูกต้อง ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วรณกานต์ ลิขิตรัตน์พร ที่คอยห่วงใยถามไถ่สารทุกข์สุกดิบและติดตามความเป็นไปของนิสิต ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุกัญญา เรืองจรรยา ที่คอยชี้แนะแนวทางการทำงานวิจัย ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ญาณิสา บุญระชัยทวี ที่คอยติดตามความเป็นไปและห่วงใยนิสิตเสมอมา ตลอดจน อาจารย์ ดร. ณัฐยา พิริยะวิบูลย์ และ อาจารย์ Nicole Lasas ที่ได้สละเวลาตรวจทานชื่อเรื่องและบทคัดย่อ

นอกจากนี้ ขอขอบคุณ กุญชร ชุ่มสกุลสามีที่คอยช่วยเหลือให้กำลังใจรับฟังปัญหาต่างๆ ตลอดระยะเวลาในการทำปริญญานิพนธ์และคอยอยู่เคียงข้างกันเสมอมาจนถึงวันนี้ และผู้วิจัยขอขอบคุณกำลังใจที่ดีและมีให้กันเสมอมาของเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ชาวภาษาศาสตร์ที่คอยให้กำลังใจแก่กันและกัน และขอบคุณเพื่อนๆ ที่คอยส่งกำลังใจและเป็นแรงใจให้ต่อสู้ สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณกำลังใจที่ยิ่งใหญ่สำคัญยิ่งจากคุณพ่อ พรชัย อัญรัตน์รุ่งโรจน์ และคุณแม่ สมพงษ์ อัญรัตน์รุ่งโรจน์ ที่คอยอบรมสั่งสอน สนับสนุนทางการศึกษาครั้งนี้ ปริญญานิพนธ์เล่มนี้ข้าพเจ้าจึงขอมอบให้เป็นของขวัญให้กับท่านทั้งสองที่มอบสมบัติอันล้ำค่า คือ การศึกษาให้แก่ข้าพเจ้า และขอขอบคุณญาติพี่น้องทุกๆ คนเช่นกัน

รินรดา อัญรัตน์รุ่งโรจน์

บรรณานุกรม

ภาคผนวก

ประวัติย่อผู้วิจัย

บทที่ 1

บทนำ

1. ภูมิหลัง

นับตั้งแต่ พ.ศ. 2513 กรุงเทพมหานครถือว่าเป็นเมืองมีประชากรเกย์มากที่สุดแห่งหนึ่งในเอเชีย รองจากประเทศญี่ปุ่น ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงต่างๆ มากมายในสังคมไทย ไม่ว่าจะเป็นการแต่งกาย การเกิดขึ้นของสมาคมหรือองค์กรต่างๆ และสื่อที่เกิดขึ้นตามมามากมาย กล่าวคือ มีการผลิตสื่อสิ่งพิมพ์สำหรับเกย์เป็นจำนวนมากกว่า 1,000 ชิ้น ในรูปแบบจดหมายข่าวขององค์กรเกย์และนิตยสารเกย์ ดังนั้น ในการศึกษาเรื่องราวทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับวัฒนธรรมของเกย์ นิตยสารเกย์ถือเป็นแหล่งข้อมูลทางวิชาการที่สำคัญอีกแหล่งหนึ่งสำหรับเกย์ที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างกัน (Jackson. 2012: ออนไลน์)

ในปี พ.ศ. 2527 นิตยสารเกย์เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในประเทศไทย ซึ่งมีการนำเสนอภาพเพศชายเปลือยร่างกายกำยำ การโฆษณาแหล่งท่องเที่ยวเกย์ การบอกเล่าเรื่องราวในวงการเกย์ทั้งในและต่างประเทศ รวมถึงนวนิยาย เรื่องสั้น การโฆษณาหาคู่รัก และจดหมายขอคำปรึกษาของเกย์ และนับตั้งแต่นั้นมาจนถึง พ.ศ. 2533 ปรากฏนิตยสารเกย์เพิ่มขึ้นอีกหลายฉบับ ได้แก่ บอยแม็กกาซีน เกสร ประสพการณ์ มิตรเวทย์ มรกต มิถุนา มิถุนาจูเนียร์ มายเวทย์ นีออน เจมซัย (Chemgchai) (Jackson. 2012: ออนไลน์) นิตยสารที่ได้รับความนิยมมาก คือ “มิถุนาจูเนียร์” โดย อนันต์ ทองทั่ว ดีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2527-2530 นิตยสารมิถุนาจูเนียร์สร้างขึ้นเพื่อกลุ่มเกย์โดยเฉพาะ มีภาพผู้ชายเปลือย และบทความต่างๆ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์โดยเฉพาะ สโลแกนของนิตยสาร คือ “สำหรับหญิงสาวผู้อ่อนไหว และผู้ชายชาวดอกไม้” เนื้อหาของนิตยสารประกอบด้วย เนื้อหาทั่วไป การโฆษณาสถานที่เที่ยวสำหรับเกย์ นวนิยาย รูปภาพผู้ชายเปลือย ความเคลื่อนไหวของเกย์ในประเทศไทยและต่างประเทศ ประกาศหาคู่ และคอลัมน์จดหมายขอคำปรึกษาจากเกย์และการตอบจดหมายขอคำปรึกษาของเกย์จากบรรณาธิการ (เทอดศักดิ์ ร่มจำปา. 2545: 105, 123, 153-155)

¹ ในยุคนี้นิตยสารเกย์ถือว่าเป็น “สื่อใต้ดิน” ที่รับรู้กันเฉพาะสมาชิกเกย์เท่านั้น ไม่อนุญาตให้เผยแพร่ในร้านหนังสือทั่วไป รัฐบาลทำการกวาดล้าง ชัดขวาง และปิดกั้นนิตยสารเกย์ออกจากสังคม เนื่องจากถือว่าเป็นสื่อลามก นิตยสารเกย์เหล่านี้ถูกทำลายและสูญหายไปเป็นที่สุด (Jackson. 2012: ออนไลน์)

จากที่กล่าวมาเห็นได้ว่านิยายสารเกย์คอลัมน์ “หน้าต่างมิถุนา” เป็นพื้นที่สาธารณะสำหรับผู้ที่เป็นเกย์ในการขอคำปรึกษาจากบรรณาธิการ เพื่อบอกเล่าเกี่ยวกับเรื่องราวและปัญหาต่างๆ ของเกย์ในหลากหลายแง่มุม เพื่อเผยแพร่ข้อมูลเกย์และสามารถติดต่อสื่อสารกันระหว่างผู้อ่านที่เป็นเกย์ทั่วประเทศ ซึ่งข้อมูลที่ปรากฏเป็นเรื่องราวจริงที่เกิดขึ้นกับเกย์ในสมัยนั้น ดังตัวอย่างจดหมายขอคำปรึกษาในนิยายสารมิถุนาจูเนียร์ คอลัมน์หน้าต่างมิถุนา ปี พ.ศ. 2528

ตัวอย่าง จดหมายของ น้องต้อ ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิยายสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 11/2528

(1) “ชีวิตอันแสนเศร้าใครเล่าจะมารู้ ทรมาณใจเต็มทนอยากจะชนออกมาระบายให้หายไปกับสายลม หน้าตาดสดชื่น แต่ภายในนั้นมัวหมองไม่รู้หนทางที่ดี สุดท้ายจะเปื้อนหน้ายทุกวันนี้ผมต้องหลอกตัวเอง ไม่เคยยอมรับความเป็นจริง จึงไม่ได้กับสิ่งที่ใจต้องการ แต่อย่างไรผมก็มีข้อสงสัย ช่วยแก้ความในใจให้ผมหน่อย อย่างน้อยก็ช่วยให้หายข้องใจคงจะไม่รบกวนเวลานะฮะ”

1. ทำอย่างไรจึงจะทำให้เขารู้ว่าผมชอบเขาฮะ คือ ผมชอบคนๆ หนึ่งแต่ผมไม่กล้าบอกเขา ผมรู้สึกทรมาณใจเหลือเกิน

2. ผมเป็นเกย์แต่ไม่กล้าแสดงออกผมรู้สึกอายคนอื่น ทำไมผมถึงมีความรู้สึกอย่างนั้นฮะ

3. ทำอย่างไรผมจึงจะดำเนินชีวิตของผมเองไปด้วยดี ไม่ต้องมากังวลกับสิ่งเหล่านี้ฮะ

สุดท้ายนี้ ผมขอให้คอลัมน์นี้อยู่ไปนานๆ เพื่อคนที่แก้ปัญหาไม่ออกและขอให้พี่ประสบแต่ความสุขตลอดชีวิตนี้ (คนที่ลุ่มใจจริงๆ ฮะ)”

(น้องต้อ. 2528: 123)

จากตัวอย่าง (1) เป็นจดหมายจากเกย์ ซึ่งปรากฏความทุกข์ทรมานของเกย์ ในคำ “หลอก” “ไม่ได้กับสิ่งที่ใจต้องการ” “ทรมาณใจ” “ไม่กล้าแสดงออก” “อาย” “กังวล” “แก้ปัญหาไม่ออก” จากคำศัพท์ดังกล่าววิเคราะห์ได้ว่าผู้เขียนเริ่มต้นจดหมายด้วยการกล่าวว่า “ชีวิตอันแสนเศร้า” แสดงถึงความเศร้าใจ เสียใจในชีวิตเกย์ของตนเองเป็นอย่างมาก วลี “ไม่ได้กับสิ่งที่ใจต้องการ” แสดงความไม่ประสบความสำเร็จในสิ่งที่ปรารถนา คือ คู่รักที่เป็นชาย อ้างจากคำว่า “เขา” คำว่า “ทรมาณใจ” บ่งบอกความทุกข์ทางจิตใจของผู้เขียน คำว่า “หลอก” แสดงถึงความรำคาญไม่อยากจะหลอกคนอื่นว่าไม่เป็น

เกย์ จากข้อมูลพบว่าผู้เขียนแสดงความคิดเห็นว่าเกย์ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม จากคำและการแสดงการปฏิเสธ “อาย” “ไม่กล้าบอก” “ไม่กล้าแสดงออก” ข้อมูลในจดหมายแสดงว่าผู้เขียนต้องการปกปิดความเป็นเกย์ของตน จึงหาทางออกโดยการแสดงออกทางเขียนจดหมายมาระบายความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตัวเอง เนื่องจากเกย์มีความกังวลใจ เห็นได้จากคำว่า “กังวล” ที่ปรากฏร่วมกับบริบท “กับสิ่งเหล่านี้” แสดงการไม่ยอมรับการเป็นเกย์ของตน การไม่มีคู่รักที่เป็นผู้ชาย และการปกปิดความเป็นเกย์ ทำให้เกิดความทุกข์ใจต่อการดำเนินชีวิตในสังคมของผู้เขียนดูได้จากคำว่า “กลุ้มใจ” ส่วนคำว่า “แก้ปัญหานี้” บ่งบอกว่าผู้เขียนไม่มีชุดความรู้เกี่ยวกับเกย์ จึงทำให้ไม่สามารถแก้ไขปัญหานี้ของตนเองได้

ตัวอย่าง จดหมายของ รัชต์ ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหากับบรรณารักษ์ในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 12/2528

(2) “...เพราะในชีวิตจริงแล้ว เกย์ไม่น้อย โดยเฉพาะเกย์ควีนอย่างผู้เขียน เราชอบและมีประสบการณ์กับสุภาพบุรุษที่เป็นแมนจริง ๆ มากกว่า...”

(รัชต์. 2528: 126)

จากตัวอย่าง (2) ปรากฏคำศัพท์แสดงความปรารถนาเกย์ เป็นคำกริยา “ชอบ” จากบริบทวิเคราะห์ว่าผู้เขียนเป็นเกย์ควีน จากคำว่า “ควีน” หมายถึงพระราชินี แสดงถึงความเป็นหญิง เมื่อนำมาใช้ร่วมกับคำว่า “เกย์ควีน” เป็นคำแสดงถึงเกย์ที่มีลักษณะแสดงออกความเป็นหญิงหรือมีบทบาททางเพศเหมือนเพศหญิง ทำให้การนำเสนอตัวตนของเกย์แสดงออกมาในลักษณะการขึ้นชอบในเพศเดียวกันที่แสดงบทบาททางเพศเป็นฝ่ายรับ จากคำ “ชอบ” แสดงว่าผู้เขียนมีความต้องการมีประสบการณ์ทางเพศกับผู้ชายปกติมากกว่ากับเกย์ด้วยกัน การแสดงตัวตนของเกย์ในสังคมว่าเกย์ คือบุคคลรักเพศเดียวกัน

จากตัวอย่างที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับเกย์ในอดีตโดยพิจารณาผ่านสื่อนิตยสาร เพื่อให้เห็นถึงการนำเสนอตัวตนของเกย์ในอดีต โดยเฉพาะที่ผ่านสื่อนิตยสารเกย์เพราะเป็นแหล่งข้อมูลที่บ่งบอกชีวิตความจริงของเกย์ ซึ่งผู้วิจัยเลือก “นิตยสารมิถุนาจูเนียร์” ที่ตีพิมพ์ในปีพ.ศ. 2527-2530 เนื่องจากเป็นช่วงเวลาที่นิตยสารเกย์ได้รับความนิยม นิตยสารมิถุนาจูเนียร์ถือว่าเป็น

นิตยสารเกย์ที่ได้รับความนิยมสูงมากสำหรับเกย์ในยุคนั้น (เทอดศักดิ์ รมจำปา. 2545: 155) เพราะความน่าสนใจในการนำเสนอแบบรูปร่างหน้าตาดีมาขึ้นปกหนังสือนิตยสาร โดยเฉพาะรูปแบบเนื้อหาในนิตยสารเน้นการให้สาระความรู้เกี่ยวกับการเป็นเกย์ในด้านต่างๆ เช่น ความรู้เรื่องโรคจากการมีเพศสัมพันธ์ การมีเพศสัมพันธ์อย่างถูกต้องและปลอดภัย การหาคู่อรัก การให้คำปรึกษาปัญหาเกย์ การดำเนินชีวิตของเกย์ร่วมกับสังคมปกติ เป็นต้น ซึ่งแตกต่างจากนิตยสารเกย์ฉบับอื่นๆ ที่เน้นการเผยแพร่ภาพโป๊เปลือยของนายแบบเท่านั้น พร้อมทั้งนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ได้จัดทำการ์ตูนพ็อพอย่างต่อเนื่องจำนวน 38 ฉบับ ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2527-2530 ส่วนช่องทางการจัดจำหน่ายนิตยสารมิถุนาจูเนียร์วางจำหน่ายบนแผงหนังสือนิตยสารทั่วไป แต่ตำแหน่งการวางจำหน่ายบนแผงอยู่บริเวณที่ลับสายตาของแผงหนังสือ เพราะช่วงเวลานั้นนิตยสารเกย์ถือเป็น “สื่อใต้ดิน” ที่ทางภาครัฐเห็นว่าเป็นสื่อที่นำมาซึ่งปัญหาต่อประชากรในประเทศไทย จึงพยายามกำจัดนิตยสารเกย์ออกจากสังคม แสดงให้เห็นถึงการจำกัดพื้นที่ในการแสดงออกของเกย์ อย่างไรก็ตาม นิตยสารเกย์แก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยการเพิ่มช่องทางการจัดจำหน่าย คือ การจัดส่งทางไปรษณีย์ เป็นช่องทางที่เกย์ไม่ต้องหวาดระแวงในการซื้อนิตยสารเกย์ตามแผงหนังสือ หหมดกังวลในการกลัวการไม่ยอมรับของสังคมเมื่อทราบว่าซื้อนิตยสารเกย์ถึงกระนั้นเกย์ยังคงต้องหลบซ่อนทุกครั้งที่ได้รับนิตยสารทางไปรษณีย์เพราะกังวลคนในครอบครัวหรือผู้อื่นจะเปิดอ่านจนทราบความจริง (Jackson. 2012: Online)

ในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ผู้วิจัยเลือก “คอลัมน์หน้าต่างมิถุนา” ในการเก็บข้อมูล เนื่องจากคอลัมน์หน้าต่างมิถุนาเป็นคอลัมน์ที่ผู้เขียนที่เป็นเกย์เขียนจดหมายมาปรึกษากับบรรณาธิการเกี่ยวกับปัญหา เรื่องราวที่เกิดขึ้นจริงกับตนเองในการใช้ชีวิตเกย์ในสังคมสมัยนั้น ซึ่งเป็นข้อมูลที่น่าสนใจเป็นอย่างมากในการที่จะทราบการนำเสนอตัวตนของเกย์ในยุคสมัยนั้น เพื่อทราบถึงต้นตอสาเหตุของปัญหาของการไม่ยอมรับเกย์ในปัจจุบัน การทราบถึงสาเหตุที่แท้จริงว่าทำไมเกย์ยังคงไม่เป็นที่ยอมรับของคนในสังคมไทยสมัยนั้น การปฏิเสธการยอมรับจากสังคมในเรื่องความหลากหลายทางเพศยังคงเป็นปัญหา ส่งผลต่อประชากรเกย์ถึงความไม่เท่าเทียมกันในเรื่องสิทธิและเสรีภาพด้านต่างๆ โดยเฉพาะทางด้านสังคมและกฎหมาย เช่น พ.ร.บ. คู่ชีวิตสำหรับกลุ่มรักร่วมเพศ การทำประกันชีวิตของบุคคลรักร่วมเพศ การรับเข้าทำงานในภาครัฐ เป็นต้น ซึ่งการได้ทราบถึงการแสดงตัวตนของเกย์ในอดีต ทำให้สามารถบ่งบอกได้ถึงต้นตอของปัญหาว่าทำไมเพศเกย์ยังคงไม่เป็นที่ยอมรับอย่างแท้จริง เช่น เพศชายและเพศหญิง ถึงแม้จะเวลาผ่านมา 30 ปี จนกระทั่งในยุคปัจจุบันปี พ.ศ. 2558 ก็ตาม

การศึกษาในงานวิจัยนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อแสดงถึงการนำเสนอตัวตนของเกย์ในอดีตผ่านทาง นิติสารเกย์ เพื่อให้ทราบถึงการแสดงออกความรู้สึกนึกคิดของเกย์ต่อสิ่งแวดล้อมรอบตัวของเขา ว่ามีการกระทำต่อกันและกันอย่างไร หลังจากนั้น ผู้วิจัยจะตีความการนำเสนอตัวตนของเกย์ว่ามีลักษณะ นำเสนอตัวตนอย่างไร เกย์มองว่าเกย์เป็นอย่างไร มีสถานภาพอย่างไรในสังคมไทย และมีวิธีการที่ แสดงตัวตนของเกย์เป็นอย่างไร งานวิจัยชิ้นนี้ผู้วิจัยต้องการแสดงให้เห็นถึงสาเหตุของปัญหาในการไม่ ยอมรับเกย์ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งที่จะสะท้อนให้เห็นว่าเหตุใดยังคงมีการปฏิเสธเกย์ในสังคมไทยในปัจจุบัน เพื่อเรียกร้องการกีดกันสิทธิความไม่เท่าเทียมกันและปัญหาอื่นๆ ที่เกย์ต้องเผชิญในการดำรงชีวิตใน สังคม ถึงแม้ในปัจจุบันความคิดและความเชื่อของคนในสังคมไทยต่อเกย์ได้เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี ขึ้น อันเนื่องมาจากชุดความรู้เกี่ยวกับความหลากหลายทางเพศมีปรากฏขึ้นในสังคม แต่ยังคงปรากฏ การไม่ยอมรับเกย์ในสังคมไทย ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะวิเคราะห์การนำเสนอตัวตนของเกย์ผ่านสื่อนิติสาร มิถุนาจูเนียร์ คอลัมน์หน้าต่างมิถุนา ปี พ.ศ. 2527-2530

2. ความมุ่งหมายของงานวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยความมุ่งหมายดังนี้

1. วิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอตัวตนของเกย์ในนิติสารมิถุนาจูเนียร์ คอลัมน์หน้าต่างมิถุนา ที่ ตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2527-2530
2. ตีความตัวตนของเกย์ผ่านนิติสารมิถุนาจูเนียร์ คอลัมน์หน้าต่างมิถุนา ที่ตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2527-2530

3. ความสำคัญของงานวิจัย

1. แสดงให้เห็นถึงความเหลื่อมล้ำของเกย์ในสังคมไทย
2. ทำให้เห็นความคิดและมุมมองของเกย์ในสังคมไทย ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2527-2530 ซึ่งสามารถ ส่งผลให้เห็นวิถีชีวิตของเกย์และสะท้อนถึงตัวตนของเกย์ในปัจจุบัน

4. ขอบเขตของงานวิจัย

ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ คอลัมน์หน้าต่างมิถุนา ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2527-2530 จำนวน 38 ฉบับ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. เกย์ หมายถึง เพศชายที่มีความรู้สึกนึกคิดทางด้านอารมณ์ จิตใจ และรสนิยมชอบเพศเดียวกัน ไม่สนใจเพศตรงข้าม ซึ่งเกย์สามารถแยกตามบทบาทการร่วมเพศ คือ เกย์คิง (Gay King) เกย์ควีน (Gay Queen) เกย์ไบท์ (Gay Both)

2. การนำเสนอตัวตนของเกย์ หมายถึง การนำเสนอลักษณะเฉพาะของเกย์ผ่านการเขียนจดหมายถึงบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ คอลัมน์หน้าต่างมิถุนา ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2527-2530

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการเขียนงานวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. วาทกรรมและวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์

1.1 วาทกรรม

1.2 วาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์

2. เกย์

2.1 ความเป็นมาของเกย์

2.2 ความเป็นมาของนิตยสารเกย์

1. วาทกรรมและวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์

1.1 วาทกรรม (Discourse)

เมื่อกล่าวถึงภาษา ภาษา คือ สัญญะที่เป็นวิธีปฏิบัติทางสังคมอย่างหนึ่ง (Language is a social-semiotic and social practice) กล่าวคือ ภาษาเป็นสื่อแทนการกระทำความคิดและสิ่งต่างๆ ในโลกที่ปรากฏอยู่ท่ามกลางกิจกรรมของสังคมมนุษย์ ภาษามีความหมายเพราะคนมีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน ภาษาชักนำให้เรากระทำการได้แสดงตัวตน และเข้าร่วมในกิจกรรมสังคมร่วมกับคนอื่น ขณะเดียวกันภาษามีอำนาจในการจัดการความคิดบางสิ่งบางอย่าง ความเชื่อบางสิ่งบางอย่างในสังคมที่เราอาศัยอยู่ ดังนั้น ภาษาจึงเป็นการแสดงให้เห็นถึงตัวตนของเรา มนุษย์ใช้ภาษาเพื่อสร้างตัวตนของเราให้เป็นที่ประจักษ์ในสังคมได้เช่นเดียวกัน เมื่อกล่าวถึงภาษาแต่ละบุคคลอาจเข้าใจในแงุ่มที่แตกต่างกันออกไป (จันทิมา อังคพนิชกิจ. 2557: 1-4)

ภาษาแบ่งเป็นหลายระดับในแง่ของโครงสร้างภาษา อาจกล่าวถึงตั้งแต่ระดับเสียง คำ ประโยคหรือไวยากรณ์ ทั้งนี้ อาจรวมถึงระดับความหมาย เมื่อผู้พูดกล่าวถึงสิ่งๆ เดียวกันแต่ทุกคนก็มีวิธีการตีความหมายที่แตกต่างกัน เพราะภาษา มีความยืดหยุ่นและลื่นไหลไปตามบริบท การปรับเปลี่ยนรูปแบบภาษา มีความเกี่ยวข้องกับบริบทของผู้ใช้ภาษารวมทั้งวิถีปฏิบัติ เพราะฉะนั้น ภาษาที่อยู่ในสังคมและวิถีปฏิบัติทางสังคมจึงมีทั้งรูปแบบและหน้าที่ทางสังคมที่ผู้ใช้ภาษาต้องการจะสื่อสารเพื่อปฏิสัมพันธ์และประกอบกิจกรรมทางสังคมอย่างใดอย่างหนึ่ง

คำว่า “วาทกรรม ปรากฏในหลากหลายความหมายด้วยกัน ชิฟฟรินและแฮมิลตัน (Schitfrin; & Hamilton; อ้างอิงจาก จันทิมา อังคพนิชกิจ. 2557: 8) จึงจำแนกกลุ่ม 3 กลุ่มที่กล่าวถึงวาทกรรม ได้แก่

กลุ่มที่ 1 วาทกรรมเป็นหน่วยทางภาษาที่มีขนาดใหญ่กว่าประโยค

กลุ่มที่ 2 วาทกรรมเป็นเรื่องการใช้ภาษา

กลุ่มที่ 3 วาทกรรมเป็นเรื่องวิถีปฏิบัติทางสังคม ซึ่งรวมนำเรื่องที่ไม่ใช่หน่วยทางภาษาหรือประเด็นทางภาษาเข้ามาพิจารณาด้วย

เมื่อพิจารณาสามารถสรุปในมุมมองของวาทกรรมเป็น 2 มิติ คือ มิติเรื่องของภาษาและมิติเรื่องของสังคมหรือวิถีปฏิบัติทางสังคม ซึ่งในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้มิติที่ 2 ว่าด้วยเรื่องสังคมหรือวิถีปฏิบัติทางสังคม ในภาษาไทยเราใช้คำศัพท์ที่เรียก “Discourse” ได้แก่ ข้อความ วาทะ ปริเฉท สัมพันธสาร และวาทกรรม เนื่องจากในอดีตการศึกษาภาษาข้อความไม่ปรากฏการบัญญัติศัพท์อย่างชัดเจน ผู้วิจัยแต่ละกลุ่มในยุคนั้นจึงสร้างคำบัญญัติศัพท์ขึ้นมาใช้เรียกแทน “Discourse” สำหรับงานวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้คำว่า “วาทกรรม” เมื่อกล่าวถึง “Discourse” เพราะอ้างถึงถ้อยคำบางอย่างในภาษาที่สามารถสร้างชุดความคิดและสร้างความหมายที่ส่งผลกระทบต่อกระทำการกระทำและวิถีปฏิบัติของคนในสังคมนั้น วาทกรรมจึงไม่ได้มุ่งเน้นที่ตัวภาษาที่ใช้ในการสื่อสารเพียงเท่านั้น แต่มุ่งเน้นการมองทางสังคมและความคิดทางสังคมที่ไม่ใช่รูปภาษาโดยตรงด้วย (จันทิมา อังคพนิชกิจ. 2557: 1-18)

สอดคล้องกับที่ ฟูกูต์ (Foucault. 1995) กล่าวว่า วาทกรรมเป็นจารีตปฏิบัติ กฎเกณฑ์ ความคิด ความเชื่อ คุณค่า ที่สถาบันต่างๆ ในสังคมที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นๆ ใช้เป็นตัวกำหนดเอกลักษณ์และความหมายให้เกิดขึ้น เพื่อนำไปสู่การสร้างความเห็นชอบไปในทิศทางเดียวกัน ทุกสิ่งในชีวิตประจำวันของมนุษย์สามารถมองว่าเป็นวาทกรรมได้ทั้งสิ้น สิ่งเหล่านั้นกำลังสร้างความหมาย (Significance) หรือติดตราเสมือนป้าย (Label) ที่ชี้นำกรอบการรับรู้ของบุคคลในลักษณะของ “มาตรฐาน” และ “ความเป็นปกติ” (Form of normalization) ให้ตัวมันเอง ขณะที่การสร้างความหมายให้สิ่งที่อยู่นอกเหนือและต่างไปจากชุดวาทกรรมนั้น กลายเป็นสิ่งที่ถูกกดทับ (Dominate) ด้อยกว่า (Inferior) เป็นอื่น (Others) เป็นสิ่งที่ผิด (Wrong) หรือจนกระทั่งถูกทำให้เลือนหายไปจากสังคม คนส่วนใหญ่ไม่ได้ถูกคิดหรือตั้งข้อสงสัยถึงต้นกำเนิด แต่ยอมรับและปฏิบัติตามอย่างสมัครใจ ดังนั้นวาทกรรมไม่มีถูกหรือผิดแต่อยู่ที่สังคมเป็นตัวกำหนดการอ้างถึง การเปลี่ยนแปลง ขอบเขตของการอ้างถึงสิ่งต่างๆ ในลักษณะที่เป็นที่ยอมรับ หรือที่เรียกว่า “มีอำนาจหรือมีความชอบธรรม” เมื่อวาทกรรมอยู่ในรูปของ “ชุดความรู้” (Knowledge) เป็นวิธีการใช้เพื่อควบคุมผู้อื่น ความรู้จึงเป็นปฏิบัติการที่ชี้นำในการตัดสินความผิด-ความถูก ความจริง-ความปลอม ควรทำ-ไม่ควรทำ และอะไรเป็นอะไร คนส่วนใหญ่เชื่อว่าความรู้ปลอดจากอคติและความลำเอียงใดๆ โดยเฉพาะเมื่อเป็นวาทกรรมอยู่ในรูปความรู้

เฉพาะด้านของผู้เชี่ยวชาญด้านต่างๆ วาทกรรมจึงเป็นกลไกในการกำหนดความสัมพันธ์เชิงอำนาจของผู้กระทำวาทกรรมนั้น เพื่อควบคุมหรือจัดการสังคมได้อย่างแนบเนียน

นอกจากนี้ วาทกรรมเป็นกระบวนการในการสร้าง ผลิตตัวตน (Identity) และสร้างความหมาย ให้กับสิ่งต่างๆ ในสังคม วาทกรรมช่วยให้เราเข้าใจปฏิบัติการทางภาษาในการนำเสนอตัวตนที่ได้ประกอบสร้างจากการปฏิบัติของสังคม การจัดประเภททางสังคม และความสัมพันธ์ต่างๆ การนำเสนอตัวตนเป็นผลผลิตที่สำคัญของสังคมที่เราอาศัยอยู่และความสัมพันธ์ของเรากับบุคคลอื่น การที่บุคคลกำหนดตำแหน่งของตัวเองในสังคม เกิดจากการที่เรามองตัวเองและคนอื่นมองเรา และการถูกกำหนดสถานะทางสังคม เกิดจากคนอื่นกำหนดสถานะให้กับเรา จากงานวิจัยของ แจ็คสัน และซัลลิแวน (Jackson; & Sullivan. 2000: 131-142) ทำให้เข้าใจอัตลักษณ์ของเกย์แต่ละประเภท ซึ่งศึกษาวิจัยเรื่อง Sitcom in USA วัตถุประสงค์ของงานวิจัยเพื่อวิเคราะห์อัตลักษณ์เกย์ผ่านการใช้คำศัพท์ของตัวละครในภาพยนตร์ในนครแมนแฮตตัน ประเทศสหรัฐอเมริกา ผลการวิเคราะห์ คือ ตัวละครในภาพยนตร์เป็นตัวแทนเกย์ทั่วไปในสังคม เมื่อเรากล่าวถึงวาทกรรมของเพศที่ 3 โดยเฉพาะเกย์สามารถเห็นความแตกต่างในการแสดงออกทางเพศของเกย์ในแต่ละบุคคล เช่น เกย์ที่แสดงออกถึงความเป็นเกย์อย่างชัดเจน (เกย์ที่มีลักษณะออกสาว) กับเกย์ที่ไม่แสดงออกถึงความเป็นเกย์ของตนเองในสังคม (เกย์แอบแมน) เป็นต้น

แฟร์คลาฟ (Fairclough. 1995) กล่าวว่า การวิเคราะห์วาทกรรมสื่อทำให้เราเข้าใจที่มาของตัวบทที่ทำให้อุดมการณ์หลักในสังคมดำรงอยู่อย่างเป็นธรรมชาติผ่านปฏิบัติการทางภาษาในชีวิตประจำวัน วาทกรรมเป็นสิ่งที่ทำให้เราเป็นเราหรือก่อให้เกิดอัตลักษณ์กับตัวเรา เช่น การที่ผู้หญิงถูกติติงเมื่อพูดสองแง่สองง่ามว่า “...เป็นผู้หญิงยิ่งเร็วแท้ๆ พูดเช่นนี้ได้อย่างไร...” แต่ถ้าผู้ชายพูด ผู้ฟังถือว่าเป็นเรื่องปกติ ดังที่ อภิญา เพ็ญฟูสกุล (2546: 5) กล่าวว่า อัตลักษณ์เป็นการเชื่อมต่อระหว่างด้านหนึ่งอัตลักษณ์ คือ “ความเป็นปัจเจก” ที่เชื่อมต่อและสัมพันธ์กับสังคม (Social aspect) กล่าวคือ สังคมกำหนดบทบาทหน้าที่และระบบคุณค่าที่ติดตัวมา เช่น ความเป็นพ่อ ความเป็นเพื่อน ความเป็นสามี-ภรรยา ความเป็นศิษย์-อาจารย์ ส่วนอีกด้านหนึ่งอัตลักษณ์เกี่ยวข้องกับมิติ “ภายใน” ของความเป็นตัวเราไม่ว่าจะเป็นด้านอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด เพราะมนุษย์ให้ความหมายหรือเปลี่ยนแปลงความหมายเกี่ยวกับตนเองในกระบวนการที่มนุษย์สัมพันธ์กับโลกและปริณทณของอัตลักษณ์และอัตวิสัย (Subjectivity) นี้อาจซ้อนทับกันอยู่ ดังนั้น จึงมีการแบ่งประเภทอัตลักษณ์เป็น 2 ระดับ คือ อัตลักษณ์บุคคล (Personal identity) และอัตลักษณ์ทางสังคม (Social identity)

เพราะฉะนั้นจึงไม่ใช่การใช้ภาษาพูดถึงอะไรเท่านั้น แต่สำคัญอยู่ที่กฎเกณฑ์ที่เป็นกรอบล้อมว่าอะไรที่พูดแล้วถูก หรืออะไรที่แค่คิดก็ผิด “ยุคหลังสมัยใหม่” (Postmodernism) แนวคิดที่สำคัญคือ “อำนาจ” “ความรู้” และ “การก่อรูปของทางวาทกรรม” ว่าด้วยความจริง ความเท็จ และผลของความจริงซึ่งเกิดจากวาทกรรมเหล่านั้น ฟูโกต์ (Foucault. 1995) อธิบายว่า อำนาจไม่สามารถแยกออกจากชีวิตในสังคม (Social life) เป็นสิ่งที่ไม่เคยมีมาก่อน จนกระทั่งเราพูดถึงมัน มนุษย์เป็นผู้ประกอบสร้างอำนาจ จึงทำให้ “Discourse” เป็นส่วนหนึ่งของวิถีปฏิบัติของวิถีชีวิตของมนุษย์ที่ไม่สามารถแยกออกกันได้อย่างมีผลกระทบซึ่งกันและกัน ที่เรียกว่า “ความสัมพันธ์ภาษาวิธี” (Dialectic Relation) แสดงให้เห็นถึงโครงสร้างและระบบทางสังคมมีผลต่อวิถีปฏิบัติของคนในสังคม เพราะฉะนั้น “วาทกรรม” อยู่รอบตัวเรา (จันทิมา อังคพนิชกิจ. 2557: 1-18)

“วาทกรรม” เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลมากทางสังคม จะเห็นได้ว่าเมื่อสังคมเปลี่ยน ภาษาเปลี่ยน วาทกรรมก็เปลี่ยน ดังนั้น “ภาษา” “วาทกรรม” และ “วิถีปฏิบัติทางสังคม” มีส่วนเชื่อมโยงซึ่งกันและกัน และประเด็นสำคัญของ “วาทกรรม” คือ ในทุกวาทกรรมปรากฏการใช้ “อำนาจ” เข้ามาเกี่ยวข้องอยู่เสมอ เช่น โรงเรียน ศาล สถาบันต่างๆ สถานที่ทำงานต่างๆ บริษัท สถาบันตำรวจ โรงพยาบาล สื่อมวลชน เป็นต้น ซึ่งอำนาจที่ปรากฏเป็นผลมาจากอุดมการณ์ทางสังคมเป็นหลัก กล่าวคือ เมื่อผู้มีอำนาจในสังคมต้องการที่จะให้ผู้ฟังเชื่อในสิ่งใดหรือให้สังคมเป็นไปในทิศทางใด ผู้มีอำนาจจะใช้วาทกรรมในการเผยแพร่ “ความรู้” เฉพาะสิ่งที่ผู้มีอำนาจต้องการให้รู้เพียงเท่านั้น เพื่อควบคุมสังคมให้เป็นไปตามในสิ่งที่ผู้มีอำนาจกำหนดไว้ (Fairclough. 1995: 258-281) เช่น ถ้ากลุ่มผู้มีอำนาจต้องการพูดถึงเรื่องเพศให้เป็นอย่างไร เรื่องของเพศจะออกมาเป็นเช่นนั้น หากเป็นอย่างอื่นก็จะถือว่า “ผิด” เพราะฉะนั้น ความจริงในสังคมจึงไม่ได้เกิดขึ้นจากการรับรู้ต่อสิ่งแวดล้อมนอกดั่งภาพสะท้อนในกระจก เพราะความจริงมี “อำนาจ” ของผู้ค้นพบ ความจริงใดๆ ไม่มีความถูกต้องในตัวของมัน เพราะขึ้นอยู่กับ “ใครพูด ที่ไหน และเมื่อไร” วาทกรรมอยู่ในรูปของการควบคุมให้อีกฝ่ายทำในสิ่งที่ตนต้องการทั้งเต็มใจหรือไม่ เป็นการแสดงถึงความสัมพันธ์ที่ไม่เท่าเทียมกัน (Foucault. 1995) รวมถึงวาทกรรมนำเสนอตัวตนจากการที่บุคคลกำหนดตำแหน่งของตัวเองในสังคม เกิดจากการที่เรามองตัวเองและคนอื่นมองเรา และการถูกกำหนดสถานะทางสังคม เกิดจากคนอื่นกำหนดสถานะให้กับเรา การนำเสนอตัวตนจึงเชื่อมต่อระหว่างปัจเจกบุคคลและสัมพันธ์กับสังคม (อภิญา เพ็ญพสุกุล. 2546: 5)

สรุป “วาทกรรม” คือ ปรากฏการณ์ทางภาษาที่สามารถอธิบายรูปแบบและวิถีปฏิบัติของสังคมในทุกๆ สถานการณ์และสถานที่ เพื่อนำมาใช้ในการศึกษาถึงความสัมพันธ์ของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทั้งสถานการณ์ สถาบันและโครงสร้างทางสังคม ความสัมพันธ์ส่วนใหญ่เป็นไปในลักษณะ

“ความสัมพันธ์เชิงวิภาษวิธี” (Dialectic relationship) กล่าวคือ เป็นลักษณะแบบสองทิศทาง มีการกระทำต่อกันและกันระหว่างสองสิ่งทั้งทิศทางไปและกลับ มีผลกระทบซึ่งกันและกัน จึงทำให้เกิดการคงรักษาและการผลิตใหม่ของสถานะทางสังคม วาทกรรมถือได้ว่าส่วนหนึ่งของชีวิตมนุษย์ที่ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ (กฤษดาวรรณ หงส์ดารมภ์; และ จันทิมา เอี่ยมมานนท์. 2549: 7-9)

1.2 วาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ (Critical discourse analysis)

1.2.1 แนวคิดและหลักการของวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์

การวิเคราะห์วาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ (Critical discourse analysis หรือชื่อย่อว่า CDA) เป็นแนวคิดวิเคราะห์วาทกรรมที่นิยมใช้กันอย่างกว้างขวางในการศึกษาข้อความและการสนทนา รวมถึงคุณลักษณะเฉพาะของภาษาที่ใช้กันในสังคม กระบวนการและโครงสร้างทางวัฒนธรรม การวิเคราะห์วาทกรรมสามารถวิเคราะห์ความหมายได้หลากหลายทางขึ้นอยู่กับผู้รับสาร ผู้ส่งสาร และปริมาณข้อความในข้อมูลที่มีอยู่หรือได้รับ ในการทำความเข้าใจและการตีความในข้อความต่างๆ ตั้งแต่แรก การวิเคราะห์วาทกรรมไม่ใช่เพียงบรรยายความ แต่อาศัยการสังเกต การอธิบายเพื่อทำความเข้าใจจึงจะทำให้เห็นสิ่งที่ซ่อนอยู่ภายใต้ภาษาเพื่อใช้เปิดเผยหรือทำให้ปรากฏเห็นชัดเจนขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการวิเคราะห์เกี่ยวกับอำนาจ อิทธิพล และความไม่เท่าเทียมกันที่เกิดขึ้นในสังคม เช่น ความเหลื่อมล้ำทางสังคม วาทกรรมของคนร่ำรวย วาทกรรมของผู้มีอำนาจ วาทกรรมการต่อต้าน ซึ่งมีโครงสร้างและหลักการ ด้านความคิดสภาพสังคมและผลที่จะได้รับ

หลักการวิเคราะห์เชิงวิพากษ์มีวัตถุประสงค์ที่ต้องการอธิบายปรากฏการณ์ทางสังคมให้กระจ่างชัดเจน เพื่อแสดงให้เห็นเรื่องอำนาจ อิทธิพล ความไม่เท่าเทียมกันในสังคม สิ่งสำคัญของหลักการ คือ เน้นการแก้ปัญหาทางสังคม โดยการวิเคราะห์จากข้อมูลทางภาษาและนำไปเชื่อมโยงกับวิถีปฏิบัติของสังคมและความสัมพันธ์กันระหว่างสังคม หลักการนี้สนใจการเกิดของสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่มีอิทธิพลและกลุ่มที่ต่อต้าน กลุ่มที่มีอิทธิพลภายใต้กรอบทางอุดมคติซึ่งสำคัญเป็นอย่างมากในการผลิตอำนาจใหม่หรือการต่อต้านอำนาจและความไม่เท่าเทียมกัน ซึ่งพยายามที่จะทำให้สิ่งที่ซ่อนอยู่ภายใต้ภาษาได้ถูกเปิดเผย ทำให้ปรากฏหรือเปิดโปงให้เห็นชัดเจนขึ้น หลักการวิเคราะห์เชิงวิพากษ์เน้นที่หลักการการจัดการ กระบวนการ การยอมรับและอำนาจแฝงที่มีอิทธิพลเป็นอย่างมากต่อจิตใจคน พยายามเปิดเผยอำนาจแฝงที่ควบคุมจิตสำนึกและมีอิทธิพลต่อสังคม โดยการนำเอาหลักการในทางตรงกันข้ามมาต่อต้านอำนาจของคนรวย เพื่อต่อสู้ให้กับคนที่ได้รับผลกระทบจากอำนาจเหล่านี้ ในอีกแง่หนึ่งจะเห็นได้ว่าทฤษฎีวิเคราะห์เชิงวิพากษ์มีความพยายามสร้างและดำรงไว้ซึ่งความเป็นหนึ่งเดียวกันของกลุ่มคนที่มีในสังคม

หลักการวิเคราะห์เชิงวิพากษ์เป็นการทำให้เข้าใจการศึกษาข้อความให้กระจ่างชัดขึ้น ซึ่งต้องใช้หลากหลายวิชาและหลักการเข้ามามีใช้ในการศึกษาและวิเคราะห์ โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างวาทกรรมกับสังคม รวมถึงการรับรู้ทางสังคม การเมือง และวัฒนธรรม หลักการวิเคราะห์เชิงวิพากษ์เป็นการศึกษาในแง่ของความเป็นมนุษย์และวิทยาศาสตร์สังคม ทั้งทางประวัติศาสตร์และกระบวนการของสังคม ซึ่งให้ความสนใจกับทุกระดับของภาษาและทุกแง่มุมของวาทกรรม เช่น ระดับเสียง ระดับคำ ระดับประโยค เป็นต้น นอกจากนี้ จากการศึกษาพบผลงานเกี่ยวกับการวิเคราะห์เชิงวิพากษ์เป็น “ภาษาพูด” เป็นจำนวนมาก แต่ไม่จำกัดอยู่เพียงเท่านั้น ทฤษฎีนี้ให้ความสนใจในด้านภาษาสัญลักษณ์อีกด้วย เช่น รูปภาพ ภาพยนตร์ เสียง ดนตรี การแสดงออกทางท่าทาง เป็นต้น ในการสื่อสารของแต่ละสถานการณ์ (van Dijk. 1995: 17)

ฟูโกต์ (Foucault. 1995) กล่าวว่า การวิเคราะห์วาทกรรมเป็นการเชื่อมโยงระหว่าง “ตัวบท” (Text) วิธีปฏิบัติทางวาทกรรม (กระบวนการผลิตตัวบทและการบริโภคตัวบท) และวิธีปฏิบัติทางสังคมและวัฒนธรรม (Socio-cultural Practice) โดยความสัมพันธ์ระหว่างตัวบทกับวิธีปฏิบัติทางสังคมและวัฒนธรรมเป็นการกระทำแบบสองทาง (Dialectic) ระหว่างวาทกรรมกระแสหลักและวาทกรรมกระแสรอง เพราะฉะนั้น อำนาจไม่ได้อยู่เหนือทุกสิ่งทุกอย่างโดยสมบูรณ์ (Omnipresent but not omnipotent) เพราะที่ใดมีอำนาจ ที่นั่นย่อมมีการต่อต้านเป็นสิ่งที่คู่กันเสมอและมีการผลิตวาทกรรมคู่ตรงข้ามเสมอ เช่น กลุ่มคนรักร่วมเพศกำหนดวาทกรรมขึ้นเพื่อสร้างความชอบธรรมให้กับกลุ่มตนท่ามกลางวาทกรรมของเพศสภาวะอื่นๆ ที่สร้างเพื่อควบคุมสังคม จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องพบงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการแสดงตัวตนของเกย์ที่สังคมมอบให้ เช่น จากงานวิจัยของ ร็อดนีย์ (Rodney. 2007: 83-115) ศึกษาวิจัยเรื่อง Imagined Comrades and Imaginary Protections: Identity, Community and Sexual Risk Among Men Who Have Sex with Men in China ในช่วงปี 1997-2001 ซึ่งมุ่งเน้นไปที่การวิเคราะห์การสนทนากันที่แสดงออกถึงอัตลักษณ์ทางเพศ อำนาจ และอิทธิพลจากการเมือง วาทกรรมสังคม สถาบัน ความคิดจากระบบสังคมต่อเกย์ในประเทศจีน และสมาชิกเกย์ที่ได้รับเชื้อเอชไอวี จากพฤติกรรมความเสี่ยง วิเคราะห์ตามแนวคิดวาทกรรมสื่อ (Mediated discourse analysis) โดยปรากฏคำอ้างเกย์ที่แสดงถึงอัตลักษณ์เกย์ของผู้ชายขายบริการทางเพศในประเทศจีนเรียกว่า “For Sale (Maide)” “Money Boys” “Gay” “Tongzhi” จากคำว่า “Moneyboy” ภาษาจีนเรียกว่า “Luan (chaotic)” สื่อความหมายถึงบุคคลที่อยู่ตามที่สาธารณะ บาร์ เพื่อขายบริการ

ทางเพศให้กับบุคคลในชนชั้นต่างๆ พื้นที่ต่างๆ เพื่อแลกกับเงิน จึงถือว่าเป็นบุคคลที่มีความเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อเอชไอวีและแพร่เชื้อเอชไอวีสำหรับเกย์ที่อาศัยในเมืองหลวง ส่วนคำที่คนจีนใช้เรียกบุคคลรักร่วมเพศทั้งคนในเมืองและคนนอกเมืองเรียกว่า “ทงซี (Tongzhi)” “เกย์” “โฮโมเซ็กส์ชวล (Homosexual)” แต่อย่างไรก็ตาม เกย์ในประเทศจีนถือว่าเป็นการประพฤติผิดนอกจารีต และเป็นภัยต่อระบบครอบครัวและระบบชนชั้นในสังคม ซึ่งทำให้คุณภาพชีวิตของประชากรเลวลง คำว่า “เกย์” ถูกให้ความหมายใหม่ เป็นแหล่งแพร่เชื้อเอชไอวี เป็นอาชญากรรม เป็นภัยต่อระบบชนชั้น จนกระทั่งในปี 1999 มีการออกกฎหมายข้อ 106 กล่าวว่า ห้ามการแสดงออกของ “พฤติกรรมรักร่วมเพศ” เพราะถือว่าเป็นภัยต่อสังคม ถึงแม้จะมีการรายงานอย่างเป็นทางการว่า ผู้ติดเชื้อที่เป็นผู้รักร่วมเพศมีจำนวนลดลงก็ตาม แต่ผู้รักร่วมเพศก็ถูกมองว่าเป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อเอชไอวี และผู้รักร่วมเพศถือว่าเป็นผู้ที่แพร่เชื้อเอชไอวี เป็นความคิดที่เกิดขึ้นทั่วโลก รวมถึงประเทศจีนด้วย

ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เบเกอร์ (Baker, 2005: 191-244) ศึกษาวิจัยเรื่อง Making safer sex sexy: Border crossing – informalisation and gay identity in sexual health documentation ใช้การวิเคราะห์แบบคุณภาพ งานวิจัยมุ่งเน้นการปรับเปลี่ยนอัตลักษณ์เกย์ในอดีตที่กล่าวว่า “เกย์เป็นเชื้อโรคเอดส์” ให้เป็นอัตลักษณ์เกย์ที่ดีขึ้น คือ “เกย์มีสุขภาพดี ปลอดภัย” จากข้อมูลตัวอย่างอัตลักษณ์เกย์ในอดีต เช่น เมืองเท็กซัส ระบุว่า การแพร่กระจายของโรคเอดส์มาจากกลุ่มรักร่วมเพศ ซึ่งถือว่าเป็นพาหะ ดังนั้น จึงมีการต่อต้านกลุ่มรักร่วมเพศ โดยการจำกัดในด้านการประกอบอาชีพ เช่น ครู พนักงานเสิร์ฟ เป็นต้น เกย์รู้สึกว่าเขาถูกสังคมตัดสินว่าเป็นบุคคลที่มีความเสี่ยง เป็นเพศที่ไม่มีความปลอดภัยทางด้านการมีความสัมพันธ์ทางเพศ ซึ่งเป็นการตีความทางด้านลบ จากงานวิจัยทั้ง 2 งานแสดงให้เห็นถึงความสอดคล้องกันว่าการกำหนดอัตลักษณ์เกย์ในอดีตในทุกประเทศ คือ บุคคลที่แพร่เชื้อและมีความเสี่ยงสูงในการรับเชื้อเอชไอวี สะท้อนให้เห็นถึงรูปแบบแนวคิดเกี่ยวกับเกย์เป็นไปในทิศทางเดียวกันถึงแม้อยู่ต่างประเทศก็ตาม ซึ่งผู้วิจัยจะนำข้อมูลมาเชื่อมโยงเพื่อศึกษาถึงความเหมือนและความแตกต่างที่เกิดขึ้นกับเกย์ในประเทศไทย

นอกจากนี้ การวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ยังศึกษากระบวนการ ขั้นตอน รายละเอียดต่างๆ ในการสร้างเอกลักษณ์และความหมายให้กับสิ่งที่อยู่รอบตัวเราในรูปของวาทกรรมว่ามีความเป็นมาอย่างไร มีการต่อสู้ช่วงชิง กำหนดกฎเกณฑ์เรื่องนั้นๆ อย่างไร เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับบุคคล สถาบัน สถานที่ เหตุการณ์อะไรบ้าง และผลกระทบ รวมถึงการกดทับ ปิดกั้น โดยที่อำนาจแห่งวาทกรรมที่เน้น

ความสัมพันธ์ทางอำนาจที่ดำรงอยู่เดิม เรียกว่า “วาทกรรมกระแสหลัก” โดยการใช้ “อำนาจ” โดยเฉพาะอำนาจที่ถูกใช้เพื่อสร้างความรู้ ความจริง ทักษะของฟูโกต์เชื่อว่าสองสิ่งนี้ไม่ต่างจากวัตถุอื่นๆ ที่ถูกสร้างขึ้น ความรู้และความจริงเป็นเรื่องเดียวกับอำนาจ ซึ่งอำนาจทางสังคมได้กดทับการแสดงตัวตนเกย์โดยผ่านการใช้อำนาจสร้างความรู้เรื่องเพศ

ส่วนงานวิจัยของ แจ็คสันและซัลลิแวน (Jackson; & Sullivan. 2000: 5-19) ศึกษางานวิจัยเรื่อง “Lady Boys, Tom Boys, Rent Boys: Male and Female Homosexualities in Contemporary” วัตถุประสงค์ของงานวิจัยเพื่อให้ความรู้และทำความเข้าใจกับบุคคลภายนอกกลุ่มรักร่วมเพศได้รู้ถึงจุดต่อระหว่างวัฒนธรรมทางเพศของไทยและชาติตะวันตก วาทกรรมทางเพศและเพศวิถีเพื่อการช่วยเหลือ “กะเทย” และ “ทอม” ในการถูกกีดกันทางเพศและปัญหาอื่นๆ ที่ต้องเผชิญในการใช้ชีวิตร่วมกับคนในสังคม ผลการวิเคราะห์ คือ ประเทศไทยขาดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับ “เกย์” ไม่เหมือนอย่างชาติตะวันตก คำว่า “เกย์” และ “กะเทย” ในสังคมไทยความหลากหลายทางเพศไม่มีความแตกต่าง อัตลักษณ์เกย์ไม่แตกต่างกับเพศปกติแต่เป็นเหมือนส่วนหนึ่งของเพศปกติ ประชากรทั่วไปเข้าใจ คำว่า “กะเทย” มากกว่า คำว่า “เกย์” สังคมไทยไม่ได้ยืมความหมายและวิธีการใช้ของ คำว่า “เกย์” จากต่างประเทศ แต่นำคำว่า “เกย์” มาใช้ในความหมายใหม่ที่มีความหมายใกล้เคียงกับเพศปกติ แทนที่จะใช้ในความหมายที่ตรงกันข้ามกัน ระบบเกย์ในสังคมไทยแบ่งประเภทตามพื้นที่ ชนชั้น การศึกษา และอาชีพ ซึ่งกลุ่มรักร่วมเพศในประเทศไทยได้รับความทุกข์ทรมาน เนื่องมาจากขอบเขตทางด้านความคิดของสังคม ทำให้ไม่กล้าเปิดความเป็นตนเองที่แท้จริงต่อสังคม

แวนไดจ์ (van Dijk. 1995: 20) กล่าวว่าการศึกษาในทิศทางที่ตรงกันข้ามกับวาทกรรมของคนรวยหรือผู้ที่มีอิทธิพล ทั้งทางโครงสร้างและหลักการ ด้านความคิด สภาพสังคมและผลที่ได้รับ พร้อมกับการศึกษาที่วาทกรรมต่อต้านของอิทธิพล เพื่อแสดงให้เห็นถึง “อำนาจ อิทธิพล และความไม่เท่าเทียมกัน” รวมทั้งการผลิตอำนาจใหม่หรือการต่อต้านอำนาจเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอำนาจที่เกิดขึ้นในสังคม ทั้งอำนาจผ่านตัววาทกรรมและอำนาจเหนือวาทกรรม ซึ่งเราสามารถเรียกอำนาจนี้ได้ว่า การควบคุมของกลุ่มที่มีอำนาจเหนือกว่า อาจเป็นอำนาจที่ได้มาจากยศหรือตำแหน่งในทหาร อำนาจที่ได้มาจากความร่ำรวย อำนาจที่ได้มาจากการมีความรู้เหนือกว่าหรือมากกว่าอีกกลุ่ม ซึ่งเมื่อผู้มีอำนาจแสดงวาทกรรมต่างๆ ผู้ฟังมีแนวโน้มที่จะยอมรับในความเชื่อ ความรู้ และความคิดเห็นต่างๆ ในตัววาทกรรมนั้นๆ เพราะมองว่าเป็นสิ่งที่น่าไว้วางใจและน่าเชื่อถือ ในบางสถานการณ์ผู้ที่อยู่ร่วมใน

สถานการณ์นั้นถูกบังคับโดยวาทกรรมให้เป็นผู้รับฟัง เช่น ในวงการการศึกษาและการทำงาน เป็นต้น การเรียนรู้ การตีความ มีอิทธิพลจากสถาบันหรือองค์กรต่างๆ ในหลายๆ สถานการณ์ที่ไม่มีวาทกรรม สาธารณะหรือวาทกรรมสื่อ นั้นอาจมีการเลือกการนำเสนอข้อมูลที่มาจากความเชื่อเฉพาะอย่าง ผู้ฟัง อาจไม่มีความรู้และความเชื่อที่จะท้าทายวาทกรรมหรือข้อมูลที่พวกเขานำเสนอให้ ซึ่งการควบคุม ความคิดส่วนมากมาจากตัวบริบท อย่างไรก็ตาม การควบคุมนี้บางครั้งไม่ประสบความสำเร็จ เนื่องจากการได้รับความรู้มาก่อนหน้านี้เกี่ยวกับเรื่องที่กลุ่มที่มีอิทธิพลส่งต่อ ส่วนบุคคลบางส่วนที่เชื่อ เนื่องจากไม่มีความรู้เรื่องนั้นๆ มาก่อนจึงไม่มีข้อมูลมาคัดค้านต่อข้อมูลที่ปรากฏ ทำให้ถูกครอบงำด้วย ข้อมูลที่กลุ่มที่มีอิทธิพลต้องการให้เชื่อเพื่อการครอบงำจิตใจ สะท้อนว่ากลุ่มบุคคลที่มีอิทธิพลเลือกใช้ ข้อความและการพูดเพื่อเป็นสื่อในการทำให้ผู้ฟังเชื่อในสิ่งที่เขาต้องการให้เชื่อ เช่น บุคคลกลุ่มที่มี อิทธิพลต้องการที่จะให้สังคมมองคนต่างด้าวในด้านลบ จึงเลือกส่งมอบข้อความต่างๆ ในด้านลบ ให้กับสังคมได้เชื่อตามสิ่งที่กลุ่มต้องการ ส่วนกลุ่มบุคคลที่มีอิทธิพลสร้างภาพลักษณ์ของตนเองในด้าน บวกโดยการใช้ข้อความและการพูดเป็นสื่อ การควบคุมนี้สามารถใช้ได้ในบางสถานการณ์หรือทุก สถานการณ์ แสดงให้เห็นว่าวาทกรรมกำหนดอุดมคติ ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญเป็นอย่างมากในการผลิต อำนาจใหม่และสร้างความเป็นสังคม สิ่งนี้จึงก่อให้เกิดความไม่เท่าเทียมกัน ในความสัมพันธ์กัน ระหว่างกลุ่มที่มีอิทธิพลใช้อำนาจในสังคมและการหาผลประโยชน์อย่างไม่ชอบธรรม (van Dijk. 2001: 355)

1.2.2 แนวทางการศึกษาวาทกรรมในฐานะการปฏิบัติทางสังคม

แฟร์คลาฟ (Fairclough. 1995: 271-280) กล่าวถึง แนวทางการศึกษาวาทกรรมในฐานะ การปฏิบัติทางสังคม (Social Practice) คือ การศึกษาภาษาที่เป็นสื่อแทนความคิด การกระทำ และสิ่ง ต่างๆ ที่อยู่ท่ามกลางกิจกรรมทางสังคมของมนุษย์ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ทฤษฎีวิเคราะห์เชิงวิพากษ์เน้นการแก้ปัญหาทางสังคม ในการวิเคราะห์นี้ไม่ใช่เพื่อแค่ ตัวข้อมูลทางภาษาหรือกลวิธีของภาษานั้นๆ มาทำการวิเคราะห์ แต่ต้องนำคุณลักษณะเฉพาะของ ภาษาที่ใช้กันในสังคม กระบวนการและโครงสร้างทางวัฒนธรรมมาร่วมในการวิเคราะห์ ซึ่งเป็นทฤษฎี ที่นำหลากหลายวิชามาใช้ในการวิเคราะห์ เพื่อการวิเคราะห์ที่สมบูรณ์

2. ทฤษฎีวิเคราะห์เชิงวิพากษ์วิเคราะห์อำนาจแฝงที่มีความสัมพันธ์กับวาทกรรม การวิเคราะห์เน้นภาษาและการใช้อิทธิพลแฝงที่มีความสัมพันธ์กับอำนาจที่มีอยู่จริงในสังคม ซึ่งใช้เป็นอุปกรณ์เพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ของการใช้อำนาจผ่านตัววาทกรรม สิ่งที่น่าสนใจ คือ “อำนาจ” มีความสัมพันธ์กับสื่อสารมวลชนและการเมืองเป็นอย่างมาก มีผลงานมากมายทางทฤษฎีวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ที่เน้นเรื่องเกี่ยวกับการสร้างอำนาจใหม่โดยอำนาจแฝง

3. วาทกรรมที่เกิดจากสถาบันสังคมและวัฒนธรรมในสังคม เป็นการใช้อำนาจแฝงซ่อนอยู่ในชีวิตประจำวันประกอบด้วย 3 อย่าง ได้แก่ การแสดงตัวตนต่อโลกอย่างไร ความสัมพันธ์ระหว่างผู้คนและคนในสังคม และ อัตลักษณ์ตัวตน ในการแสดงออกถึงความสัมพันธ์ระหว่างคู่สนทนาสามารถใช้คำว่า “พวกเรา” (Us) ซึ่งคำสรรพนามเหล่านี้ในทางหลักการมีความหมายแฝงในคำนั้นสามารถตีความในด้านบวกหรือเป็นประโยชน์กับกลุ่มบุคคลที่ใช้คำสรรพนามนี้ ส่วนคำสรรพนาม “พวกเขา” (Them) เป็นคำสรรพนามที่มีความหมายแฝงไปในทางตรงกันข้าม จากงานวิจัยของ แวน ไดค์ (van Dijk, 2001: 359) อำนาจของสื่อมวลชนเป็นที่น่าสนใจอย่างยิ่งต่อการศึกษาหลายๆ ด้าน เช่น การศึกษา ภาษาศาสตร์ ภาษาศัญลักษณ์ ทฤษฎีปฏิบัตินิยม และวาทกรรม การศึกษาเกี่ยวกับอำนาจที่มีมาก่อนหน้าเกี่ยวกับภาษาที่ใช้ในสื่อมวลชนเน้นการสังเกตอย่างเรียบง่ายที่โครงสร้างผิว ดังเห็นได้จาก การศึกษาความอคติหรือความลำเอียงในการใช้คำสรรพนามบอกเล่า โดยใช้คำว่า “พวกเรา (we)” “พวกเขา (them)” “ของเรา (our)” และ “ของเขา (them)” ในการกล่าวถึง การกระทำที่แสดงผลทางบวกการเลือกใช้สรรพนามจะใช้ “พวกเรา (us)” “ของเรา (our)” เพื่อเป็นการรักษาผลประโยชน์ สร้างภาพลักษณ์อันดี และแสดงออกถึงการเป็นหนึ่งเดียวกันในกลุ่มมากกว่าการเป็นการกระทำหรือความคิดของบุคคลๆ เดียว ในทางตรงกันข้ามใช้สรรพนามว่า “พวกเขา (them)” “ของเขา (them)” เพื่อแสดงการกระทำและอุดมการณ์ที่ตรงกันข้าม ส่วนใหญ่จะเป็นไปในทางลบหรือที่ไม่พึงปรารถนา การใช้สรรพนามเหล่านี้ปรากฏบ่อยครั้งผ่านสื่อโดยเฉพาะสังคมทางการเมือง หลักการวิเคราะห์เชิงวิพากษ์เป็นการวิเคราะห์ถึงภาพสะท้อนของสื่อมวลชนในการใช้ภาษาแสดงออกถึงอุดมการณ์ทางการเมือง

4. วาทกรรมกำหนดอุดมคติ (Ideology) คือ ความคิด ความเชื่อที่สังคมสร้างขึ้นมาโดยใช้ในการควบคุมความคิดของบุคคลในสังคม ส่งผลให้เกิดความไม่เท่าเทียมกัน แสดงให้เห็นถึงกลุ่มที่มีอิทธิพลและการหาผลประโยชน์อย่างไม่ชอบธรรม หลักการนี้ถูกพัฒนาโดยลัทธิมาร์กซ์ในระบบ

ความสัมพันธ์ของชนชั้น (Larrian. 1979) ซึ่งเป็นการบรรยายถึงอิทธิพลต่อเพศและเชื้อชาติ การวิเคราะห์ให้แต่ข้อความที่ปรากฏไม่เพียงพอต่อการวิเคราะห์ จำเป็นต้องตระหนักถึงการแปลข้อความ การรับรู้ข้อความและข้อความนั้นส่งผลอย่างไรต่อสังคม ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างมากต่อเมื่อเข้าใจว่าอุดมคตินั้นเปรียบเสมือนกับกระบวนการของการเชื่อมต่อกันระหว่างการแสดงออกถึงความ เป็นจริงเฉพาะอย่างและการสร้างอัตลักษณ์เฉพาะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอัตลักษณ์โดยรวมของกลุ่มคน

5. ความเชื่อมโยงกันของข้อความและสังคมในการผลิตสื่อ หลักการวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ เน้นการสร้าง ความเชื่อมโยงกันระหว่างสังคม โครงสร้างทางวัฒนธรรม และกระบวนการอย่างหนึ่งต่อ คุณลักษณะของข้อความ ซึ่งการเชื่อมโยงนี้เป็นไปลักษณะที่ไม่ซับซ้อนแต่กลับเป็นไปในทางอ้อม คือ การนำความเชื่อมโยงกันระหว่างข้อความและสังคม เพราะฉะนั้น วาทกรรมรูปแบบใหม่จึงแสดงถึงการ เชื่อมโยงกันระหว่างกระบวนการทางวัฒนธรรมในสังคมและลักษณะทางภาษาศาสตร์

6. การวิเคราะห์วาทกรรม คือ การตีความและการบรรยายความ วาทกรรมสามารถแปล ความหมายได้หลากหลายทางด้วยกันขึ้นอยู่กับผู้รับสารและปริมาณข้อความในข้อมูลที่มีอยู่ ความ เข้าใจและการแปลความในข้อความต่างๆ นั้นไม่ได้เกิดขึ้นมาตั้งแต่แรกเกิด แต่เกิดขึ้นจากระดับชนชั้น อายุ ความเชื่อ และทัศนคติเฉพาะต่อข้อความนั้นๆ ยังรวมถึงอารมณ์ ทัศนคติและความรู้พื้นฐาน ซึ่งไม่ มีที่สิ้นสุดเมื่อได้พบเจอบริบทใหม่ๆ และข้อมูลใหม่ๆ

7. วาทกรรม คือ รูปแบบการปฏิบัติของสังคม ในทุกๆ สถานการณ์และสถานที่ต่างๆ จะ มีการเกี่ยวข้องกับวาทกรรมเสมอ แต่ละวาทกรรมมีการใช้อำนาจเข้ามาเกี่ยวข้องอยู่เสมอ เพราะผู้มี อำนาจนำเสนอความรู้เพียงชุดที่ผู้มีอำนาจเชื่อ เพื่อควบคุมสังคมให้เป็นไปตามกรอบที่ผู้มีอำนาจสร้าง ขึ้น เช่น โรงเรียน ศาล สถาบันต่างๆ สถานที่ทำงานต่างๆ บริษัท สถานีดารวจ โรงพยาบาล สื่อมวลชน เป็นต้น เป็นสิ่งที่สร้างวาทกรรมเพื่อกำหนดแนวทางการปฏิบัติของคนในสังคม

สรุป หลักการวิเคราะห์เชิงวิพากษ์เป็นหลักการที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ เพราะ เป็นหลักการวิเคราะห์ข้อมูลทางภาษาที่สามารถสะท้อนให้เห็นถึงวิถีปฏิบัติทางสังคม และเปิดเผยให้ เห็นถึงรูปแบบความคิด ความเชื่อของบุคคลในสังคมผ่านข้อมูลทางภาษา อีกทั้งยังทำให้เห็นถึงอำนาจ อิทธิพลและความไม่เท่าเทียมกันที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากการกำหนดชุดความรู้ต่างๆ ของผู้มีอำนาจ ทางสังคม เพื่อใช้ในการกำหนดขอบเขตการกระทำและวิถีปฏิบัติทางสังคมให้เป็นไปตามทิศทาง

เดียวกัน เพื่อช่วยต่อการควบคุม ดูแล จัดการของผู้มีอำนาจในสังคม หลักการนี้จะทำให้เห็นการ นำเสนอตัวตนเกย์ในสังคมไทยว่ามีรูปแบบและลักษณะเป็นอย่างไร ความคิด ความเชื่อเป็นไปใน ทิศทางไหน หลักการวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ทำให้ค้นพบ “ชุดความรู้” ของคนในสังคมไทยว่ามีชุดความรู้ เกี่ยวกับเรื่องเพศเป็นอย่างไร ชุดความรู้ที่ปรากฏสร้างเพื่อเอื้อประโยชน์แก่ฝ่ายใด ซึ่งเป็นที่ยึดถือและ ปฏิบัติกันมาอย่างช้านาน หลักการนี้ทำให้รู้ถึงต้นตอของสาเหตุของปัญหาเพื่อนำไปสู่การแก้ปัญหา อย่างยั่งยืน

2. เกย์

2.1 ความเป็นมาของเกย์

พฤติกรรมรักร่วมเพศมีปรากฏมาตั้งแต่สมัยรัตนโกสินทร์ ซึ่งถูกเรียกว่า "กะเทย" ในความ เข้าใจของคนไทยโดยทั่วไปในสมัยนั้น จนกระทั่งในช่วงเวลาหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้รับเอาอารย ธรรมตะวันตกโดยเฉพาะจากประเทศสหรัฐอเมริกาเข้ามา ซึ่งได้รับเอาระบบความหมายทางเพศเข้ามา ด้วย มีการนำคำว่า "เกย์" ซึ่งเป็นคำที่ยืมมาจากภาษาอังกฤษ "Gay" มาใช้ในการเรียกผู้ที่มีพฤติกรรม รักร่วมเพศชายกับเพศชายแต่ยังคงพอใจในเพศชายของตน การแสดงออกลักษณะท่าทาง การแต่ง กาย อุปนิสัย ไม่สามารถบ่งบอกได้ว่าเป็นเกย์ มีลักษณะเหมือนผู้ชายทั่วไป (เทอดศักดิ์ ร่มจำปา. 2545: 53-54; พจนาน รุปแก้ว. 2547: 45; และสหาศัย พงศ์หิรัญ. 2552: 13) คำว่า "เกย์" และ "กะเทย" เป็นพฤติกรรมรักร่วมเพศ (Homosexual) เหมือนกันแต่แตกต่างกันที่การแสดงออกภายนอก แจ็คสันและซัลลิแวน (Jackson; & Sullivan. 2000: 19) กล่าวว่า ในสังคมไทยใช้คำทั้งสองสลับกันในการกล่าวถึงพฤติกรรมทางเพศแบบรักร่วมเพศ เพราะคนไทยยังขาดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับ "เกย์" ไม่เหมือนอย่างชาติตะวันตก ในปัจจุบันเกย์ประเทศไทยรณรงค์ให้เปลี่ยนจาก คำว่า "รักร่วมเพศ" เป็น "รักเพศเดียวกัน" เนื่องจาก คำว่า "รักร่วมเพศ" มีความหมายกำกวม แปลตรงตัว หมายถึง รักการร่วม เพศ อย่างไรก็ตาม หลายหน่วยงานยังคงใช้ คำว่า "รักร่วมเพศ" โดยเฉพาะสื่อมวลชน

เทอดศักดิ์ ร่มจำปา (2545: 53-54, 187-188) กล่าวว่าความทุกข์ของเกย์มีมาตั้งแต่อดีตกาล เมื่อครั้งยุครัตนโกสินทร์ตอนต้น เป็นความทุกข์ที่เกิดจากการขัดต่อการพัฒนาประเทศในแง่การไม่เพิ่ม จำนวนประชากรให้แก่ประเทศ การห้ามเป็นพยานในศาล เป็นต้น ซึ่งเป็นความทุกข์ที่ไม่รุนแรงมากนัก เนื่องจากมีการนำความเชื่อทางศาสนาพุทธเข้ามาอธิบายในความเป็นเกย์ของบุคคลที่เป็นเกย์ เพราะ กรรมในอดีตชาติที่บุคคลนั้นผิดลูกผิดเมียบุคคลอื่นจึงทำให้บุคคลนั้นเป็นเกย์ในชาตินี้ โดยเป็นการ

อธิบายที่ทำให้สังคมเข้าใจและเห็นใจมากกว่าที่จะรังเกียจเกีย ในช่วง พ.ศ. 2500 จนถึง พ.ศ. 2518 เป็นช่วงเวลาที่เริ่มมีการทำความเข้าใจปรากฏการณ์ทางเพศภายในสังคมไทย โดยผู้ที่มีหน้าที่และมีอำนาจในการกำหนดวาทกรรมโดยตรง ได้แก่ แพทย์ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตเวชศาสตร์ นักข่าว และคอลัมน์นิสต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักข่าวและคอลัมน์นิสต์ บุคคลเหล่านี้เป็นผู้ที่ยึดกุม “อำนาจ” ในการอธิบายเรื่องราวเกี่ยวกับเกย์ ซึ่งคำอธิบายทั้งหมดเป็นไปในลักษณะที่เป็นความเชื่อส่วนตัวของผู้เขียนเป็นหลัก จึงทำให้ความเข้าใจเกี่ยวกับความเป็นเกย์ในสังคมเป็นไปตามความเชื่อส่วนตัวของผู้เขียนเท่านั้น สิ่งนี้เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อตัวตนของเกย์ จากการนำเสนอ “ความรู้” ผ่านทางหนังสือพิมพ์หรือนิตยสารเป็นไปในทิศทางเดียว นั่นคือหมายความว่าบุคคลจะได้รับทราบความรู้ข่าวสารเกี่ยวกับเกย์เพียงทางเดียว คือ ด้านที่นักข่าวและคอลัมน์นิสต์ต้องการนำเสนอเท่านั้น เพราะสื่อเลือกนำเสนอข้อมูลที่มาจากความเชื่อเฉพาะที่ต้องการให้เป็นไปตามสิ่งที่สื่อต้องการ ซึ่งการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับเกย์ส่วนใหญ่ในยุคนั้นเป็นความรู้ทางด้านลบแก่บุคคลที่เป็นเกย์ บุรินทร์ นาคศิลป์ (2547: 8) กล่าวว่า รักร่วมเพศเป็นพฤติกรรมที่ไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมถือว่าเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนซึ่งต่างไปจากบรรทัดฐานของสังคมกำหนด คือ ความสัมพันธ์ทางเพศปกติระหว่างเพศชายและเพศหญิง ดังนั้น กิจกรรมทางเพศระหว่างเพศเดียวกันจึงถูกสังคมตัดสินว่าเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนถูกประณามและต่อต้านในหลายลักษณะ เช่น ถูกรังเกียจ เหยียดหยาม การหลีกเลี่ยงทางสมาคม ถูกวางเฉย เป็นต้น เกย์ถูกสังคมตีตราว่าเป็นผู้มีอาการป่วยทางจิตหรือโรคจิตเภท ผู้ขายบริการทางเพศให้ชาวต่างชาติ ผู้แพร่เชื้อโรคเอดส์ ความคิดเหล่านี้มาจากสมัยหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ชาวสหรัฐอเมริกาเข้ามาในประเทศไทยพร้อมนำความรู้หลากหลายอย่างมาเผยแพร่ ความรู้ทางการแพทย์เป็นสิ่งที่อธิบายคำว่า “เกย์” ในยุคนั้นทางการแพทย์เชื่อกันว่าเกย์ คือ อาการป่วยทางจิต ที่จำเป็นต้องได้รับการรักษาอย่างเร่งด่วน เพราะสามารถรักษาให้หายได้ ปรากฏการอ้างอิงทฤษฎีทางจิตเวชเกี่ยวกับสาเหตุและการรักษาการเป็นเกย์ คือ ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์ (Freud) บ้างก็เกี่ยวกับร่างกายของคอลแมน (Kallman) วิธีการรักษาให้เกย์ดูรูปเพศชาย เพื่อกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกทางเพศ แล้วฉีดสารอะโพมอร์ฟีน (Apomorphine) ให้เกิดอาการคลั่งไคล้และอาเจียน หรือใช้การช็อตไฟฟ้าจนเกิดอาการเจ็บปวด เป็นต้น

“...จำแนกโรคทางจิตเวชตาม ICD-9 ใน DSM-2 ปี พ.ศ.2511 ของ WHO (World Health Organization) รักร่วมเพศเป็นหนึ่งใน Sexual Deviation และจัดอยู่ใน Sociopathic Personality Disturbance แต่ในการพิมพ์ครั้งที่ 4

พ.ศ.2533 เปลี่ยนแปลงโดยการนำเอา Homosexual และ Transsexual ออก
จาก Sexual Deviation..."

(สมภพ เรืองตระกูล; และคณะ. ม.ป.ป.: 267-137)

เทอดศักดิ์ ร่มจำปา (2545: 137) กล่าวว่า ในปี พ.ศ. 2517 สมาคมจิตแพทย์อเมริกันได้มีการประชุมอภิปราย เรื่อง รักร่วมเพศ ประกาศให้รักร่วมเพศไม่ถือว่าเป็นโรคจิตไม่ต้องได้รับการรักษา และเรียกชื่อใหม่ว่า "Sexual Orientation Disturbances" คือ ผู้ที่มีความเบี่ยงเบนทางเพศ รักร่วมเพศ ผิดปกติต่อเมื่อก่อให้เกิดปัญหาทางจิตใจ ปัญหาในการดำรงชีวิต ความคับข้องใจ ปัญหาทางอารมณ์ อาการซึมเศร้า เบื่อหน่ายในชีวิต คิดฆ่าตัวตาย หรือไม่พอใจในสภาพที่เป็นของตนเอง แพทย์จึงจะพิจารณาว่าสมควรได้รับการรักษาหรือไม่ ซึ่งสอดคล้องกับ เอริช (Erich. 1978: 363-371) กล่าวว่า บุคคลมีอิสระในการต้องการความรักความพอใจจากเพศตรงข้ามหรือเพศเดียวกัน เรียกว่า "ความพึงพอใจทางเพศ (Sexual Preference)" อย่างไรก็ตาม ความรู้เหล่านี้ไม่ถูกเผยแพร่สู่สังคมจึงทำให้ ความรู้เกี่ยวกับเกย์ในสังคมไทยยังคงไม่เปลี่ยนไป คนไทยยังเข้าใจว่าเกย์เป็นความผิดปกติทางจิต ใจนส์ (Jones. 2007: 115) กล่าวว่าทางด้านจารีตและการเมืองมองเกย์เป็นเชื้อโรคที่ต้องได้รับการบำบัดรักษาจากคลินิกของรัฐบาล เช่น การบำบัดรักษาอาการเพศชายที่มีความต้องการร่วมเพศกับเพศชาย เป็นต้น ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าความคิดของจิตแพทย์ไทยต่อรักร่วมเพศยังคงเป็นโรคจิตที่รักษาหาย ซึ่งนำความทุกข์มาสู่เกย์เป็นอย่างมากในดำเนินชีวิตร่วมกันในสังคม

ขณะเดียวกันทางด้านการเศรษฐกิจของประเทศไทย ปรากฏการอพยพของประชากรต่างจังหวัดเข้ามาทำงานในเมืองหลวง ใจนส์ (Jones. 2007: 83) กล่าวว่าประชากรที่อพยพเข้ามาเป็นประชากรที่ไม่มีการศึกษา ไม่มีความน่าไว้วางใจ ไร้ซึ่งอารยธรรม เมื่อประชากรหนาแน่นจึงก่อให้เกิดปัญหาตามมามากมายทั้งอาชญากรรม ยาเสพติด โสเภณี การแพร่เชื้อของโรคเอดส์ จึงเกิดความหวาดกลัวในการเกิดความสับสนวุ่นวาย อาชีพที่พบอาชีพหนึ่ง คือ การขายบริการทางเพศ ดังปรากฏในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐปี 2508 ใจความว่า

"...ความคับหน้าเกี่ยวกับผู้ชายชายตัวว่า ได้ค้นพบแหล่งผู้ชายชายตัวมีสมาชิก
ร่วม 200 คน คนกลุ่มนี้เรียกตัวเองว่า "เกย์" ประกอบอาชีพเป็นคู่นอนให้กับ
"ฝรั่งที่มีอารมณ์เป็นผู้หญิงอย่างนายเบอริแกน" ซึ่งเกย์ที่ประกอบอาชีพเป็นคู
นอนให้กับฝรั่งนี้แบ่งออกเป็นสองประเภท คือ ชั่วคราวและถาวร และนี่เป็น

จุดเริ่มต้นความเข้าใจที่ว่าเกย์ คือ ผู้ชายที่ขายบริการทางเพศให้กับ
ชาวต่างชาติ...”

(ไทยรัฐ. 2508:16)

เทอดศักดิ์ รมจำปา (2545: 65) กล่าวว่าคำว่า “เกย์” ปรากฏการพาดหัวข่าวจาก
หนังสือพิมพ์ไทยรัฐประจำวันี่ 11 ตุลาคม พ.ศ.2508 ซึ่งเชื่อมโยงคำว่า “เกย์” กับคดีฆาตกรรมของ
นายเบอรีแกนที่เกิดขึ้นในประเทศไทย คือ นายเบอรีแกนเป็นชาวต่างชาติมีลักษณะเป็นเพศชายปกติ และ
มาซื้อบริการทางเพศจากชายไทยที่มีลักษณะเป็นเพศชายปกติที่ขายบริการให้กับเพศชาย หรือที่
เรียกว่า “จิ๊กโก๋” จากการสืบนิษฐานนายเบอรีแกนเสียชีวิตจากการถูกฆ่าโดยชายขายบริการจน
กลายเป็นข่าวดังหน้าหนังสือพิมพ์ แจ็คสัน (Jackson. 1999: 398) กล่าวว่า จากการรับรู้ข่าว
สังคมไทยเชื่อมโยงคำว่า “เกย์” เข้ากับเพศชายที่ขายบริการทางเพศให้กับเพศชาย ซึ่งความหมายของ
คำว่า “เกย์” ในความเข้าใจของนักข่าวหนังสือพิมพ์ คือ เพศชายที่แสดงออกเหมือนเพศชายปกติและ
ขายบริการทางเพศให้กับชาวต่างชาติ ทั้งนี้ คำเรียกนี้ไม่ใช่เรียกชาวต่างชาติที่ซื้อบริการทางเพศจาก
เพศชายที่ขายบริการ จากข่าวคดีฆาตกรรมนายเบอรีแกนทางหน้าหนังสือพิมพ์ ทำให้คนไทยเข้าใจ
ว่าอัตลักษณ์เกย์ คือ เพศชายที่ขายบริการทางเพศให้ชาวต่างชาติอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งส่งผล
กระทบเป็นอย่างมากของเกย์ต่อการใช้ชีวิตในสังคม ทำให้เกย์ไม่กล้าเปิดเผยตนเองสู่สังคม จึงนำมา
ซึ่งความทุกข์ทรมานของบุคคลที่เป็นเกย์อย่างไม่สามารถที่จะต่อต้านวาทกรรมกระแสหลักได้

จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2520 จากข่าวหนังสือพิมพ์ตีแพร่เรื่องการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ใน
ประเทศสหรัฐอเมริกา จากบทความของ สุมิตรา จันทรเงา เรื่อง “มัจจุราช ‘เอดส์’ สวรรค์เกย์สลาย” ใน
หนังสือพิมพ์มติชนรายวัน ฉบับประจำวันี่ 21 สิงหาคม พ.ศ. 2526 โดยมีใจความว่า

“...กล่าวถึงการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ในประเทศสหรัฐอเมริกาโดยเฉพาะการ
แพร่ระบาดในกลุ่มเกย์ จึงมีการเชื่อมโยงและตั้งข้อสังเกตว่า เกย์ หรือ กะเทย
ในสังคมไทยน่าที่จะเป็นกลุ่มเสี่ยงต่อโรคเอดส์...”

(สุมิตรา จันทรเงา. 2526: 14)

จากข้อมูลที่ปรากฏ สังคมไทยตีความเกย์เป็น “กลุ่มเสี่ยงและเป็นผู้แพร่เชื้อโรคเอดส์”
สะท้อนให้เห็นว่าภาพลักษณ์ของโรคเอดส์ในสังคมไทยไม่แตกต่างจากสังคมตะวันตก คือ เกย์เป็น
พาหะของโรคเอดส์ ในปี พ.ศ. 2530 โรคเอดส์ได้แพร่ระบาดเข้ามาในประเทศไทยมีการเสนอข่าวจาก
หนังสือพิมพ์ถึงการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ในประเทศไทย นิตยสารมฤตนาจูเนียร์นำมาตีแพร่ กล่าวว่า

ว. ชมิดท์ เรื่อง “มาป้องกันตัวจากโรคเอดส์กันเถอะ” ตีพิมพ์ในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 10 ปี พ.ศ. 2528

“...กล่าวว่าคนไทยคนแรกที่ติดเชื้อโรคเอดส์เป็นเกย์ ทำให้สอดคล้องกับข่าวที่ได้นำเสนอมาก่อนหน้านี้ คนไทยคนแรกที่ติดเชื้อโรคเอดส์นั้น เป็นชายอายุ 28 ปี ได้เข้าไปศึกษาต่อในประเทศสหรัฐอเมริกา และได้มีความสัมพันธ์ทางเพศกับชายชาวอเมริกัน ต่อมาได้กลับมาพักอาศัยอยู่ในประเทศไทย...”

(ว. ชมิดท์. 2528: 109)

จากข้อความของ ว.ชมิดท์ แสดงให้เห็นว่าเกย์เป็นบุคคลแรกที่ได้รับเชื้อเอดส์จากการมีเพศสัมพันธ์กับชายชาวอเมริกาซึ่งเป็นประเทศที่มีโรคเอดส์ พร้อมทั้งโรคเอดส์เป็นโรคที่ติดต่อทางเพศสัมพันธ์ อีกทั้งในความเข้าใจของสังคมไทยเกย์มีความผิดปกติในพฤติกรรมทางเพศผิดไปจากบรรทัดฐานที่สังคม การเชื่อมโยงความรู้ต่างๆ จึงเชื่อว่าเกย์เป็นผู้แพร่กระจายโรคเอดส์ในสังคมไทย สังคมจึงตีตราว่า “เกย์เป็นพาหะของโรคเอดส์” จาก “รายงานการเฝ้าระวังโรค : สรุปสถานการณ์โรคเอดส์ในประเทศไทย” ในนิตยสารนีออน ฉบับ 59 มีใจความว่า

“จากผลการสำรวจของกองระบาดวิทยา สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ตั้งแต่เดือนกันยายน พ.ศ. 2527 จนถึงเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2534 มีเกย์ได้รับเชื้อเอดส์จำนวน 120 คน เพศชายรักต่างเพศและเพศหญิงรักต่างเพศมีจำนวนถึง 3,415 และ 5,196 คนตามลำดับ”

(นีออน. 2534: 40)

เทอดศักดิ์ ร่มจำปา (2545: 171-172) กล่าวว่า จากข้อความของ ว.ชมิดท์ ที่เสนอในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ถือว่าเป็นบทความแรกๆ ที่กล่าวถึงโรคเอดส์ มีการนำเสนอความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับโรคเอดส์คำแนะนำในการรักษาสุขภาพ และการป้องกันโรคเอดส์ แท้จริงควรกล่าวว่ากลุ่มเกย์เป็นประชากรไทยกลุ่มแรกๆ ที่ให้ความสำคัญเรื่องการป้องกันโรคเอดส์ เนื่องจากการนำเสนอมุมมองเกี่ยวกับโรคเอดส์อย่างต่อเนื่องในนิตยสารเกย์ น่าจะส่งผลให้จำนวนเกย์ที่เป็นโรคเอดส์ลดลง เมื่อเปรียบเทียบกับผู้ที่ได้รับเชื้อเอดส์จะเห็นได้ว่าเกย์ที่ได้รับเชื้อเอดส์มีจำนวนน้อยกว่าเพศปกติเป็นจำนวนมาก แต่สังคมไทยยังมีความเข้าใจว่าเกย์เป็นผู้ที่แพร่เชื้อเอดส์ เนื่องจากการนำเสนอข่าวของนักข่าวหนังสือพิมพ์ที่มอบอัตลักษณ์เอดส์ให้แก่เกย์ไทย สิ่งนี้ส่งมอบความทุกข์ทรมานแก่ผู้ที่เป็นเกย์อย่างไม่สามารถโต้ตอบได้ แจ็คสันและซัลลิแวน (Jackson; & Sullivan. 2000: 20) กล่าวว่ารัฐบาลให้ความสำคัญเรื่องโรคเอดส์

เนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศที่มีการติดเชื้อ HIV และผู้ป่วยโรคเอดส์มากที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทำให้ประเทศไทยออกนโยบายเกี่ยวกับการป้องกันและเผชิญหน้ากับโรคทั้งทางการศึกษาและโครงการต่างๆ เพื่อช่วยเหลือประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากโรคดังกล่าว

ความรักของเกย์เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่เป็นบ่อเกิดของวาทกรรมความทุกข์เกย์ ทศนคติของสังคมเกี่ยวกับความรักของกลุ่มเกย์ว่าเป็นความรักที่ไม่ยั่งยืน เปลี่ยนคู่กันไปเรื่อย ไม่มีรักแท้ในกลุ่มเกย์

“นักจิตวิทยาหลายท่านต่างลงความเห็นว่า “ไม่มีรักแท้ในหมู่เกย์” ทั้งนี้ เพราะคนที่เป็นเกย์มักมีอาการอ่อนไหว เกินว่าจะผูกมัดสายสัมพันธ์กับมนุษย์หน้าไหนๆ เอาไว้ได้ แม้แต่กับไม้ปาหนันคู่เดียวกัน ประชาชนชาวเกย์ส่วนใหญ่ยอมรับมตินี้อย่างเป็นเอกฉันท์”

(เน็อน. 2539: 31)

เทอดศักดิ์ ร่มจำปา (2545: 167-168) กล่าวว่ามีการปรากฏคอลัมน์หาคู่บัดดี้สารทุกฉบับของนิตยสารเกย์ เกย์ทุกคนต้องการพบความรักอย่างแท้จริง ในยุคนี้สังคมเกย์เป็นสังคมที่แคบ ผู้คนไม่เปิดเผยว่าตนเป็นเกย์ เพราะสังคมยังไม่ยอมรับเกย์ รวมถึงในยุคที่เกย์มีอุดมคติเกี่ยวกับความรักว่าต้องมีคู่รักเป็นชายแท้ ความคิดนี้นำมาซึ่งความทุกข์ทรมานจิตใจของบุคคลที่เป็นเกย์มาโดยตลอด เพราะชายแท้ใช้ความรักแลกเงินกับเกย์เท่านั้น ความรักของเกย์มักพบแต่ความผิดหวังมาโดยตลอด จนกระทั่งปี พ.ศ.2533 เริ่มมีแนวคิด “เกย์รักเกย์” เนื่องมาจากความเชื่อเรื่องชีวิตคู่ที่มีลักษณะผัวเดียวเมียเดียวอันเป็นที่ยอมรับของสังคมว่าเป็นรูปแบบความสัมพันธ์ทางเพศที่ดี และถูกต้อง ความสัมพันธ์ทางเพศที่เรียกว่า ส้ำสอน เปลี่ยนคู่ไปเรื่อยๆ จึงถูกมองว่าเป็นความสัมพันธ์ที่ไม่ดี ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม การยกประเด็นเรื่องเกย์รักเกย์ขึ้นมา จึงเป็นการสร้างค่านิยมที่ดี เพื่อให้ความสัมพันธ์ของคู่เกย์เป็นที่ยอมรับของสังคม

ปี พ.ศ. 2532 นที ธีระโรจนพงษ์ (2532: 81) เป็นเกย์คนหนึ่งที่ถูกขึ้นมาเรียกร้องและต่อสู้เพื่อการยอมรับจากสังคมต่อเกย์ โดยการสนับสนุนให้เกย์ทำประโยชน์ให้กับสังคม สังคมก็จะยอมรับเกย์มากขึ้น แจ็คสันและซัลลิแวน (Jackson; & Sullivan. 2000: 6) กล่าวถึงการก่อตั้ง “สมาคมเกย์แห่งประเทศไทย” ขึ้นในปี 1980 - FACT (Fraternity of AIDS Cessation in Thailand) โดย นที ธีระโรจนพงษ์ นทีเห็นว่า “การรวมกลุ่มจะทำให้สามารถมีอำนาจต่อรอง และช่วยทำให้ภาพลักษณ์ที่ดีของเกย์ออกสู่สายตาของคนในสังคมมากขึ้น พร้อมกันนั้นก็ให้ความช่วยเหลือ หรือแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับเกย์ เช่น การทำให้สังคมเข้าใจว่าโรคเอดส์ไม่ได้เป็นโรคของเกย์ คนทุกคนสามารถที่จะติดเชื้อโรคเอดส์ได้ และการตอบโต้กับสื่อมวลชนในการเสนอเรื่องของเกย์ในทางลบ

ข้อมูลที่น่าเสนอผ่านสื่อหนังสือพิมพ์และนิตยสารเหล่านี้เป็นสิ่งที่เสนอภาพลักษณ์ต่างๆ เกี่ยวกับเกย์ในแง่ลบเสมอ ปุรินทร์ นาคศิลป์ (2547: 8, 43) กล่าวว่าสังคมเห็นว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศ เป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ เสื่อมเสีย น่าอาย เป็นความผิดปกติ เป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบน บุคคลรักร่วมเพศถูกมองว่าไม่น่าคบหาสมาคม เป็นคนเลวและถือว่าเป็นคนไม่ปกติ ส่งผลให้เกย์รู้สึกผิดจึงปฏิเสธการเป็น เกย์ของตนเอง สื่อเหล่านี้เป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างมากในการกำหนดอัตลักษณ์ของเกย์ในยุคนั้น อัตลักษณ์ที่แสดงออกมามีแนวโน้มว่า ซึ่งความทุกข์ทรมานกายและใจกับบุคคลที่เป็นเกย์อย่างหลีกเลี่ยง ไม่ได้ เกย์ในยุคนั้นต้องยอมจำนนต่อความทุกข์ที่ได้รับจากการนำเสนอข้อมูลของนักข่าวและคอลัมนิสต์ เพราะการสื่อสารเป็นไปในทิศทางเดียวเท่านั้น ไม่มีการโต้กลับของบุคคลที่เป็นเกย์ เพราะบุคคลที่เป็นเกย์มีความรู้สึกผิดต่อการเป็นเกย์ของตนเองอยู่ก่อนแล้วว่าการเป็นเกย์เป็นสิ่งที่ผิดและแปลกแยกกับเพศปกติ เพราะพฤติกรรมเบี่ยงเบนซึ่งต่างไปจากบรรทัดฐานของสังคมกำหนด คือความสัมพันธ์ทางเพศปกติระหว่างเพศชายและเพศหญิง ซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของ ธีระ บุษบกแก้ว (2553: 101-106) ศึกษาวิจัยเรื่องกลวิธีทางภาษากับการนำเสนออัตลักษณ์ของตนเอง โดยเก็บจากกลุ่ม “เกย์ออนไลน์” ซึ่งประกอบด้วยบทความและคอลัมน์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์โดยผู้เขียนที่เป็นเกย์ การสืบค้นข้อมูลจากเว็บไซต์กูเกิ้ลประเทศไทย ในวันที่ 1 ถึง 31 มกราคม 2553 เป็นเวลา 1 เดือนจำนวนทั้งสิ้น 100 ตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิเคราะห์ที่กลวิธีทางภาษาและวิเคราะห์วิธีปฏิบัติทางวาทกรรมและวิธีปฏิบัติทางสังคมวัฒนธรรม ซึ่งมีหลักการวิเคราะห์เชิงวิพากษ์มาร่วมในการวิเคราะห์ กลวิธีทางภาษาที่กลุ่มเกย์ออนไลน์ใช้สื่ออัตลักษณ์ของตนเองที่สำคัญมี 8 กลวิธี ได้แก่ การเลือกใช้คำศัพท์ การใช้มูลบท การปฏิเสธข้อมูลบท การใช้นามวลีข้อมูลบท การใช้อุปมาอุปไมย การใช้รูปประโยคกรรม การกล่าวอ้าง และการใช้คำถามวาทศิลป์ กลวิธีทางภาษาใช้เพื่อนำเสนออัตลักษณ์ของเกย์ในด้านบวกต่อสาธารณชน 7 ประเด็น ได้แก่ 1) “เกย์เป็นคนปกติและมีวิถีชีวิตเหมือนคนทั่วไป 2) เกย์ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมของเพศชาย 3) เกย์ไม่ได้หมกหมุ่นเรื่องเพศ 4) เกย์ไม่ใช่ผู้ป่วยโรคหรืออาการทางจิต แต่เป็นความรู้สึกหรือตัวตนที่แท้จริงที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ 5) เกย์เป็นกลุ่มคนที่ตกอยู่ในความกลัวและเกย์ผู้ยอมรับและเปิดเผยตัวเองเป็นผู้ที่มีความกล้า 6) เกย์เป็นผู้อโหยหาความรัก 7) เกย์เป็นคนที่อบอุ่น มีน้ำใจต่อผู้อื่นโดยเฉพาะต่อเกย์ด้วยกัน ส่วนอัตลักษณ์ที่สังคมมอบให้เกย์ คือ เกย์ คือ “ของปลอม” เกย์เป็นคนที่มีความผิด และเกย์หมกหมุ่นเรื่องเพศ สะท้อนให้เห็นอัตลักษณ์เกย์นำเสนอในบทความเป็นภาพด้านบวกเกี่ยวกับตนเองแต่สังคมยังคงเสนออัต

ลักษณะด้านลบต่อเกย์ อย่างไรก็ตาม กลวิธีทางภาษาที่กลุ่มออนไลน์นี้ใช้ก็แสดงให้เห็นว่า เกย์ยังมีความคิดด้านลบต่อความคิดของสังคม เกย์ยอมจำนนต่อสิ่งที่สื่อเสนอให้เป็นในทุกกรณีและไม่ได้กลับไม่มีการเรียกร้องสิทธิเสรีภาพของตนเอง แต่กลับใช้วิธีการร้องขอให้สังคมให้โอกาสและเข้าใจมากกว่า แต่สิ่งที่สังคมได้มอบให้เกย์ คือ อัตลักษณ์เกย์ ซึ่งมันถูกนำเสนอในรูปแบบของความตลกขบขัน ดังที่เห็นได้จากการปรากฏเกี่ยวกับเกย์ในสื่อต่างๆ ในเอกลักษณ์ของความตลก ผู้คนหัวเราะเยาะเย้ย การหัวเราะนี้ถือเป็นการลงโทษทางสังคมอย่างหนึ่งต่อบุคคลที่เป็นเกย์ ซึ่งงานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยที่ชี้ให้เห็นถึงรอยต่อของช่วงเวลาในปีพ.ศ. 2553 ที่ยังคงปรากฏการไม่ยอมรับเกย์ในสังคมไทยในหลากหลายด้าน ซึ่งผู้วิจัยจะนำมาเปรียบเทียบและชี้ให้เห็นถึงความคิด ความเชื่อของเกย์ในปีพ.ศ. 2527 ว่ามีความเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร พร้อมทั้งค้นหาชุดความรู้ดั้งเดิมที่ฝังรากลึกในความคิดของคนในสังคมไทยที่ทำให้เกย์ยังคงไม่เป็นที่ยอมรับจนกระทั่งปัจจุบัน

2.2 ความเป็นมาของนิตยสารเกย์

การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญที่มีผลต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศในสังคมไทยเริ่ม ในปี พ.ศ. 2518 มีการปรากฏสื่อสิ่งพิมพ์ที่เป็นนิตยสารเกย์เพื่อเป็นพื้นที่สาธารณะสำหรับผู้ที่เป็นเกย์ สำหรับเล่าเรื่องราวประสบการณ์ทางเพศแบบเกย์ แสดงอารมณ์ ความรู้สึก ความรัก การเปิดเผยวิถีชีวิต ปัญหาเกี่ยวกับเกย์ เป็นต้น ออกสู่สายตาของผู้อ่านทั่วประเทศ (เทอดศักดิ์ ร่มจำปา. 2545: 105)

“นิตยสารแปลก” ถือเป็นพื้นที่สาธารณะแห่งแรกของเกย์ ได้ติดต่อทำความรู้จักกัน บอกเล่าเรื่องราวความขมขื่น ความหวาดระแวง ความกดดัน ความทุกข์ระทมของการเป็นเกย์ในคอลัมน์ “ชีวิตเศร้าชาวเกย์” นำเสนอโดย ปรัชญา ภักธทรร ใช้นามปากกาว่า “โก๋ ปากน้ำ” บรรณาธิการนิตยสารในจัดการและคัดเลือกว่าเรื่องใดควรจะนำเสนอและเรื่องใดไม่ควรนำเสนอ แนวคิดของนิตยสารเป็นไปในลักษณะที่แสดงให้เห็นว่า เกย์เป็นอันตรายต่อสังคม ควรจะลดจำนวนผู้เป็นเกย์ลง รวมทั้งหาทางป้องกันไม่ให้เพิ่มมากขึ้น แนวทางในการแก้ไขปัญหาของ “โก๋” คือ พยายามไม่ให้ผู้ที่ป็นอยู่แล้วทำให้ผู้อื่นเป็นเกย์เพิ่มขึ้นมาอีก และพยายามเตือนให้ผู้ที่ยังไม่เป็นว่าอย่าได้ลองเป็นอันขาด เพราะถ้าลองแล้วไม่สามารถที่จะเลิกได้ “โก๋ ปากน้ำ” เป็นเพศชายปกติที่รู้สึกเห็นใจผู้ที่เป็นเกย์ บริบทที่ปรากฏในคอลัมน์ตอบปัญหาของเขาเป็นการตอบปัญหาในมุมมองของเขามากกว่าที่จะเป็นความเข้าใจต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศจากผู้ที่มีวิถีชีวิตแบบเดียวกัน สิ่งนี้เป็นข้อจำกัดของนิตยสารเกย์รุ่นแรก (เทอดศักดิ์ ร่มจำปา. 2545: 123, 153)

เดือนพฤศจิกายนปี พ.ศ. 2526 นิตยสารมิถุนา ตีแผ่สู่สังคม โดย อนันต์ ทองทั่ว เป็นเจ้าของ บรรณาธิการ ผู้โฆษณา และผู้จัดการฝ่ายโฆษณา เนื้อหาของนิตยสารส่วนใหญ่เป็นเรื่องเพศ มีคอลัมน์ความรู้ทั่วไปและบันเทิง ภายในเล่มมีทั้งภาพเปลือยของนายแบบและนางแบบ แต่ส่วนใหญ่หน้าปกจะเป็นภาพนางแบบ โดยมีภาพนายแบบเล็กๆ อยู่บนปกเพื่อให้ทราบว่ามีภาพผู้ชายไปด้วย ปลายปี พ.ศ. 2527 อนันต์ ทองทั่ว สร้างนิตยสาร มิถุนาจูเนียร์ อีกเล่มหนึ่งขึ้น เพื่อกลุ่มเกย์เพียงอย่างเดียว มีภาพผู้ชายเปลือย และบทความต่างๆ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเกย์โดยเฉพาะ สโลแกนของนิตยสารคือ “สำหรับหญิงสาวผู้อ่อนไหวและผู้ชายชาวดอกไม้” เนื้อหาของนิตยสารประกอบด้วย เนื้อหาทั่วไป การโฆษณาสถานที่เที่ยวเกย์ นวนิยาย รูปภาพผู้ชายเปลือย ความเคลื่อนไหวของเกย์ในประเทศไทย และต่างประเทศ ประกาศหาคู่ และ คอลัมน์ตอบปัญหาของเกย์ (เทอดศักดิ์ ร่มจำปา. 2545: 105, 123, 153-155) ซึ่งคอลัมน์ตอบปัญหาเกย์เป็นสิ่งที่น่าสนใจเป็นอย่างมากในการนำมาศึกษา เนื้อหาในจดหมายส่วนใหญ่เป็นความทุกข์ของเกย์ที่ได้รับจากการเป็นเกย์และสังคม

จากนั้น เป็นต้นมาปี พ.ศ. 2523-2533 มีการปรากฏนิตยสารเกย์มีหลายฉบับ ได้แก่ บอยแม็กกาซีน เกสรประสพการณ์ มิตรเวทย์ มรกต มายเวทย์ นีออน เจมชัย (Chemgchai) (Jackson. 2555: ออนไลน์) ซึ่งนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ถือเป็นนิตยสารเกย์ที่ได้รับนิยมของเกย์ในยุคนี้ เนื่องจากมีการคัดเลือกนายแบบหน้าตาดีมาขึ้นหน้าปก ช่วงเวลาในการผลิตค่อนข้างต่อเนื่อง มีการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับเกย์โดยเฉพาะ มีงานวิจัยหลายชิ้นอ้างอิงเนื้อหาในนิตยสารนี้ รวมถึงการบอกกล่าวของเกย์ที่อยู่ในวงการเกย์สมัยนั้น

สทาศัย พงศ์ศิริ (2552: 34-36) กล่าวว่านิตยสารเป็นสื่อมวลชนแขนงหนึ่งมีบทบาทหน้าที่ในการรับใช้สังคมในการถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารสาระสนเทศ (Information) ให้ความรู้ (Education) และให้ความบันเทิง (Entertainment) ตามกรอบที่สถาบันสื่อมวลชนพึงมีต่อสังคมโดยรวม นิตยสารมีข้อได้เปรียบกว่าหนังสือพิมพ์เรื่องระยะเวลาในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อความถูกต้องแม่นยำ มีพื้นที่ซึ่งหนังสือพิมพ์ทำได้ยาก นิตยสารจึงมีอิทธิพลต่อประชาชน นิตยสารมีบทบาทมากขึ้นเมื่อดูจากจำนวนนิตยสารที่เพิ่มขึ้นทุกปี ทำให้นิตยสารมีผลต่อกรอบความคิด รสนิยมของประชาชนผู้บริโภคในหลายแง่มุม แม้ว่าจะปรากฏสิ่งพิมพ์ของเกย์เป็นจำนวนมากเช่นเดียวจำนวนเกย์ในสังคมไทย แต่นิตยสารเกย์ถูกปิดกั้นจากสังคม เนื่องจากการไม่ยอมรับของคนในสังคมและความอ่อนไหวทางวัฒนธรรม

นิตยสารเกย์กลายเป็น “สื่อใต้ดิน” ที่รู้จักเฉพาะเกย์เท่านั้นจึงไม่ถูกเผยแพร่ในร้านหนังสือทั่วไป ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นิตยสารเกย์มีอายุไม่ยืนยาวและสูญหายไปในที่สุด (Jackson. 2012: ออนไลน์)

ในบทต่อไปจะกล่าวถึงวิธีดำเนินการวิจัย โดยกล่าวเกี่ยวกับการเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และสรุป อภิปราย

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

บทนี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงวิธีดำเนินการวิจัย โดยอธิบายถึงวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลนิตยสาร มิถุนาจุเนียร์ คอลัมน์หน้าต่างมิถุนา ตั้งแต่ ปีพ.ศ. 2527 ถึง 2530 จำนวน 38 ฉบับ และการวิเคราะห์ ข้อมูลโดยแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน คือ 1) วิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอตัวตนของเกย์ในนิตยสารมิถุนา จุเนียร์ คอลัมน์หน้าต่างมิถุนา ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2527-2530 และ 2) การตีความตัวตนของเกย์ผ่าน นิตยสารมิถุนาจุเนียร์ คอลัมน์หน้าต่างมิถุนา ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2527-2530 สุดท้ายจะกล่าวถึงการสรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูล โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ผู้วิจัยรวบรวมจดหมายของเกย์ที่เขียนถึงบรรณาธิการใน มิถุนาจุเนียร์ คอลัมน์หน้าต่างมิถุนา ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2527-2530 จำนวน 38 ฉบับ โดยเก็บรวบรวมจากจากเว็บไซต์ www.thairainbowarchive.com

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 การวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอตัวตนของเกย์ในนิตยสารมิถุนาจุเนียร์ คอลัมน์ หน้าต่างมิถุนา ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2527-2530

วิเคราะห์กลวิธีนำเสนอตัวตนของเกย์พิจารณาจากคำ วลี และประโยค นิตยสารมิถุนาจุเนียร์ โดยใช้หลักการวาทกรรมวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ของแวนไดค์ (van Dijk. 1997) คือ

1) **กลวิธีทางศัพท์** หมายถึง การใช้คำ วลี หรืออนุพากย์ในการนำเสนอตัวตนของเกย์ โดย พิจารณาจากภาษาที่เกย์ใช้ในการเขียนจดหมายถึงบรรณาธิการนิตยสารมิถุนาจุเนียร์ คอลัมน์ หน้าต่างมิถุนา เช่น

ตัวอย่าง จดหมายของ นพพร ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 20/2528

(1) “ผมอายุจะครึ่งศตวรรษแล้ว อายุที่จะกล่าวว่าแสนเหงา เปล่าเปลี่ยวในส่วนลึกของหัวใจ ไม่กล้าที่จะจดบันทึกและออกปากปรึกษาเล่าสู่กับเพื่อนสนิทให้ทราบว่า เราเป็นสิ่งที่เขาเรียกว่า “เกย์”...”

(นพพร. 2528: 116)

จากตัวอย่าง (1) ปรากฏความรู้สึกเหงา คือ “อายุ” “แสนเหงา” “เปล่าเปลี่ยว” จากคำที่พบดังกล่าววิเคราะห์ได้ว่าผู้เขียนใช้ชีวิตมาจนอายุครึ่งศตวรรษ จากคำว่า “อายุ” ผู้เขียนไม่แสดงออกให้บุคคลอื่นในสังคมหรือแม้แต่เพื่อนสนิททราบว่าตนเป็นเกย์ คำว่า “แสนเหงา” “เปล่าเปลี่ยว” แสดงว่าผู้เขียนมีความรู้สึกโดดเดี่ยวเหมือนอยู่ลำพังเพียงคนเดียว สะท้อนว่าเกย์ไม่สามารถแสดงออกในสังคมได้ เกย์ในสมัยนั้นจึงนำเสนอว่าตัวเองอยู่อย่างโดดเดี่ยวจนเกิดความเหงา

2) **กลวิธีทางวรรณปฏิบัติศาสตร์** หมายถึง การใช้รูปภาพเพื่อสื่อเจตนา ซึ่งต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจด้านภาษาและสังคมวัฒนธรรมเข้าด้วยกันในการวิเคราะห์ตีความ เช่น

ตัวอย่าง จดหมายของบรรณาธิการกิตติกร ทองที ซึ่งเขียนตอบกลับผู้เขียนในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ฉบับที่ 19/2528

(2) “หนังสือมิถุนาเป็นเพื่อนคอยปลอบใจคุณได้เสมอ...”

(กิตติกร ทองที. 2528: 116)

จากตัวอย่าง (2) ปรากฏการใช้อุปลักษณ์ คือ “หนังสือมิถุนาเป็นเพื่อน” บรรณาธิการพยายามสื่อถึงผู้เขียนว่า หนังสือมิถุนาช่วยให้คำปรึกษา ช่วยบรรเทาความทุกข์ทั้งทางร่างกายและจิตใจกับเกย์ไทยในสังคมสมัยนั้น บรรณาธิการจึงเลือกใช้อุปลักษณ์ช่วยในการอธิบายให้เห็นถึงภาพมากยิ่งขึ้น โดยเปรียบ “หนังสือมิถุนาเป็นเพื่อน” แสดงให้เห็นถึงความสนิท ความจริงใจ คอยร่วมทุกข์ร่วมสุขเพื่อที่ทำให้เกย์รู้สึกว่าจะไม่ต้องกังวลหรือกลัวอีกต่อไป เนื่องจากยังคงมีหนังสือเล่มนี้คอยรับฟังและช่วยแก้ปัญหาต่างๆ เสมอ

2.2 การตีความตัวตนของเกย์ผ่านนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ คอลัมน์หน้าต่างมิถุนา ที่ตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2527-2530

การตีความตัวตนของเกย์ผ่านนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ คอลัมน์หน้าต่างมิถุนา ที่ตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2527-2530 เป็นการวิเคราะห์โดยพิจารณากลวิธีในการนำเสนอตัวตนของเกย์ผ่านนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ คอลัมน์หน้าต่างมิถุนา ที่ตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2527-2530

3. สรุปและอภิปรายผล

ผู้วิจัยจะนำเสนอผลที่ได้จากการวิเคราะห์กลวิธีทางภาษาและการตีความตัวตนของเกย์จากนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ และสรุป อภิปรายผล นำเสนอข้อเสนอแนะในลำดับต่อไป

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์การนำเสนอตัวตนของเกย์ในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ คอลัมน์หน้าต่างมิถุนา ที่ตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2527-2530 โดยใช้หลักการวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ของแวนไดค์ (van Dijk, 1997) มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ผลการวิเคราะห์บริบทนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ คอลัมน์หน้าต่างมิถุนา ที่ตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2527-2530

การวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอตัวตนของเกย์ในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ คอลัมน์หน้าต่างมิถุนา ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2527-2530 ผู้วิจัยนำรูปแบบการนำเสนอ การกระจาย และการบริโภคของนิตยสารเกย์มาใช้ในการวิเคราะห์ เพื่อความเข้าใจที่มากขึ้นในการนำเสนอตัวตนเกย์ แสดงให้เห็นถึงความเป็นมาของนิตยสารเกย์ว่านิตยสารเกย์ปรากฏขึ้นครั้งแรกในสังคมไทยในปี พ.ศ. 2518 ซึ่งปรากฏขึ้นใน “นิตยสารแปลก” คอลัมน์ “ความเศร้าชีวิตชาวเกย์” ในช่วงเวลานั้นรูปแบบและเนื้อหาแตกต่างจากนิตยสารเกย์ในปัจจุบัน การก่อกำเนิดขึ้นครั้งแรกของนิตยสารเกย์ไม่ได้ไปเพื่อกลุ่มคนรักร่วมเพศโดยเฉพาะ แต่เป็นเพียงคอลัมน์หนึ่งในนิตยสารแปลก แสดงให้เห็นถึงรูปแบบแนวคิดและความเชื่อของบุคคลในสังคมไทยสมัยนั้นว่าเกย์ถือเป็นสิ่งแปลกสำหรับคนไทยในสมัยนั้น ต่อมานิตยสารเกย์เริ่มกำเนิดขึ้นเป็นนิตยสารเกย์แบบเต็มเล่ม นิตยสารเกย์ที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากและได้รับการตอบรับเป็นอย่างดีสำหรับกลุ่มบุคคลรักร่วมเพศ ได้แก่ นิตยสารมิถุนาจูเนียร์ เนื่องจากเป็นนิตยสารออกในช่วงแรกของการเกิดนิตยสารเกย์ นิตยสารมิถุนาจูเนียร์ยังคงยึดรูปแบบเดิมของหน้าปกนิตยสารโดยการนำรูปภาพนายแบบและนางแบบขึ้นหน้าปก ทั้งนี้ เพื่อเป็นการปิดบัง ซ่อนเร้น และอำพรางว่าหนังสือนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ไม่ใช่ นิตยสารเกย์ เป็นกลยุทธ์สำหรับการวางจำหน่ายตามแผงหนังสือทั่วไปในสังคม พร้อมทั้งตั้งสโลแกนว่า “สำหรับผู้หญิงสาวผู้อ่อนไหวและผู้ชายชาวดอกไม้” ซึ่งทำให้นิตยสารมิถุนาจูเนียร์สามารถวางจำหน่ายตามแผงหนังสือสาธารณะทั่วไป ถึงแม้จะอยู่ชั้นล่างของแผงหนังสือก็ตาม สะท้อนให้เห็นแนวคิดของสังคมไทยสมัยนั้น คือ การต่อต้านนิตยสารเกย์โดยมิให้วางจำหน่ายตามแผงหนังสือทั่วไปในสังคม เวลาต่อมาผู้จัดจำหน่ายนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ทำการ

เปิดตัวมากขึ้น เพื่อต้องการเพิ่มยอดขายจากกลุ่มบุคคลรักร่วมเพศ ส่งผลให้มีมิกนาลูเนียร์จัดทำรูปแบบหน้าปกใหม่ปรากฏเฉพาะรูปแบบเพื่อบ่งบอกเอกลักษณ์ของความเป็นหนังสือเกย์มากยิ่งขึ้น ในยุคนั้นนิตยสารมิกนาลูเนียร์ถือเป็นนิตยสารที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากเนื่องมาจากการนำนายแบบที่มีลักษณะรูปร่างแข็งแรง คำยำ หน้าตาดีมาขึ้นปกหนังสือ รวมทั้งรูปแบบและเนื้อหาภายในแตกต่างกับนิตยสารเกย์ฉบับอื่นๆ มุ่งเน้นสาระความรู้เกี่ยวกับการเป็นเกย์ในด้านต่างๆ ซึ่งนิตยสารฉบับอื่นๆ มุ่งเน้นในเรื่องเพศอย่างเดียว โดยการนำภาพไปเปลือยของนายแบบมาเป็นจุดขายของหนังสือ นิตยสารมิกนาลูเนียร์ถือได้ว่าเป็นนิตยสารเกย์ที่ได้รับความนิยมมากในยุคนั้นโดยเฉพาะ “คอลัมน์หน้าตามิกนาลูเนียร์” ซึ่งบรรณาธิการจัดทำขึ้นเพื่อเป็นพื้นที่สำหรับเกย์ในการเข้ามาปรึกษาปัญหาเล่าเรื่องราวชีวิตความทุกข์ของการเป็นเกย์ของตนเองที่ได้ประสบมา เพื่อหาคำตอบในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว อย่างไรก็ตาม ในสมัยนั้นภาครัฐเชื่อว่าการเป็นเกย์เป็นสิ่งที่อันตรายต่อประชากรในประเทศไทย จึงทำให้สังคมไม่ยอมรับบุคคลที่เป็นเกย์ในสังคมไทย เพราะฉะนั้นนิตยสารเกย์จึงถือว่าเป็น “สื่อใต้ดิน” เป็นสิ่งต้องห้ามที่ภาครัฐต้องกำจัดการให้หมดสิ้นเพื่อป้องกันอันตรายต่อประชากรไทย จึงเกิดการกวาดล้างนิตยสารเกย์จากแผงหนังสือทุกแห่งแสดงให้เห็นว่าความคิดของสังคมไทยที่ไม่ยอมรับและต่อต้านบุคคลที่เป็นเกย์ ส่งผลให้เกย์ต้องอยู่อย่างหลบซ่อนและปกปิดความเป็นเกย์ของตนเอง เพราะไม่สามารถหาพื้นที่สำหรับแสดงออกความเป็นเกย์ของตน นิตยสารเกย์ถือเป็นพื้นที่เล็กๆ สำหรับเกย์ในการแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของตนเองอย่างแท้จริง อย่างไรก็ตาม พื้นที่สำหรับเกย์ถูกจำกัดเนื่องจากการไม่ยอมรับจากสังคม ซึ่งทำให้ไม่มีพื้นที่ในการแสดงตัวตนความเป็นเกย์ของตนเองในที่สาธารณะในสังคมไทย ส่งผลให้เกิดความทุกข์ทรมานแก่เกย์เป็นอย่างมาก

2. ผลการวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอตัวตนของเกย์ในนิตยสารมิกนาลูเนียร์ คอลัมน์หน้าต่างมิกนาลูเนียร์ ที่ตีพิมพ์ในปีพ.ศ. 2527-2530

กลวิธีการนำเสนอตัวตนของเกย์วิเคราะห์จากรูปภาษาที่เกย์ใช้ในการเขียนจดหมายถึงบรรณาธิการนิตยสารมิกนาลูเนียร์ คอลัมน์หน้าต่างมิกนาลูเนียร์ ที่ตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2527-2530 เพื่อบรรยายและถ่ายทอดเรื่องราว ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับตนเอง จากผลการวิเคราะห์กลวิธีนำเสนอตัวตนของเกย์ พบกลวิธีหลัก 4 กลวิธี ดังปรากฏในตาราง 1

ตาราง 1 กลวิธีการนำเสนอตัวตนของเกย์ในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ คอลัมน์หน้าต่างมิถุนา ที่ตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2527-2530

กลวิธีการนำเสนอตัวตนของเกย์	ตัวอย่างข้อมูลภาษา
กลวิธีทางศัพท์	
1. การใช้คำเรียก	“เกย์” “ชาวดอกไม้” “เกย์ควีน”
2. การบอกสภาพ	
2.1 คุณลักษณะทางร่างกาย	“บุคลิกหน้าตาเป็นแมน” “หน้าตาดี” “รูปหล่อ” “พูดจาเรียบร้อย” “ความอ้วน” “ท้วม” “สมบุรณ์”
2.2 บุคลิกลักษณะนิสัย	“เสแสร้งวางมาดชายต่อหน้าสังคม” “อ่านอย่าง หลบๆ ซ่อนๆ” “เก็บกด”
2.3 คุณลักษณะทางจิตใจ	
2.3.1 ความรู้สึกทุกข์ทรมาน	“ทนทุกข์ทรมานใจ” “น้อยใจ” “กลุ้มใจ” “แสน เศร้า” “ทรมานใจ” “เบื่อหน่าย”
2.3.2 ความรู้สึกสุข	“ดีใจ” “มีความสุข” “ความสุข”
2.3.3 ความรู้สึกเหงา	“เงียบเหงา” “โดดเดี่ยว” “แสนเหงา” “เปล่า เปลี่ยว”
2.3.4 ความรู้สึกผิดหวังในความรัก	“จากไป” “ซ้ำใจ” “คนรักต้องตัดขาดจากไป”
3. การบอกวิถีปฏิบัติ/การกระทำ	
3.1 กิจกรรมทางเพศสัมพันธ์	“มีอะไรกับเขา” “มีความสัมพันธ์” “Sex” “มีอะไร กัน” “ประตุหลัง” “อัดตุต”
3.2 กิจกรรมทางสังคม	“มองผู้ชายหล่อๆ” “มองตรงไปทางเกงเขา” “ต้องการเพื่อนหรือเพื่อนชาย”
กลวิธีทางวาทปฏิบัติศาสตร์	
1. การใช้วาทกรรม	
1.1 การถาม	“หรือเปล่า” “มั๊ย” “หรือเปล่า” “อย่างไร” “ทำไม”
1.2 การขอร้อง	“ขอความกรุณา” “ขอได้โปรด”
1.3 ความปรารถนา	“ชอบ” “ความปรารถนา” “ต้องการ” “อยาก” “ครอบครอง”

ตาราง 1 (ต่อ)

กลวิธีการนำเสนอตัวตนของเกย์	ตัวอย่างข้อมูลภาษา
2. การปฏิเสธ	การปฏิเสธด้วยคำว่า “ไม่” เช่น “ไม่ยอมรับ” “ลืมนึกเสียว่าฉันไม่ได้” “ไม่รู้” “ไม่ใช่คนวิกลจริต” “ไม่อยากจะเกย์” “ไม่ชอบผู้หญิง” “ผมเป็นเกย์ไม่แสดงออก”
3. การเล่าเรื่อง	“ตอน ป. 6...ตอนมัธยม...ตอน ม. 2...ทุกวันนี้...” “ตั้งแต่อายุ 10 ขวบ...อายุย่างเข้า 20 ปี...ขณะนี้...” “...”
4. การเปรียบเทียบ	“มิดแปดด้าน” “ทางออก” “มีดมน” “แสงสว่าง” “มิถุนา คือ เพื่อน”

จากตารางสรุปการนำเสนอตัวตนของเกย์ในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ คอลัมน์หน้าต่างมิถุนา ที่ตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2527-2530 ได้ดังนี้

1. การใช้คำเรียก

การใช้คำเรียกแทนตนเองเป็นกลวิธีทางภาษาแสดงถึงความแตกต่าง ความไม่เหมือนเพศปกติทั่วไปในสังคม กล่าวคือ บรรทัดฐานของสังคมกำหนดเพศของมนุษย์มี 2 เพศ คือ เพศหญิงและเพศชาย ซึ่งเป็นเพศตามธรรมชาติ ส่วนเพศที่นอกเหนือจากนี้ถูกแบ่งแยกออกเป็นอีกหนึ่งกลุ่ม คือ กลุ่มเพศที่ 3 โดยจากข้อมูลพบคำแทนเพศที่สาม คำว่า “เกย์” มากที่สุด เพื่อนำเสนอความเป็นตัวตนของผู้เขียน และปรากฏการใช้คำเรียกแทนตนเองอื่นๆ ได้แก่ “ชาวดอกไม้ม” “เกย์ควีน” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง จดหมายของ เด็กกรุงเก่า ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 23/2528

(1) “...ไม่มีใครรู้หรอกนะว่าผมเป็นเกย์ลองฟังชีวิตเศร้าของเกย์คนนี้นะ...”

(เด็กกรุงเก่า. 2528: 114)

จากตัวอย่าง (1) ปรากฏการใช้คำเรียกเกย์ ในการนำเสนอความเป็นตัวตนของผู้เขียน คำว่า “เกย์” สื่อถึงความเศร้าของผู้เขียน เปรียบเหมือนการแยกตนเองออกจากผู้อื่นเนื่องจากผู้เขียนไม่สามารถเปิดเผยความเป็นเกย์ให้ใครทราบได้ ผู้เขียนจึงเขียนจดหมายเล่าเรื่องราวชีวิตอันแสนเศร้าของการเป็นเกย์ในคอลัมน์หน้าต่างมิถุนา ซึ่งถือเป็นพื้นที่สำหรับเกย์ในการแสดงออกถึงความเป็นตัวของตัวเองได้อย่างอิสระ

ตัวอย่าง จดหมายของ ชายสองหน้า ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนา
จูเนียร์ ฉบับที่ 20/2528

(2) “...เราเป็นสิ่งที่เขาเรียกว่า “เกย์” เราไม่แสดงออกเก็บกดไว้ในส่วนลึกของหัวใจ...”

(ชายสองหน้า. 2528: 116)

จากตัวอย่าง (2) ปรากฏการใช้คำเรียกเกย์ เป็นคำนาม “เกย์” จากการใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 คำว่า “เรา” อ้างถึง “เกย์” และ สรรพนามบุรุษที่ 2 คำว่า “เขา” อ้างถึง บุคคลในสังคม จากข้อมูลแสดงให้เห็นถึงบุคคลในสังคมเข้าใจผู้ที่มีรสนิยมรักร่วมเพศชายโดยเรียกว่า “เกย์” จึงปรากฏการใช้คำเรียกว่า “เกย์” จากสรรพนามที่พบสะท้อนให้เห็นว่ามีการแบ่งแยกเพศในสังคมออกเป็น 2 ฝ่าย คือ เพศปกติ (เพศชายและเพศหญิง) และเกย์ เกย์ถือว่าไม่อยู่ในกลุ่มเพศปกติตามบรรทัดฐานของสังคม ผลจากการแบ่งแยกพวกทำให้ผู้เขียนไม่แสดงออกความเป็นเกย์ของตนเพราะกลัวการถูกแบ่งแยกกลุ่มออกจากเพศปกติ

ตัวอย่าง จดหมายของ “ไก่” กาฬสินธุ์ ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนา
จูเนียร์ ฉบับที่ 7/2527

(3) “...ผมดีใจที่คุณกิติกรจะคอยเป็นเพื่อนปรับทุกข์กับเราชาวดอกไม้ และผมเองก็มีเรื่องอยากปรึกษา จึงได้ลงมือเขียนจดหมายมาถึงคุณทันทีที่อ่าน “จูเนียร์ 5” จบ”

(“ไก่” กาฬสินธุ์. 2527: 124)

จากตัวอย่าง (3) ปรากฏคำเรียกในการนำเสนอตัวตนและพวกของตนเองว่า “ชาวดอกไม้” กล่าวคือ นำเสนอเกย์เหมือนดอกไม้ เพราะมีอารมณ์และความบอบบางทางด้านร่างกายและจิตใจ เปรียบเสมือนกับดอกไม้ ยุทธนา นันทิวิธวิภา (2547: 2) กล่าวว่า บางที่เรียกว่า “ผู้ชายอารมณ์ดอกไม้” หมายถึง ผู้ชายที่มีอารมณ์อ่อนไหวแบบผู้หญิง เทอดศักดิ์ ร่มจำปา (2545: 155) กล่าวว่า ในปี พ.ศ. 2527 ปรากฏคำว่า “ผู้ชายชาวดอกไม้” เป็นครั้งแรก เกย์ในสมัยนั้นเรียกตัวเองว่า “ชาวดอกไม้” แทนตัวเองหรือกลุ่มของเกย์

ตัวอย่าง จดหมายของ รัชต์ ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 12/2528

(4) “...เพราะในชีวิตจริงแล้ว เกย์ไม่น้อย โดยเฉพาะเกย์คือน้อยอย่างผู้เขียน เราชอบและมีประสบการณ์กับสุภาพบุรุษที่เป็นแมนจริง ๆ มากกว่า...”

(รัชต์. 2528: 126)

จากตัวอย่าง (4) ปรากฏคำเรียกเกย์ “เกย์คือน้อย” จากบริบทวิเคราะห์ว่าผู้เขียนเป็นเกย์คือน้อย หมายถึง เกย์ที่แสดงออกเป็นผู้หญิง ชอบแต่งหน้าทาปาก หรือมีบทบาททางเพศเป็นฝ่ายรับหรือฝ่ายถูกกระทำ (Jason. 2001: 4) ใช้กับพฤติกรรมทางเพศแบบชายรักชาย สะท้อนว่าภายในกลุ่มเกย์ นำเสนอการใช้คำเรียกแทนตัวตนและมีการแบ่งแยกอย่างชัดเจนในบทบาททางเพศของเกย์ จากคำ “ชอบ” แสดงว่าผู้เขียนมีความต้องการมีประสบการณ์ทางเพศกับผู้ชายปกติมากกว่ากับเกย์ด้วยกัน สะท้อนให้เห็นว่าเกย์ในสมัยนั้นมีความต้องการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายปกติมากกว่าเกย์

2. การบอกสภาพ

2.1 คุณลักษณะทางร่างกาย

คุณลักษณะทางร่างกายเป็นการบ่งบอกถึงลักษณะภายนอกที่แสดงต่อสังคมซึ่งส่งผลกระทบต่อมุมมองของบุคคลในสังคม บุคลิกลักษณะทางร่างกายของเกย์แสดงออกในลักษณะความเป็นชาย จากข้อมูลพบคำแสดงคุณลักษณะทางร่างกาย ได้แก่ “บุคลิกหน้าตาเป็นแมน” “หน้าตาดี” “รูปหล่อ” “ทำงานเรียบร้อย” “พูดจาเรียบร้อย” “ความอ้วน” “ท้วม” “สมบุรณ์” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง จดหมายของ หลาน พายุอารมณ์ ชลบุรี ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการใน นิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 42/2530

(5) “...ผมเป็นเกย์ไม่แสดงออก บุคลิกหน้าตาเป็นแมนแทบทุกอย่าง เพื่อนๆ เขาชมผมอยู่เสมอว่า หน้าตาดี รูปหล่อ (ความจริงอยากให้ชมว่าสวยมากกว่า)...”

(หลาน พายุอารมณ์ ชลบุรี. 2528: 90)

จากตัวอย่าง (5) ปรากฏคำแสดงลักษณะทางร่างกาย “บุคลิกหน้าตาเป็นแมน” “หน้าตาดี” “รูปหล่อ” จากบริบทวิเคราะห์ว่าเกย์แสดงออกถึงคุณลักษณะทางร่างกายเหมือนเพศชายปกติทั่วไปในสังคม เพราะคำว่า “เกย์” คือ ผู้ชายที่มีรสนิยมรักร่วมเพศ เกย์จึงนำเสนอตัวตนออกมาในลักษณะตามเพศกำเนิดของตน และไม่แสดงออกถึงรสนิยมรักร่วมเพศในสังคม จากข้อมูลพบคำแสดงลักษณะทางร่างกายของเกย์ที่สังคมชื่นชอบ จากคำว่า “หน้าตาดี” “รูปหล่อ” บ่งบอกว่าเกย์มีบุคลิกรูปร่างหน้าตาดีคนในสังคมชื่นชอบ สะท้อนให้เห็นความคิดของมนุษย์ที่พึงพอใจที่ลักษณะภายนอก แต่อย่างไรก็ดี เกย์ยังคงไม่แสดงออกถึงความเป็นเกย์เมื่ออยู่ในสังคม และมีความขัดแย้งภายในใจกับคำชมของสังคม “ความจริงอยากให้ชมว่าสวยมากกว่า”

ตัวอย่าง จดหมายของ องอาจ ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการใน นิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 26/2528

(6) “...ลักษณะของผมเป็นเกย์อย่างที่เขารู้ว่า เพราะผมเป็นคนที่ทำงานเรียบร้อย พูดจาเรียบร้อย ถึงแม้จะถูกบางคนเหยียด...”

(องอาจ. 2528: 112)

จากตัวอย่าง (6) ปรากฏคำแสดงลักษณะทางร่างกาย “ทำงานเรียบร้อย” “พูดจาเรียบร้อย” จากบริบทวิเคราะห์ว่าผู้เขียนแสดงออกถึงวิธีการสนทนา การพูดจาที่เรียบร้อย โดยเฉพาะที่ทำงานผู้เขียนจะปฏิบัติงานอย่างเรียบร้อย สะท้อนให้เห็นตัวตนของเกย์ว่าเป็นบุคคลที่เรียบร้อยเมื่ออยู่ร่วมในสังคมเพื่อการยอมรับของสังคม ถึงแม้จะถูกบุคคลในสังคมล้อเลียนก็ตาม

ตัวอย่าง จดหมายของ วุฒิชชาติ ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 14/2528

(7) “...ความอ้วน, ท้วม, หรือสมบรูณ์ (แล้วแต่จะเรียกกันเพื่อแก้แค้น) มักจะถูกคนทั่วๆ ไปเหมินเกย์อย่างเรา...”

(วุฒิชชาติ. 2528: 123)

จากตัวอย่าง (7) ปรากฏคำแสดงลักษณะทางร่างกาย “ความอ้วน” “ท้วม” “สมบรูณ์” จากบริบทวิเคราะห์ว่าเกย์มีการแสดงออกถึงลักษณะภายนอกที่แตกต่างกัน จากข้อมูลปรากฏเกย์ที่มีรูปร่างอ้วนท้วมสมบรูณ์ ทำให้เกย์อ้วนยุคนั้นถูกเพิกเฉยจากคนทั่วไป ทั้งนี้ สะท้อนให้เห็นถึงคุณลักษณะภายนอกมีผลต่อการยอมรับของสังคม

2.2 บุคลิกลักษณะนิสัย

บุคลิกลักษณะนิสัยบ่งชี้ถึงการกระทำและการแสดงออกของเกย์เมื่อดำเนินชีวิตร่วมกับบุคคลทั่วไปในสังคม การปกปิดตัวตนของเกย์เป็นบุคลิกลักษณะนิสัยที่เกย์ใช้ในการอยู่ร่วมกับสังคม เพราะสังคมไม่ยอมรับ เกย์จึงไม่สามารถแสดงออกถึงรสนิยมชอบเพศเดียวกันได้ จึงต้องแสดงท่าทางเป็นเพศชายปกติเมื่ออยู่ร่วมในสังคม จากข้อมูลพบการแสดงบุคลิกลักษณะนิสัยของเกย์เมื่ออยู่ในสังคม ได้แก่ “เสแสร้งวางมาดชายต่อหน้าสังคม” “อ่านอย่างหลบๆ ซ่อนๆ” “เก็บกด” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง จดหมายของ ชายสองหน้า ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 20/2528

(8) “...แม่บอกผมว่าเกลียดพวกกะเทยเพราะแม่ฟังจากปากชาวบ้านแถวนี้ว่าผมชอบทำตัวคล้ายผู้หญิง ผมต้องเสแสร้งวางมาดชายต่อหน้าสังคม สังคมที่ไม่ได้ให้อะไรแก่ผมเลย...”

(9) “...ผมซื้อหนังสือมิถุนามาอ่านอย่างหลบๆ ซ่อนๆ เพราะกลัวพี่น้องจะรู้สภาพที่แท้จริง พี่ครับผมชอบผู้ชายก็จริง...”

(ชายสองหน้า. 2528: 114-115)

จากตัวอย่าง (8) ปรากฏบุคลิกลักษณะนิสัยของเกย์ที่ต้องปฏิบัติเมื่ออยู่ในสังคม คือ “เสแสร้งวางมาดชายต่อหน้าสังคม” วิเคราะห์ได้ว่าเกย์ต้องแสดงบุคลิกลักษณะเป็นชายเมื่ออยู่ในสังคม เพราะกลัวการรังเกียจจากสังคม เนื่องจาก “ภาพลักษณ์ของกระเทยและเกย์ควีนบางกลุ่มแสดงกิริยา ตึงตัง สังคมจึงมองเกย์ว่าทุเรศ อุบาทว์ วิปริต ทำให้เกย์ทั่วไปไม่เปิดเผย เพราะอายสังคม” (เทอดศักดิ์ รัมจำปา. 2545: 160) จากการที่สังคมไม่ยอมรับและรังเกียจเกย์ เกย์ต้องปกปิดความเป็นเกย์และ แสดงท่าทางเป็นเพศชายปกติเมื่ออยู่ในสังคมเพื่อการดำรงชีวิตในสังคมอย่างปกติสุข

จากตัวอย่าง (9) ปรากฏบุคลิกลักษณะนิสัยของเกย์ คือ “อ่านอย่างหลบๆ ซ่อนๆ” วิเคราะห์ได้ว่าเกย์ต้องหลบซ่อนกลัวว่าใครจะรู้ว่าตนเองอ่านหนังสือเกย์ เนื่องจากกลัวสังคมจะรับรู้ ความเป็นจริงของตน แม้แต่ชื่อหนังสือเกย์มาอ่านยังต้องแอบซ่อน เป็นความลับ เพราะกลัวสังคมรับรู้ อย่างไรก็ดี เกย์นำเสนอว่ายอมรับว่าตนเองชอบเพศเดียวกัน แต่ไม่สามารถที่จะเปิดเผยความเป็นเกย์ ได้

ตัวอย่าง จดหมายของ นพพร ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 20/2528

(10) “...เรานี้เป็นสิ่งที่เขาเรียกว่า “เกย์” เราไม่มีการแสดงออกเกินกุดไว้ในส่วนลึกของหัวใจ...”

(นพพร. 2528: 116)

จากตัวอย่าง (10) ปรากฏคำแสดงบุคลิกลักษณะนิสัย คือ “เกินกุด” จากคำดังกล่าว วิเคราะห์ว่าผู้เขียนเป็นเกย์ ซึ่งเกย์ไม่เป็นที่ยอมรับในสังคมจึงทำให้ต้องปกปิดไว้เพื่อไม่ให้บุคคลอื่นในสังคมรับทราบ ผู้เขียนจึงไม่แสดงออกถึงความเป็นเกย์และเก็บเป็นความลับไว้คนเดียว สะท้อนว่าสังคมไม่ยอมรับเกย์ เกย์จึงนำเสนอออกมาในการปกปิดความเป็นเกย์

2.3 คุณลักษณะทางจิตใจ

2.3.1 ความรู้สึกทุกข์ทรมาน

ความรู้สึกทุกข์ทรมานแสดงผ่านรูปภาพในข้อมูล ซึ่งบ่งชี้ว่าเกย์ต้องการนำเสนอ ความรู้สึกด้านลบของการเป็นเกย์ให้บรรณาธิการทราบถึงความรู้สึกทุกข์ทรมานที่ไม่สามารถบอกใคร ให้ทราบได้ต้องเก็บไว้คนเดียว เรื่องที่ตนเองเป็นเกย์ ไม่เหมือนผู้อื่น คำศัพท์ที่แสดงความทุกข์ทรมาน

ได้แก่ “ทนทุกข์ทรมานใจ” “น้อยใจ” “กลุ้มใจ” “แสนเศร้า” “ทรมานใจ” “เบื่อหน่าย” แสดงถึงความทุกข์ทรมานของเกย์ในการอยู่ร่วมกับคนปกติ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง จดหมายของ วิชัย/ สมุทรสาคร ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหากับบรรณารักษ์ในนิตยสารมิถุนา จูเนียร์ ฉบับที่ 15/2528

(11) “ผมอายุได้ 19 ปี และเป็นเกย์ และเพราะคำว่า “เกย์” นี่เองที่ทำให้ผมต้องทนทุกข์ทรมานใจมานาน เมื่อผมรู้ว่าผมไม่สามารถประกาศตัวในสิ่งที่ผมเป็นได้...”

(วิชัย/ สมุทรสาคร. 2528: 101)

จากตัวอย่าง (11) ปรากฏคำแสดงความทุกข์ทรมาน คือ “ทนทุกข์ทรมานใจ” วิเคราะห์ได้ว่า “ทนทุกข์ทรมานใจ” แสดงถึงความทุกข์ทางด้านจิตใจของเกย์เป็นอย่างมาก เนื่องจากผู้เขียนยอมรับว่าเป็นเกย์แต่ไม่สามารถเปิดเผยได้ การที่สังคมไม่ยอมรับเกย์จึงทำให้เกิดความทุกข์ใจในการดำเนินชีวิตร่วมกับบุคคลอื่นในสังคม

ตัวอย่าง จดหมายของ โยธิน ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหากับบรรณารักษ์ในนิตยสารมิถุนา จูเนียร์ ฉบับที่ 24/2528

(12) “...ตอนนั้นผมไม่รู้ว่ามีเกย์ขึ้นในโลกนี้จึงเกลียดตัวเอง น้อยใจที่เกิดมาไม่เหมือนคนอื่น จึงทำให้ผมกลายเป็นคนพูดน้อย ซ้ำร้าย เก็บตัวมาตลอด ผมจะเกลียดทุกคนที่ล้อผมว่าเป็นกะเทย...”

(โยธิน. 2528: 125)

จากตัวอย่าง (12) ปรากฏความทุกข์ทรมานของเกย์ จากคำว่า “น้อยใจ” ผู้เขียนรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจว่าตนเองไม่เหมือนบุคคลอื่นในสังคม จึงทำให้เกิดความทุกข์ใจต่อผู้เขียน ผู้เขียนจึงเก็บตัวไม่เข้าสังคมกับผู้อื่น

ตัวอย่าง จดหมายของ ทอม ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 10/2528

(13) “ผมมีเรื่องกลุ้มใจจะให้หน้าต่างมิถุนาช่วยตัดสินใจให้ผมที่ว่าผมจะควรเดินทางเส้นไหนดี ขณะนี้ผมกลุ้มใจมากถ้าคิดเรื่องนี้ขึ้นมาทีไรทำให้ใจผมไม่สบายเลยผมไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับตัวเองดี ผมยอมรับว่าตัวเองเป็นเกย์แต่ไม่แสดงออก...”

(ทอม. 2528: 125)

จากตัวอย่าง (13) ปรากฏคำแสดงทุกข์ทรมาน คือ “กลุ้มใจ” บ่งบอกถึงความยุ่งยาก ใจ ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรของผู้เขียน ผู้เขียนซ้ำคำว่า “กลุ้มใจ” หลายครั้งแสดงว่าผู้เขียนตอกย้ำความรู้สึกที่เป็นทุกข์และสับสน ผู้เขียนยอมรับว่าเป็นเกย์ แต่ไม่แสดงออกเพราะสังคมไม่ยอมรับ ผู้เขียนจึงกลุ้มใจในการดำเนินชีวิตในสังคม ผู้เขียนเกิดความไม่สบายใจไม่รู้จะทำอย่างไร จึงเขียนมาขอคำแนะนำในการแก้ปัญหาของตน สะท้อนว่าเกย์นำเสนอว่าสังคมเกิดความไม่สบายใจในการเป็นเกย์ เพราะไม่สามารถแสดงออกให้ใครรู้ได้

ตัวอย่าง จดหมายของ น้องต้อ ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 11/2528

(14) ““ชีวิตอันแสนเศร้าใครเล่าจะมารู้ ทรมานใจเต็มทนอยากจะชนออกมาระบายให้หายไปกับสายลม หน้าตาสดชื่น แต่ภายในนั้นมัวหมองไม่รู้หนทางที่ดี สุดท้ายจะเบื่อหน่ายทุกวันนี้ผมต้องหลอกตัวเอง ไม่เคยยอมรับความเป็นจริง จึงไม่ได้กับสิ่งที่ใจต้องการ แต่อย่างไรผมก็มีข้อสงสัย ช่วยแก้ความในใจให้ผมหน่อย อย่างน้อยก็ช่วยให้หายข้องใจคงจะไม่รบกวนเวลานะฮะ”

1. ทำอย่างไรจึงจะทำให้เขารู้ว่าผมชอบเขาฮะ คือ ผมชอบคนๆ หนึ่งแต่ผมไม่กล้าบอกเขา ผมรู้สึกทรมานใจเหลือเกิน
2. ผมเป็นเกย์แต่ไม่กล้าแสดงออกผมรู้สึกกว่าอายคนอื่น ทำไมผมถึงมีความรู้สึกอย่างนั้นฮะ
3. ทำอย่างไรผมจึงจะดำเนินชีวิตของผมเองไปด้วยดี ไม่ต้องมากังวลกับสิ่งเหล่านี้ฮะ”

(น้องต้อ. 2528: 123)

จากตัวอย่าง (14) ปรากฏคำแสดงทุกข์ทรมานในคำว่า “แสนเศร้า” “ทรมานใจ” “เบื่อหน่าย” จากคำศัพท์ดังกล่าววิเคราะห์ได้ว่าผู้เขียนเริ่มต้นจดหมายด้วยคำว่า “แสนเศร้า” แสดงถึงความเศร้าใจ เสียใจในชีวิตของตนเองเป็นอย่างมาก คำว่า “ทรมานใจ” บ่งบอกความทุกข์ทางจิตใจของผู้เขียน คำว่า “เบื่อหน่าย” แสดงถึงความรำคาญไม่อยากจะหลอกคนอื่นว่าไม่เป็นทุกข์ จากข้อมูลพบว่าผู้เขียนแสดงความคิดเห็นว่าทุกข์ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม นิตยสารทุกข์เป็นสื่อสาธารณะสำหรับทุกข์ในการเขียนจดหมายมาระบายความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับทุกข์ คำว่า “กังวล” แสดงความไม่สบายใจเรื่องการเป็นทุกข์ของตน ทำให้เกิดความทุกข์ใจต่อผู้เขียนในการดำเนินชีวิตในสังคม

2.3.2 ความรู้สึกสุข

ความสุขของทุกข์จากข้อมูลพบว่าเป็นการแสดงออกถึงความรู้สึกด้านบวกของทุกข์ คือ ทุกครั้งที่อ่านนิตยสารทุกข์ ผู้รู้สึกดีใจและมีความสุขเป็นอย่างมาก เหมือนได้พบกับเพื่อนที่มีรสนิยมชอบเพศเดียวกัน นิตยสารทุกข์ถือเป็นสื่อสาธารณะอย่างหนึ่งที่ทุกข์สามารถเขียนจดหมายปรึกษาปัญหา รวมถึงให้ความรู้เกี่ยวกับทุกข์ในแง่มุมต่างๆ จากข้อมูลพบคำว่า “ดีใจ” “มีความสุข” “ความสุข” เมื่อได้อ่านนิตยสารทุกข์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง จดหมายของ “ไก่อ” กาฬสินธุ์ ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหากับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนา จูเนียร์ ฉบับที่ 7/2527

(15) “อ้อ...คุณกิตติกร ผมบอกไม่ถูกว่า ผมดีใจแค่ไหน ใจเต้นระทึก มือไม้สั่นไปหมด ผมอยากกรีดร้องออกมาดังๆ ผมได้พบเพื่อนแล้ว ผมพบหนังสือที่ผมต้องการแล้ว ผมค่อยๆ เปิดอ่านทีละหน้า ทุกหน้าและทุกตัวอักษร โดยเฉพาะคอลัมน์ “หน้าต่างมิถุนา” ผมดีใจที่คุณกิตติกรจะคอยเป็นเพื่อนปรึกษาทุกข์กับเราชาวดอกไม้อ...”

(“ไก่อ” กาฬสินธุ์. 2527: 123)

จากตัวอย่าง (15) ปรากฏคำศัพท์แสดงความสุข คือ “ดีใจ” คำดังกล่าววิเคราะห์ว่าผู้เขียนนำเสนอว่าตนมีความสุขเป็นอย่างมาก เมื่อผู้เขียนได้พบกับนิตยสารทุกข์ “มิถุนาจูเนียร์” ทุกครั้งที่ผู้เขียนอ่านนิตยสารมิถุนาจูเนียร์โดยเฉพาะคอลัมน์หน้าต่างมิถุนาเป็นคอลัมน์เกี่ยวกับการปรึกษาปัญหาทุกข์ จากคำว่า “ดีใจ” ผู้เขียนรู้สึกมีความสุขเห็นได้จาก “ใจเต้นระทึก มือไม้สั่นไปหมด ผมอยาก

กรี๊ดร้องออกมาดังๆ” บ่งบอกถึงความตื่นเต้นดีใจอย่างมาก แสดงว่าเกย์มีความสุขเมื่อได้อ่านนิตยสาร เกย์เหมือนพบเพื่อนที่มีรสนิยมแบบเดียวกัน ช่วยแก้ปัญหาเพื่อความสุขในการดำเนินชีวิตเกย์ในสังคม และสะท้อนว่าเกย์ไม่มีเพื่อนเกย์ จึงน่านิตยสารเกย์เป็นเพื่อนคอยปรับทุกข์

ตัวอย่าง จดหมายของ จากผม P ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 9/2527

(16) “...คุณทราบไหมครับหนังสือ 1 เล่ม รวมทั้งค่าส่งเป็นเงินไทยแล้วเกือบ 100 บาทพอดี แต่ผมไม่คิดเสียดาเงินเลยครับ เพราะมีความสุขครับแต่มีความสุขในวันที่ได้อ่านหนังสือเท่านั้นจากนั้นก็เหงาเหมือนเดิม...”

(จากผม P. 2527: 126)

จากตัวอย่าง (16) ปรากฏคำศัพท์แสดงความสุข คือ “มีความสุข” “ความสุข” คำดังกล่าววิเคราะห์ได้ว่าผู้เขียนเป็นเกย์ที่อยู่ต่างประเทศทำให้เหงาเป็นอย่างมาก ต้องสังนิตยสารเกย์จากประเทศไทยส่งมายังประเทศที่ตนทำงานอยู่ทำให้เพื่อคลายความเหงา จากคำว่า “มีความสุข” “ความสุข” แสดงว่าผู้เขียนมีความสุขทุกครั้งที่ได้อ่านนิตยสารเกย์ ถึงแม้ราคาแพงแต่ผู้เขียนไม่เสียดาเงิน เพราะเป็นการซื้อความสุขให้กับตนเอง แสดงให้เห็นว่าเกย์มีความสุข เมื่อได้อ่านนิตยสารเกย์

2.3.3 ความรู้สึกเหงา

ความรู้สึกเหงาของเกย์เป็นความรู้สึกว่าตนเองอยู่ในสังคมอย่างโดดเดี่ยว อ้างว้างเพียงลำพัง เนื่องจากสังคมไม่ยอมรับเกย์ ไม่มีใครเข้าใจ เกย์จึงไม่แสดงออกความเป็นตัวตนของตนเอง เมื่ออยู่ในสังคมและเกย์ไม่ทราบว่าบุคคลใดเป็นเกย์บ้างเมื่ออยู่ในสังคม ก่อให้เกิดความรู้สึกเหงา โดดเดี่ยวในสังคม ไม่มีใครเป็นเพื่อนที่สามารถพูดคุยเรื่องที่สนใจได้ จากข้อมูลพบคำว่า “เจียบเหงา” “โดดเดี่ยว” “แสนเหงา” “เปล่าเปลี่ยว” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง จดหมายของ “ไก่อ” กาฬสินธุ์ ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 7/2527

(17) “...คุณกิตติกรครับชีวิตที่ฉันเจ็บเหงาและโดดเดี่ยวอย่างพิลึก คุณเชื่อกันมั๊ย ผมโตจนอายุจะย่าง 20 ปีอยู่แล้ว แต่ผมยังไม่พบเกย์ที่นี้เลยสักคน...”

(“ไก่อ” กาฬสินธุ์. 2527: 123)

จากตัวอย่าง (17) ปรากฏความรู้สึกเหงาของเกย์ คำว่า “เจ็บเหงา” “โดดเดี่ยว” จากคำศัพท์ดังกล่าววิเคราะห์ได้ว่าผู้เขียนเป็นเกย์มาจนกระทั่งอายุ 20 ปี ยังไม่เคยพบเกย์เลยสักคนเดียว ณ สถานที่ที่ผู้เขียนอาศัยอยู่ จึงเขียนจดหมายมาบอกเล่าความรู้สึกของตนเองให้บรรณาธิการทราบถึงความโดดเดี่ยว อ้างว้าง จากคำว่า “เจ็บเหงา” “โดดเดี่ยว” แสดงว่าผู้เขียนรู้สึกเหมือนอยู่คนเดียวตามลำพังไม่พบเจอเกย์เลย และไม่ทราบว่าผู้ใดเป็นเกย์ในสังคม ผู้เขียนคิดว่าตนเองเป็นเกย์คนเดียวในสังคมของตนจึงเกิดความเหงา

ตัวอย่าง จดหมายของ นพพร ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 20/2528

(18) “ผมอายุจะครึ่งศตวรรษแล้ว อายุที่จะกล่าวว่าแสนเหงา เปล่าเปลี่ยวในส่วนลึกของหัวใจ ไม่กล้าที่จะจดบันทึกและออกปากปรึกษาเล่าสู่กับเพื่อนสนิทให้ทราบว่า เรานี้เป็นสิ่งที่เขาเรียกว่า “เกย์”...”

(นพพร. 2528: 116)

จากตัวอย่าง (18) ปรากฏความรู้สึกเหงา คือ “แสนเหงา” “เปล่าเปลี่ยว” จากคำดังกล่าววิเคราะห์ได้ว่าผู้เขียนใช้ชีวิตมาจนอายุครึ่งศตวรรษ ผู้เขียนไม่แสดงออกให้บุคคลอื่นในสังคม หรือแม้แต่เพื่อนสนิททราบว่าเป็นเกย์ เนื่องจากสังคมไม่ยอมรับเกย์ คำว่า “แสนเหงา” “เปล่าเปลี่ยว” แสดงว่าผู้เขียนมีความรู้สึกโดดเดี่ยวเหมือนอยู่ลำพังเพียงคนเดียว สะท้อนว่าเกย์ไม่แสดงออกในสังคมได้ เพราะกลัวว่าคนอื่นจะไม่ยอมรับถึงสิ่งที่ตนเองเป็นเกย์

2.3.4 ความรู้สึกผิดหวังในความรัก

จากข้อมูลพบว่าเกย์ผิดหวังในความรัก เนื่องมาจากความรักของเกย์เป็นแบบชายกับชายเป็นความรักที่สังคมถือว่าผิดไปจากสิ่งที่สังคมบัญญัติไว้ ทำให้เกย์ผิดหวังในความรัก เพราะไปรักผู้ชายปกติที่ชอบผู้หญิงมากกว่า จากข้อมูลพบคำว่า “จากไป” “ซ้ำใจ” “คนรักต้องตัดขาดจากไป” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง จดหมายของ ชายสองหน้า ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนา จูเนียร์ ฉบับที่ 20/2528

(19) “...บัดนี้เขาคนที่ผมรักและบูชากำลังจะจากผมไป ท้นที่ที่ผมเผยสภาพความในใจให้เขาฟัง ผมเจ็บ...ผิดหวัง...เป็นไปไม่ได้ที่จะรั้งเขากลับมา...”

(ชายสองหน้า. 2528: 115)

จากตัวอย่าง (19) พบความรู้สึกผิดหวังในความรัก ปรากฏในคำว่า “จากไป” คำดังกล่าววิเคราะห์ว่าคนรักของผู้เขียนจากไป เมื่อผู้เขียนสารภาพความในใจให้กับคนรักที่เป็นผู้ชายแท้ ฟังว่าผู้เขียนรัก คนรักของผู้เขียนไม่ยอมรับรัก อาจเป็นดังที่ เทอดศักดิ์ ร่มจำปา (2545: 167) กล่าวว่า “เกย์มีอารมณ์อ่อนไหวเกินกว่าจะผูกมัดตนเองกับใครแม้แต่กับบุคคลที่เป็นไม่ป่าเดียวกัน” คำว่า “จากไป” แสดงว่าคนรักได้ทอดทิ้งและเดินออกไปจากชีวิตของผู้เขียน ผู้เขียนไม่สามารถที่จะเหนี่ยวรั้งให้เขากลับมาได้

ตัวอย่าง จดหมายของ ผู้รอความหวัง ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนา จูเนียร์ ฉบับที่ 21/2528

(20) “...ผมเข้าใจและยอมรับสถานการณ์ของการเป็นเกย์ดีกว่าจะซ้ำใจขนาดไหน ถ้าความรัก คนรักต้องตัดขาดจากไป...”

(ผู้รอความหวัง. 2528: 115)

จากตัวอย่าง (20) ปรากฏคำแสดงความรู้สึกผิดหวังในความรัก คือ “ซ้ำใจ” “คนรักต้องตัดขาดจากไป” วิเคราะห์ได้ว่า คำว่า “จากไป” แสดงว่าผู้เขียนมีความรักแต่ไม่ประสบความสำเร็จ

ในความรัก เนื่องจากคนรักทั้งตนไป คำว่า “เข้าใจ” แสดงความรู้สึกเสียใจและผิดหวังจากการที่คนรักจากไป อย่างไรก็ดี ผู้เขียนเข้าใจและยอมรับในความรักเกย์ เนื่องจากเป็นเรื่องยากที่เกย์จะประสบความสำเร็จในความรัก เพราะเกย์เองต่างรักสนุกในการหาประสบการณ์ทางเพศมากกว่าการหาคู่ครองเพื่อใช้ชีวิตร่วมกันเฉกเช่นชายหญิงปกติทั่วไป (เทอดศักดิ์ ร่มจำปา. 2545: 118)

3. การบอกวิธีปฏิบัติ/การกระทำ

3.1 กิจกรรมทางเพศสัมพันธ์

กิจกรรมทางเพศสัมพันธ์ของเกย์ คือ การแสดงออกถึงพฤติกรรมทางเพศแบบชายกับชาย ซึ่งเป็นการมีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนัก พบในคำที่แสดงถึงการมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ “มีอะไรกับเขา” “มีความสัมพันธ์” “Sex” “มีอะไรกัน” “ประตูล้าง” “อัดตูด” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง จดหมายของ สุทธิพงษ์ ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 41/2530

(21) “ผมมีภรรยาแล้ว แต่เมื่อไม่นานมานี้ผมได้รู้จักกับเป็นหนุ่มคนหนึ่งหน้าตาเขาดีมากทีเดียว... เป็นแมนเต็มตัว ผมอยากมีอะไรกับเขา บอกที่ว่าผมควรทำยังไง”

(สุทธิพงษ์. 2530: 86)

จากตัวอย่าง (21) ปรากฏการแสดงกิจกรรมทางเพศสัมพันธ์ของเกย์ คือ “มีอะไรกับเขา” วิเคราะห์ได้ว่า “มีอะไรกับเขา” แสดงถึงความหมายทางอ้อม หมายถึงการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย คำว่า “แมนเต็มตัว” บ่งบอกถึงผู้ชายที่ผู้เขียนต้องการเป็นผู้ชายที่ไม่เป็นเกย์ เป็นผู้ชายปกติ นอกจากนี้ ถึงแม้ผู้เขียนมีภรรยาอยู่แล้ว แต่ผู้เขียนก็ยังคงมีความปรารถนาในการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายอยู่ โดยเฉพาะกับผู้ชายที่มีบุคลิกภายนอกหน้าตาดี

ตัวอย่าง จดหมายของ ชายะ ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 19/2528

(22) “ผมก็ได้มีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับเขา ผมบอกเขาว่า “เรารักนาย””

(23) “เรามีความสัมพันธ์กันทุกครั้งทุกครั้ง เขาสุขสมโดยเขาไม่ยอมช่วยผมเลย แต่ผมก็ทนได้ เพราะผมรักเขา”

(ชายะ. 2528: 112)

จากตัวอย่าง (22)-(23) ปรากฏการแสดงกิจกรรมทางเพศสัมพันธ์ของเกย์ “มีความสัมพันธ์” จากบริบทของจดหมายแสดงให้เห็นถึงการมีเพศสัมพันธ์กันระหว่างเพศชายกับเพศชาย จากสรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 คำว่า “ผม” “เขา” ที่ใช้สำหรับผู้ชาย บ่งบอกว่าการมีความสัมพันธ์ของเกย์ คือ ความสัมพันธ์แบบชายกับชาย จากคำขยาย “ลึกซึ้ง” แสดงถึงพฤติกรรมทางเพศ และค่าแสดงปริมาณ “ทุกครั้งทุกครั้ง” ขยายความของการมีความสัมพันธ์แบบลึกซึ้ง ว่าทั้ง 6 ครั้งฝ่ายชายสำเร็จความใคร่เพียงฝ่ายเดียว จากข้อมูลสะท้อนตัวตนเกย์ว่าต้องการมีเพศสัมพันธ์กับเพศชาย พฤติกรรมทางเพศบ่งบอกถึงวิถีชีวิตของเกย์ที่ไม่สุขสมหวัง เนื่องจากการไม่ตอบสนองของเพศชายขณะมีเพศสัมพันธ์

ตัวอย่าง จดหมายของ ปูก ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 25/2528

(24) “...2. ทำไมเวลาที่ Robert มี Sex กับผมถึงได้แก้งนอนหลับเป็นท่อนไม้ มีวิธีที่จะทำให้เขาตอบสนองเวลาที่เรามีอะไรกันด้วยไม้

3. Robert เคยมีประสบการณ์มาก่อนรีเปล่า ทำไมครั้งแรกที่เข้าประตูหลังค่านั้นถึงไม่มีปัญหาเลย เข้าได้สบายมาก (ใช้ Lotion นิดหน่อย)...”

(ปูก. 2528: 113)

จากตัวอย่าง (24) ปรากฏการแสดงพฤติกรรมทางเพศของเกย์ คือ “Sex” “มีอะไรกัน” “ประตูหลัง” จากคำศัพท์ดังกล่าววิเคราะห์ได้ว่า คำว่า “Sex” เป็นคำที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศ หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์ จากข้อมูลทางจดหมายแสดงให้เห็นถึงการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างเพศชายกับเพศชาย คำว่า “มีอะไรกัน” เป็นคำที่สื่อความหมายทางอ้อม หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์ ในที่นี้อ้างถึงการมีเพศสัมพันธ์ชายกับชาย เพราะชื่อ “Robert” เป็นชื่อใช้สำหรับผู้ชาย และกับการใช้สรพนาม

แทนตัวผู้เขียนด้วยคำว่า “ผม” จากคำว่า “ประตูลัง” เป็นคำที่แสดงความหมายทางอ้อม หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนัก สะท้อนให้เห็นถึงการนำเสนอตัวตนเกย์ในลักษณะการมีเพศสัมพันธ์แบบชายรักชาย โดยมีเพศสัมพันธ์กันทางทวารหนัก และใช้โลชั่นช่วยหล่อลื่นขณะมีเพศสัมพันธ์

ตัวอย่าง จดหมายของ องอาจ ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 26/2528

(25) “...ลักษณะของผมเป็นเกย์อย่างที่เขารู้ว่า เพราะผมเป็นคนที่ทำงานเรียบง่าย พูดจาเรียบง่าย... ถึงแม้จะถูกบางคนเหยียดว่า เดี่ยวอัดตูดเลยหรือชวนไปนอนผมก็ไม่ว่าอะไรแต่ก็พยายามเปลี่ยนเรื่องพูด ...”

(องอาจ. 2528: 112)

จากตัวอย่าง (25) ปรากฏการแสดงพฤติกรรมทางเพศของเกย์ คือ “อัดตูด” จากคำศัพท์ดังกล่าววิเคราะห์ได้ว่า คำว่า “อัดตูด” เป็นคำแสดงความหมายที่มีนัยยะแสดงถึงการมีเพศสัมพันธ์กันทางทวารหนัก เป็นพฤติกรรมทางเพศแบบชายกับชาย จากคำว่า “เกย์” แสดงว่าเกย์ปรารถนาการร่วมเพศกันทางทวารหนัก การนำเสนอตัวตนเกย์ คือ ความสัมพันธ์แบบชายรักชายโดยมีพฤติกรรมทางเพศกันทางทวารหนัก (เอกพล นันทโอสถ. 2542: 8) ซึ่งสังคมไม่ยอมรับ จากคำว่า “เหยียด” แสดงให้เห็นว่าคนภายนอก หยอกเล่น หยอกล้อ คิดว่าเกย์เป็นสิ่งที่น่าตลกขบขัน

3.2 กิจกรรมทางสังคม

กิจกรรมทางสังคมเป็นการแสดงออกถึงการกระทำของเกย์เมื่ออยู่ร่วมในสังคม เกย์มีกิจกรรมทางสังคมที่เฉพาะในบางอย่าง ซึ่งแตกต่างจากบุคคลทั่วไป แสดงออกในลักษณะการกระทำกับเพศชายเมื่อได้พบเจอ ได้แก่ “มองผู้ชายหล่อๆ” “มองตรงเป้ากางเกงเขา” “ต้องการเพื่อนหรือเพื่อนชายที่เป็นแมนเต็มตัว” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง จดหมายของ สุพันธ์ ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 9/2527

(26) “...ผมชอบมองผู้ชายหล่อๆ มองแล้วก็อดที่มองตรงไปทางเงาเขาไม่ได้...”

(สุพันธ์. 2527: 123)

จากตัวอย่าง (26) ปรากฏการแสดงกิจกรรมทางสังคมของเกย์ คือ “มองผู้ชายหล่อๆ” “มองตรงไปทางเงาเขา” จากบริบทวิเคราะห์ว่าผู้เขียนมีความสนใจผู้ชาย จึงทำให้กิจกรรมทางสังคมแสดงออกด้วยการมองผู้ชาย จากคำว่า “ชอบ” ร่วมกับคำว่า “ผู้ชาย” บ่งบอกว่าผู้ชายมีแรงดึงดูดต่อผู้เขียน ทำให้เมื่ออยู่ในสังคมแล้วเห็นผู้ชายหล่อๆ จึงไม่สามารถอดกลั้นอารมณ์ของตัวเองได้ ต้องมองลงไปปากรางเงาของผู้ชายพวกนั้น ทำให้เกิดอารมณ์ทางเพศอยู่เสมอ แสดงตัวตนเกย์ว่ามีอารมณ์ทางเพศกับผู้ชายจึงแสดงออกด้วยการมอง

ตัวอย่าง จดหมายของ จากผม P ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 9/2527

(27) “ผมจึงอยากใคร่ขอให้คุณลงนิตยสารมิถุนาให้ผมด้วยว่าผมต้องการเพื่อนหรือเพื่อนชายที่เป็นแมนเต็มตัว”

(จากผม P. 2527: 126)

จากตัวอย่าง (27) ปรากฏการแสดงกิจกรรมทางสังคมของเกย์ คือ “ต้องการเพื่อนหรือเพื่อนชายที่เป็นแมนเต็มตัว” ผู้เขียนมีความปรารถนาต่อผู้ชาย คำว่า “เพื่อนชาย” ความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อ หมายถึง แฟนหรือคู่ครอง คำว่า “แมน” จากบริบทนี้ มีการแสดงออกภายนอกเป็นชายเต็มตัว สะท้อนการนำเสนอตัวตนเกย์ว่าเกย์เขียนจดหมายมาเพื่อให้บรรณาธิการช่วยหาคู่รักชาย แสดงถึงกิจกรรมทางสังคมของเกย์ว่าการหาคู่รักที่มีรสนิยมรักร่วมเพศไม่สามารถกระทำได้เช่นเพศปกติในสังคม เพราะสังคมไม่ยอมรับเกย์จึงต้องหาช่องทางในการหาคู่รักร่วมเพศ ซึ่งนิตยสารเกย์เป็นพื้นที่สำหรับกลุ่มเกย์เพื่อหาคู่รักในคอลัมน์ “Gemini Club”

กลวิธีทางวจนปฏิบัติศาสตร์

1. การใช้วจนกรรม

1.1 การถาม

วจนกรรมการถามเป็นการแสดงออกถึงเจตนาของเกย์ในการถามปัญหาหรือข้อสงสัยต่างๆ ไปยังบรรณาธิการ จากข้อมูลพบว่าเกย์ใช้วจนกรรมการถามเพื่อปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับเกย์ด้านต่างๆ มากมายและเต็มไปด้วยความสงสัย เพราะข้อจำกัดในความรู้เรื่องเพศจึงทำให้เกย์ไม่มีข้อมูลในการทำความเข้าใจตนเอง บรรณาธิการถือเป็นผู้ที่ให้ความรู้เรื่องเกย์ จากข้อมูลพบวจนกรรมการถามได้แก่ “หรือเปล่า” “ถาม” “มัย” “หรือเปล่า” “อย่างไร” “ทำไม” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง จดหมายของ หลาว ทองเหลือง ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหากับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนา จูเนียร์ ฉบับที่ 5/2527

(28) “เกย์มักจะชอบประกอบอาชญากรรมรุนแรงจริงหรือเปล่า”

(หลาว ทองเหลือง. 2527: 125)

จากตัวอย่าง (28) ปรากฏการใช้วจนกรรมการถาม เห็นได้จากการใช้ “หรือเปล่า” จากคำศัพท์ดังกล่าววิเคราะห์ได้ว่าผู้เขียนไม่มีความรู้เรื่องเกย์ จึงทำให้ไม่มีความรู้มาตอบได้แนวความคิดเกี่ยวกับเกย์ในสังคม แนวคิดของคนในสังคมเชื่อว่าเกย์เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมรุนแรง อันเนื่องมาจากข่าวหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ในสมัยนั้นในปี พ.ศ. 2508 มี “คดีฆาตกรรมนายเบอริแกน” โดยเกย์ไทยขายบริการทางเพศกับชาวอเมริกันและทำการฆาตกรรม (เทอดศักดิ์ ร่มจำปา. 2545: 59-60) เมื่อบุคคลในสังคมได้รับข้อมูลนี้จึงนำมาเชื่อมโยงกับเกย์ทุกคนในลักษณะเหมารวมว่าต้องเป็นบุคคลที่ใช้ความรุนแรง การตั้งคำถามของเกย์บ่งชี้ให้เห็นถึงความรู้เรื่องเพศของสังคมไทยสมัยนั้นที่มีอยู่อย่างจำกัด เมื่อข่าวถูกเผยแพร่ทำให้สังคมเชื่อว่าเกย์มีพฤติกรรมรุนแรง ซึ่งรูปแบบแนวคิดดังกล่าวส่งผลกระทบด้านลบต่อเกย์

ตัวอย่าง จดหมายของ นิน '84 ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหากับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 7/2527

(29) “...ขอถามดังนี้ พี่คิดว่าทอมเขาจะรักและจริงใจกับน้องมั๊ย ถ้าน้องตัดสินใจพูดกับเขาและรักเขาเหมือนเดิม ชีวิตการเป็นเกย์จะรักกันนานหรือเปล่า สุดท้าย ขอให้พี่จงประสบแต่ความสุข อ้อ...ขอถามอีกนิด น้องควรจะปฏิบัติตัวอย่างไร เวลาอยู่โรงเรียน...”

(นิน '84. 2527: 125)

จากตัวอย่าง (29) ปรากฏการใช้วัจนกรรมการถาม โดยพบได้จากคำว่า “มั๊ย” “หรือเปล่า” “อย่างไร” จากคำศัพท์ดังกล่าววิเคราะห์ได้ว่าเกย์ในยุคสมัยนั้นไม่มีความรู้เรื่องความหลากหลายทางเพศโดยเฉพาะ จึงใช้วัจนกรรมการถามในการเขียนจดหมายปรึกษาปัญหาของตน โดยเฉพาะเรื่องความรัก ชีวิตการเป็นเกย์ และการปฏิบัติตัวเมื่ออยู่ในสังคม จากคำว่า “โรงเรียน” สะท้อนให้เห็นว่า แม้แต่สถาบันการศึกษายังไม่ยอมรับเกย์ อาจเป็นเพราะความรู้เรื่องความหลากหลายทางเพศยังไม่ปรากฏในบริบทของสังคมในยุคนั้น ความรักของเกย์จึงยังเป็นที่สงสัยในความจริงยั่งยืน ว่าเป็นความรักเกย์ที่แท้จริงปรากฏอยู่หรือไม่ รวมถึงวิธีปฏิบัติตนเมื่ออยู่ในสังคม รวมถึงผู้เขียนยังเป็นเด็ก ไม่มีความรู้ว่าจะดำเนินชีวิตอย่างไร จึงเกิดการใช้วัจนกรรมการถามมากมาย

ตัวอย่าง ในจดหมายของ สุพันธ์ ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหากับบรรณาธิการนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 9/2527

(30) “...ทำไมผมถึงเลิกที่จะชอบเพศเดียวกันไม่ได้ทั้งๆ ที่ผมก็มีภรรยาอยู่แล้ว...”

(สุพันธ์. 2527: 123)

จากตัวอย่าง (30) ปรากฏการใช้วัจนกรรมการถาม พิจารณาได้จากคำว่า “ทำไม” จากคำศัพท์ดังกล่าววิเคราะห์ได้ว่าในสังคมแบ่งเพศออกเป็นเพศชายกับเพศหญิงเท่านั้น จึงทำให้เกย์กลายเป็นบุคคลที่ผิดปกติไปจากบรรทัดฐานของสังคม ผู้เขียนจึงพยายามเลิกเป็นเกย์ แต่ไม่สามารถทำได้ ส่งผลให้ผู้เขียนเกิดความสับสนในการเป็นเกย์ของตนทั้งที่ตนมีภรรยาแล้ว ผู้เขียนจึงใช้วัจนกรรมการถามในจดหมายเพื่อต้องการหาคำตอบให้กับตนเอง

1.2 การขอร้อง

วัจนกรรมขอร้องแสดงให้เห็นเจตนา ความประสงค์ ความปรารถนาของเกย์ เกย์ต้องการขอรับคำปรึกษาจากบรรณธิการในปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากการเป็นเกย์ของผู้เขียน ซึ่งในวัจนกรรม การขอร้องพบการใช้คำหรือวลีแสดงการขอร้อง ร้องขอให้ช่วยเหลือ ได้แก่ “ขอความกรุณา” “ขอได้โปรด” และวัจนกรรมขอร้องมักปรากฏคำลงท้ายประโยคด้วยคำแสดงความสุภาพ ได้แก่ “ครับ” เพื่อแสดงความสุภาพ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง ในจดหมายของ ผู้รอความหวังอันสูงสุด ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณธิการใน นิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 35/2529

(31) “...ผมต้องการทำงาน “บาร์เกย์” โดยที่ผมต้องการให้คุณติดต่อให้ผมคิดว่าเห็นใจผมด้วยเถอะครับ ผมมีหนทางแล้วครับ ไม่รู้จะให้ใครช่วย ผมไม่ได้เจาะจงจะทำบาร์ไหนนะครับ ขอให้ผมได้ทำผมก็ดีใจมากแล้วครับ ผมดูในมิถุนาฉบับที่ 16 เห็นบาร์ที่เปิดใหม่เยอะ และกำลังต้องการคนทำงานอยู่ ผมต้องขอความกรุณาพี่ด้วยนะครับ”

(ผู้รอความหวังอันสูงสุด. 2529: 110)

จากตัวอย่าง (31) ปรากฏการใช้วัจนกรรมขอร้อง คือ “ขอความกรุณา” วิเคราะห์ได้ว่าผู้เขียนมีความประสงค์ในการทำงานที่บาร์เกย์ ซึ่งผู้เขียนไม่มีความรู้เรื่องสถานบันเทิงเกย์ จึงเขียนมาเพื่อขอร้องให้บรรณธิการช่วยเหลือหาที่ทำงานให้แก่ผู้เขียน จากคำว่า “ขอความกรุณา” แสดงถึงการขอร้องต้องการให้ช่วยเหลือ ผู้เขียนใช้คำแสดงความสุภาพ “ครับ” แสดงให้เห็นว่าผู้เขียนให้เกียรติบรรณธิการ สะท้อนให้เห็นว่าสถานบันเทิงเกย์เป็นสถานบันเทิงที่บุคคลที่อยู่ในวงการเกย์เท่านั้นถึงทราบ จึงต้องเขียนมาขอความช่วยเหลือจากบรรณธิการ สะท้อนถึงการนำเสนอตัวตนเกย์ว่าไม่มีความรู้เกี่ยวกับเกย์หรือสถานที่บันเทิงของเกย์

ตัวอย่าง จดหมายของ หลานปี ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 37/2529

(32) “...ช่วงนี้หลานอยู่คนเดียว ก็ยอมรับว่าคิดถึงเคามาก จนแทบจะไม่เป็นอันทำงานทำการ นี่แหละ คือ สิ่งที่หลานต้องการคำแนะนำจากอาจารย์ว่าจะหาทางออกเรื่องนี้ได้อย่างไร ขอได้โปรด แนะนำด้วยครับ”

(หลานปี. 2529: 59)

จากตัวอย่าง (32) ปรากฏการใช้วัจนกรรมขอร้อง พิจารณาได้จาก “ขอได้โปรด” วิเคราะห์ได้ว่าผู้เขียนมีความทุกข์ใจเป็นอย่างมาก ทำให้ไม่สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างปกติ จึงเขียนจดหมายมาขอคำแนะนำจากบรรณาธิการเพื่อช่วยให้แก้ปัญหาความรักของตนเอง จากบริบทพบคำว่า “ขอได้โปรด” เป็นวัจนกรรมการขอร้องที่ผู้เขียนใช้ในการขอรับคำปรึกษา และลงท้ายด้วยคำแสดงความสุภาพ “ครับ” สะท้อนให้เห็นตัวตนเกย์ว่าเมื่อเกย์มีปัญหาไม่สามารถปรึกษาปัญหากับใครได้ นิตยสารเกย์ถือเป็นช่องทางในการคอยช่วยให้คำแนะนำสำหรับเกย์

1.3 ความปรารถนา

ความปรารถนาเป็นการแสดงออกถึงความต้องการเพื่อให้เกิดการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งกับสิ่งที่ตนเองปรารถนา (จันทิมา เขียวมนนท์. 2549: 166) กลวิธีแสดงความปรารถนาของเกย์เป็นการนำเสนอตัวตนของเกย์ถึงความชื่นชอบ ความต้องการในเพศเดียวกัน จากข้อมูลพบคำว่า “ชอบ” “ความปรารถนา” “ต้องการ” “อยาก” “ครอบครอง” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง จดหมายของ รัชต ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 12/2528

(33) “...เพราะในชีวิตจริงแล้ว เกย์ไม่น้อย โดยเฉพาะเกย์คีน้อยๆผู้เขียน เราชอบและมี ประสบการณ์กับสุภาพบุรุษที่เป็นแมนจริงๆ มากกว่า...”

(รัชต. 2528: 126)

จากตัวอย่าง (33) ปรากฏการแสดงความต้องการปรารถนาเกย์ ในคำกริยา “ชอบ” จากบริบทวิเคราะห์ว่าผู้เขียนเป็นเกย์คือน คือ เกย์ที่มีบทบาททางเพศเป็นฝ่ายถูกระทำหรือฝ่ายรับ จากคำว่า “ชอบ” แสดงว่าผู้เขียนมีความต้องการมีประสบการณ์ทางเพศกับผู้ชายปกติมากกว่ากับเกย์ด้วยกัน สะท้อนให้เห็นว่าเกย์มีความต้องการและปรารถนาผู้ชายปกติมากกว่าเกย์

ตัวอย่าง จดหมายของ นพพร ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 20/2528

(34) “...ผมอายุมากไปไหมครับที่จะคบกับเด็กหนุ่มสักคนหนึ่ง ไปกับเด็กหนุ่มเพศเดียวกันให้สมกับความปรารถนาของหัวใจเรา...”

(นพพร. 2528: 116)

จากตัวอย่าง (34) ปรากฏการแสดงความต้องการปรารถนาของเกย์ จากบริบทวิเคราะห์ว่าผู้เขียนเป็นเกย์อายุมากต้องการคบหา กับเด็กหนุ่มเพศเดียวกับตน จากคำว่า “ความปรารถนา” แสดงถึงความต้องการของผู้เขียนในความรักแบบชายกับชายจากการใช้ “เพศเดียวกัน” การเขียนดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าเกย์ในสมัยนั้นต้องปกปิดความเป็นเกย์เป็นเวลานานและไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศจึงอายในการคบหา กับเด็กหนุ่ม แต่ผู้เขียนยังคงมีความต้องการทางเพศแบบชายรักชาย

ตัวอย่าง จดหมายของ วิชัย/ สมุทรสาคร ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 15/2528

(35) “...ครั้งใดที่ผมพบกับผู้ชายคนหล่อๆ หรือว่าทำทางเป็นแมนสมชายชาติศรี ผมต้องการและอยากครอบครองเขาทุกครั้งไป...”

(วิชัย/ สมุทรสาคร. 2528: 101)

จากตัวอย่าง (35) ปรากฏคำแสดงความต้องการปรารถนาของเกย์อย่างชัดเจน คือ “ต้องการ” “อยากครอบครอง” จากบริบทวิเคราะห์ได้ว่าผู้เขียนชอบเพศเดียวกัน จากคำว่า “ต้องการ” “อยาก

ครอบครอง” แสดงว่าทุกครั้งที่ได้พบผู้ชายที่เป็นแมนสมชายชาตรี ผู้เขียนมีความรู้สึกต้องการครอบครองและต้องการมีเพศสัมพันธ์แบบชายกับชาย

2. การปฏิเสธ

การปฏิเสธเป็นกลวิธีทางภาษาที่ใช้ในการโต้แย้งกลับ ความคิด ทศนคติ ความรู้ต่างๆ ที่มีมาก่อนหน้านี้ การแย้งเกี่ยวกับข้อสมมติฐานเบื้องต้น หรือความคิดที่มีอยู่เดิมที่มีมาก่อนหน้านี้ หรือการไม่เห็นด้วย การไม่ยอมรับบางสิ่งบางอย่างที่ผู้เขียนไม่พึงปรารถนา (Fairclough. 1997) จากเจตหมายปรากฏการปฏิเสธแนวคิดต่างๆ ของสังคมเกี่ยวกับเกย์ โดยมีการใช้คำว่า “ไม่” เช่น “ไม่ยอมรับ” “ลึ้มเพศเดียวกันไม่ได้” “ไม่รู้” “ไม่ใช่คนวิกลจริต” “ไม่อยากเป็นเกย์” “ไม่ชอบผู้หญิง” “ผมเป็นเกย์ไม่แสดงออก” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง เจตหมายของ ครูเกย์ ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 18/2528

(36) “...ถ้าแสดงให้เห็นว่าผมเป็นเกย์ ผมคงตายแน่เพราะบ้านนอกเขาไม่ยอมรับในเรื่องอย่างนี้ ถ้าผมจะอยู่ในสภาพแบบนี้ตลอดไปผมคงเป็นคนที่ทรมานใจที่สุด...”

(ครูเกย์. 2528: 115)

จากตัวอย่าง (36) ปรากฏการแสดงการปฏิเสธ “ไม่ยอมรับ” วิเคราะห์ว่าผู้เขียนยอมรับว่าตนเป็นเกย์แต่ไม่แสดงออกให้บุคคลอื่นในสังคมรู้ เพราะทราบดีว่าสังคมที่ตนเองอยู่เป็นสังคมต่างจังหวัด จากคำว่า “บ้านนอก” แสดงว่าสังคมต่างจังหวัดไม่ยอมรับเกย์และมีนโยบายที่แยกอย่างชัดเจนระหว่างความเป็นชายและความเป็นหญิงในสมัยการสร้างชาติ ค่านิยมนี้เป็นบรรทัดฐานที่ถูกสืบทอดกันมาช้านาน (เทอดศักดิ์ รมจำปา. 2545: 36) ทำให้การนำเสนอตัวตนของเกย์ไม่เป็นที่ยอมรับ อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนนำเสนอว่าไม่สามารถทนต่อความทุกข์ใจได้ ถ้าบุคคลอื่นในสังคมที่ตนอยู่ทราบว่าเป็นเกย์ เพราะอาจนำมาซึ่งปัญหาในการดำเนินชีวิตของตน

ตัวอย่าง จดหมายของ สุพันธ์ ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 9/2527

(37) “...แต่ผมก็ลืมนิสัยเดียวกันไม่ได้ ผมไม่รู้เหมือนกันว่าเวอร์กรรมอะไรที่ทำให้ผมเป็นเช่นนี้ ผมจะหันหน้าไปพูดคุยกับใครได้ละครับ ใครๆ เขาคงว่าผมบ้า ผมขอยืนยันว่าผมไม่ใช่คนวิกลจริต ...”

(สุพันธ์. 2527: 123-124)

จากตัวอย่าง (37) ปรากฏการปฏิเสธ “ไม่ได้” “ไม่รู้” “ไม่ใช่” วิเคราะห์ได้ว่า ประโยคว่า “ลืมนิสัยเดียวกันไม่ได้” ผู้เขียนยอมรับว่าไม่สามารถลืมนิสัยเดียวกันได้ ผู้เขียนพยายามเลิกเป็นเกย์ แต่ไม่สามารถทำได้ ปรากฏคำปฏิเสธ “ไม่รู้” แสดงว่าผู้เขียนไม่เข้าใจว่าทำไมตนถึงมีรสนิยมชอบเพศเดียวกัน จากคำว่า “เวอร์กรรม” สะท้อนว่าผู้เขียนมีความคิดเกี่ยวกับหลักคำสอนทางพระพุทธศาสนาว่าเกิดจากการกระทำเมื่อชาติที่แล้วจึงทำให้เป็นเกย์ในชาตินี้ อย่างไรก็ตาม การปฏิเสธว่า “ไม่ใช่คนวิกลจริต” แสดงว่าผู้เขียนยืนยันและต้องการนำเสนอตัวตนว่าเกย์ไม่ใช่คนวิกลจริตหรือป่วยทางจิต อย่างไรก็ตามในสังคมเข้าใจ ความรู้ตั้งแต่ พ.ศ. 2499 องค์การอนามัยโลกได้ระบุไว้ว่า “ผู้ที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศไม่เป็น ‘โรค’ หรือความผิดปกติในทางการแพทย์ อย่างไรก็ตาม หนังสือพิมพ์หรือสื่อต่างๆ ไม่ตีแผ่ความรู้นี้มาสู่สังคม ทำให้สังคมยังคงเชื่อว่าเกย์ คือ ผู้ที่มีความบกพร่องหรือมีความผิดปกติทางด้านจิตใจ คล้ายกับคนวิกลจริต (เทอดศักดิ์ รมจำปา. 2545:129) เกย์จึงไม่เป็นที่ยอมรับในสังคม เพราะสังคมเข้าใจว่าเกย์เป็นอาการป่วยทางจิต

ตัวอย่าง จดหมายของ ชายสองหน้า ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 20/2528

(38) “...พี่ครับผมไม่อยากเป็นเกย์ ผมกลัวชีวิตข้างหน้าครับ ผมอยากมีครอบครัวเพื่อให้สังคมยอมรับ แต่ผมก็ได้แต่คิดเพราะหัวใจของผมปรารถนาเพศเดียวกัน พี่ครับผมจะทำอย่างไรดี...”

(ชายสองหน้า. 2528: 114)

จากตัวอย่าง (38) ปรากฏการแสดงปฏิเสธ “ไม่” วิเคราะห์ได้ว่าผู้เขียนเป็นเกย์ แต่ไม่ต้องการเป็นเกย์เพราะกลัวสังคมไม่ยอมรับ อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนไม่สามารถเลิกเป็นเกย์ได้

เนื่องจากมีความปรารถนาในเพศเดียวกัน ผู้เขียนหมดหนทางจึงเขียนจดหมายมาปรึกษาปัญหาเพื่อหาทางแก้ไขปัญหาในการดำเนินชีวิต สะท้อนให้เห็นว่าผู้เขียนต้องการนำเสนอความพยายามในการเลิกเป็นเกย์เพื่อให้สังคมยอมรับ

ตัวอย่าง จดหมายของ SUNSET ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหากับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 27/2528

(39) “...เคยมีแฟน (ผู้หญิง) หลายคน แต่ผมไม่จริงใจกับใครเลย เพราะผมคิดว่าผมไม่ชอบผู้หญิง กลับชอบเพื่อนชายด้วยกัน...”

(SUNSET. 2528: 113)

จากตัวอย่าง (39) ปรากฏการปฏิเสธ “ไม่ชอบผู้หญิง” วิเคราะห์ได้ว่าผู้เขียนไม่เคยจริงใจกับใครเลย เพราะผู้เขียนเป็นเกย์ จากที่กล่าวว่า “ไม่ชอบผู้หญิง” เป็นการนำเสนอตัวตนว่าเกย์มีรสนิยมชอบเพศเดียวกันเป็นความรักแบบชายกับชายและไม่ต้องการเพศหญิง

ตัวอย่าง จดหมายของ หลาน พายุอารมณ์ ชลบุรี ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหากับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 42/2530

(40) “...คือ เรื่องมีอยู่ว่าผมเป็นเกย์ไม่แสดงออก บุคลิกหน้าตาเป็นแมนแทบทุกอย่าง เพื่อนๆ เขาชมผมอยู่เสมอว่าหน้าตาดี รูปหล่อ (ความจริงอยากให้ชมว่าสวยมากกว่า) แต่จิตใจที่แท้จริงของผมมันลึกซึ้งมันตรงกันข้าม...”

(หลาน พายุอารมณ์ ชลบุรี. 2530: 90)

จากตัวอย่าง (40) พบประโยคแสดงการปฏิเสธ คือ “ผมเป็นเกย์ไม่แสดงออก” จากประโยคดังกล่าววิเคราะห์ว่าเกย์ในสมัยนั้นไม่สามารถแสดงออกถึงความเป็นเกย์ของตนเอง เมื่ออยู่ในสังคมต้องแสดงท่าทางเป็นผู้ชายเพื่อปกปิดไม่ให้สังคมรู้ถึงรสนิยมชอบเพศเดียวกัน เกย์ต้องทุกข์ทรมานเนื่องจากขอบเขตทางด้านความคิดของสังคม ทำให้เกย์ไม่กล้าเปิดเผยความเป็นตัวตนที่แท้จริงในสังคม (Jackson; & Sullivan. 2000. 14) ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าเกย์ไม่ต้องการแสดงตัวตนว่าเป็นเกย์

เพื่อให้ชีวิตเป็นปกติธรรมดาเหมือนเพศชาย ผู้เขียนนำเสนอว่าตนเป็นเกย์ แต่ไม่แสดงออกเพื่อการอยู่ร่วมกับสังคม

3. การเล่าเรื่อง

การเล่าเรื่องเป็นการบอกเล่า บรรยายถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามลำดับเวลาที่เกิดขึ้น จากข้อมูลเกย์ใช้การเล่าเรื่องในการเขียนจดหมายมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการ เพื่อเป็นข้อมูลในการหาคำตอบสำหรับปัญหาของตน จากข้อมูลพบการลำดับขั้นตอนการเล่าเรื่อง เช่น “ตอน ป. 6...ตอนมัธยม...ตอน ม. 2...ทุกวันนี้...” “ตั้งแต่อายุ 10 ขวบ...อายุย่างเข้า 20 ปี...ขณะนี้...” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง จดหมายของ เด็กกรุงเก่า ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 23/2528

(41) “...ตอนอยู่ป. 6 ผมเกิดชอบผู้ชายคนหนึ่งในห้องเรียน มันเป็นส่วนลึกของจิตใจ ผมก็ได้แต่เก็บเอาไว้ในหัวใจเพียงคนเดียว จิตใจของผมวิปริตหรือเปล่าอะ เมื่อตอนมัธยมผมก็เริ่มสนใจแต่เพื่อนผู้ชายมาตลอด มีกะเทยคนหนึ่งมาตีสนิทด้วย มันขอเป็นเพื่อน ชอบตามผมอะ ผมโล้มันก็ไม่ไปจนผมต้องหนีมันเอง เพราะถ้าเกิดเป็นเพื่อน ทุกคนก็ต้องล้าว่าเป็นกะเทยเช่นเดียวกับมัน ผมไม่กล้าและก็กลัว ตอนม.2 ผมเกิดหลงรัก เพื่อนในห้องคนหนึ่งหน้าตาคมคาย สูงโปร่ง แต่ค่อนข้างเกรมีพวกลูกน้อง 2 คน แต่ผมก็ไม่ได้แสดงออกว่าเป็นเกย์ และก็รักเขาด้วย เวลาเรียนชอบมองมาทางโต๊ะผมเป็นประจำ...ทุกวันนี้ผมไม่ได้ติดต่อกับเขาแล้ว ไม่รู้ว่าเขาไปไหน ทุกวันนี้ผมต้องหลบๆ ซ่อนๆ ความเป็นเกย์ไว้ในส่วนลึกของหัวใจ ผมไม่อยากจะให้ใครรู้เพราะผมเป็นเกย์...”

(เด็กกรุงเก่า. 2528: 114-115)

จากตัวอย่าง (41) ปรากฏการแสดงการเล่าเรื่อง คือ “ตอน ป. 6...ตอนมัธยม...ตอน ม.2...ทุกวันนี้...” จากข้อมูลวิเคราะห์ว่าผู้เขียนเล่าเรื่องตามลำดับเวลาที่เกิดขึ้นในสมัยที่ผู้เขียนเป็นนักเรียน ซึ่งเริ่มตั้งแต่ระดับประถมศึกษาสามารถระดับมัธยมศึกษาจนถึงทุกวันนี้ แสดงให้เห็นว่าผู้เขียนเริ่มเป็นเกย์ตั้งแต่ประถมศึกษาปีที่ 6 จนกระทั่งปัจจุบัน ซึ่งผู้เขียนต้องหลบซ่อนความเป็นเกย์ไว้เพราะไม่ต้องการให้ใครทราบว่าเป็นเกย์ สะท้อนให้เห็นการนำเสนอตัวตนของเกย์ว่าเกย์เมื่อทราบว่ามันมีรสนิยมนรัก

ร่วมเพศ จำเป็นต้องปกปิดไว้เป็นเวลานานเพราะสังคมไม่ยอมรับ ทำให้เกย์ไม่สามารถพบความสุขในการดำเนินชีวิต

ตัวอย่าง จดหมายของ ครู 23 ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 19/2528

(42) “...ท่านเลยให้บวชเป็นสามเณรอยู่ในชายคาผ้าเหลืองตั้งแต่อายุ 10 ขวบเต็ม ชีวิตในคราบผ้าเหลืองให้การศึกษาผมก้าวหน้า แต่จิตใจผมมันไม่ได้ก้าวไปเป็นแมนอย่างที่พ่อต้องการ วัฒนาอารามที่วุ่นวายเลื่อมใสแอบมีสิ่งที่ไม่เรียบร้อยแอบแฝงอยู่เกินกว่าที่เราจะคิด มันช่างเปรียบโรงเรียนที่เลี่ยมสอนให้ก้าวไปเป็นเกย์...อายุย่างเข้า 20 ปีแล้วผมตัดสินใจลาสิกขา โดยมีได้บอกให้ท่านทราบ เมื่อท่านทราบภายหลังท่านกลับดีใจ... “ 9 ปี ที่บวชมาเสียหลายเลย ดีขึ้นตั้งเยอะ” คุณพ่อพูดกับคุณแม่แต่ท่านหาว่าบังเอิญว่าจิตใจของลูกเป็นอย่างไร ผมมีความรู้สึกไม่อยากอยู่ใกล้ท่านกลัวท่านจะรู้...ผมตัดสินใจหลีกท่านมาอยู่กรุงเทพฯ ขณะนี้ผมทำงานแล้ว เป็นครูเสียด้วย...”

(ครู 23. 2528: 115)

จากตัวอย่าง (42) ปรากฏการเล่าเรื่อง คือ “ตั้งแต่อายุ 10 ขวบ...อายุย่างเข้า 20 ปี...ขณะนี้...” จากข้อมูลวิเคราะห์ว่าผู้เขียนเล่าเรื่องตามลำดับเวลาที่เกิดขึ้นโดยใช้ระดับอายุในการเล่าเรื่อง ซึ่งการเล่าเรื่องเริ่มตั้งแต่อายุ 10 ปีที่ครอบครัวผู้เขียนพาไปอุปสมบทเพื่อให้หายจากการเป็นเกย์ จนกระทั่งอายุ 20 ปี และปัจจุบัน สะท้อนให้เห็นการนำเสนอตัวตนเกย์ว่าการเป็นเกย์ต้องผ่านเรื่องราวต่างๆ มากมาย โดยเฉพาะการไม่ยอมรับจากครอบครัว บุคคลใกล้ชิดพยายามหาหนทางให้เลิกการเป็นเกย์ จนกระทั่งขณะนี้ผู้เขียนก็ไม่สามารถเลิกเป็นได้ เพียงแต่หลบซ่อนความเป็นเกย์ไว้ภายใน เพื่อความสบายใจของครอบครัว

4. การเปรียบเทียบ

การเปรียบเทียบ เป็นการใช้คำเปรียบสิ่งสองสิ่งหรือมากกว่าสองสิ่งที่มีบางสิ่งบางอย่างร่วมกันหรือเป็นสิ่งที่แตกต่างกัน การอธิบายโดยใช้จินตภาพ ทำให้ผู้อ่านสามารถสร้างจินตภาพที่ผู้เขียนต้องการสื่อได้อย่างชัดเจน รวมถึงเป็นการสร้างลีลาในงานเขียนให้น่าสนใจยิ่งขึ้น จากข้อมูลใน

จดหมายพบการเปรียบเทียบ ได้แก่ “มืดแปดด้าน” “ทางออก” “มืดมน” “แสงสว่าง” “มิถุนา คือ เพื่อน” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง จดหมายของ สุพันธ์ ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาญี่ปุ่น ฉบับที่ 9/2527

(43) “...ตอนนี้ผมกำลังมืดแปดด้าน มองไม่เห็นทางออกเลยจริง ๆ...”

(44) “...เมื่อชีวิตผมมืดมนอย่างนี้ ช่วยชี้ช่องทางที่จะทำให้ชีวิตผมพบแสงสว่างบ้างเถอะครับ แม้จะเป็นเพียงแสงสว่างวับๆ แวมๆ ก็ยังดีกว่าอยู่อย่างมืดมนขอบคุณครับ”

(สุพันธ์. 2527: 123-124)

จากตัวอย่าง (43)-(44) ปรากฏการเปรียบเทียบ คือ “มืดแปดด้าน” “ทางออก” “มืดมน” “แสงสว่าง” จากคำศัพท์ดังกล่าววิเคราะห์ได้ว่า ผู้เขียนมีปัญหามากมายในชีวิต โดยเปรียบเทียบความมืดกับปัญหาที่ต้องการแก้ไข ส่วนการแก้ปัญหาเปรียบเทียบกับ “แสงสว่าง” เห็นจากผู้เขียนใช้อุปมาอุปไมยเกี่ยวกับปัญหาโดยเลือกใช้คำศัพท์ “มืดแปดด้าน” “มืดมน” ส่วนการแก้ไขปัญหาเปรียบเป็น “ทางออก” “แสงสว่าง” การใช้อุปมาอุปไมยดังกล่าวสะท้อนให้เห็นการนำเสนอตัวตนของเกย์ว่าผู้ที่เป็นเกย์ดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกับสังคมเป็นเรื่องที่ยากและมีปัญหามาก บุคคลที่เป็นเกย์ไม่มีความรู้อย่างอื่นมาอธิบายการเป็นเกย์ของตนเพื่อได้ตอบความคิดและความเข้าใจที่สังคมมีต่อเกย์ในด้านลบ เพื่อความสุขในการเป็นเกย์ของตน

ตัวอย่าง จดหมายของ ครู 23 ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาญี่ปุ่น ฉบับที่ 19/2528

(45) “มิถุนา คือ เพื่อนที่คอยปลอบใจเท่านั้น...”

(ครู 23. 2528: 115)

จากตัวอย่าง (45) ปรากฏการเปรียบเทียบ คือ “มิถุนา คือ เพื่อน” วิเคราะห์ว่านิตยสารมิถุนาช่วยให้คำปรึกษา ช่วยบรรเทาความทุกข์ทั้งทางร่างกายและจิตใจกับผู้เขียน ผู้เขียนจึงเลือกใช้อุปมา

ลักษณะช่วยในการอธิบายให้เห็นถึงภาพมากยิ่งขึ้น แสดงให้เห็นถึงนิตยสารมฤณาคอยรับฟังและช่วยแก้ปัญหาต่างๆ สำหรับเกย์

บทสรุป

กลวิธีการนำเสนอตัวตนเกย์ในนิตยสารมฤณาจูเนียร์ คอลัมน์หน้าตามิฤณา ที่ตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2527-2530 สะท้อนให้เห็นถึงตัวตนของเกย์โดยการใช้คำเรียกเกย์ส่วนใหญ่ใช้คำว่า “เกย์” รวมถึงคำว่า “เกย์ควีน” “ชาวดอกไม้ม” เพื่อเสนอความเป็นตัวตน บุคลิกลักษณะของบุคคลรักร่วมเพศ การบอกสภาพเป็นการอธิบายถึงสภาพทั้งภายในและภายนอกของเกย์ แบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่ 1) คุณลักษณะทางร่างกาย บ่งบอกถึงสภาพภายนอกของเกย์ที่ปรากฏสู่สังคม เป็นผู้ชายปกติที่มีบุคลิกหน้าตาดี รูปหล่อ พุดจาเรียบร้อย 2) คุณลักษณะนิสัย บ่งบอกถึงการแสดงออกของเกย์ การปกปิดตัวตนเป็นคุณลักษณะนิสัยที่เกย์ไม่ต้องการแสดงออกถึงความเป็นเกย์ของตน หลบซ่อน เก็บกด เสแสร้งเป็นชายปกติเพื่ออยู่ร่วมในสังคมอย่างปกติสุข อันเนื่องมาจากการไม่ยอมรับความเป็นเกย์ในสังคมไทย 3) คุณลักษณะทางจิตใจ บ่งบอกถึงความรู้สึกนึกคิดภายในจิตใจของบุคคลที่เป็นเกย์ที่มีความรู้สึกต่อสภาพการเป็นเกย์ของตน เกิดขึ้นจากความคิดและความเชื่อด้านลบต่อการเป็นเกย์ของสังคม จึงส่งผลต่อความรู้สึกทางด้านจิตใจของเกย์ แบ่งออกเป็น 4 ลักษณะ 1) ความรู้สึกทุกข์ทรมาน เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากความสับสนและความไม่เข้าใจต่อการเป็นเกย์ของตนเอง พร้อมทั้งสังคมมีความรู้ ความเข้าใจไม่ถูกต้องเกี่ยวกับเกย์ ทำให้เกย์มีความรู้สึกลำบากในการอยู่ร่วมกับสังคม เพราะกลัวการไม่ยอมรับจากสังคมการดูถูก เกย์อธิบายในการเปิดเผยตนเองว่าเป็นเกย์ 2) ความรู้สึกสุข สะท้อนถึงความสุขของเกย์จากการอ่านหนังสือนิตยสารเกย์ เพราะเป็นแหล่งข้อมูลเดียวที่เกย์สามารถหาได้ในสมัยนั้น และนิตยสารเกย์ให้ข้อมูล ข่าวสาร ความรู้เกี่ยวกับเกย์ ทำให้เข้าใจว่ายังมีบุคคลอื่นที่เป็นเกย์เหมือนกับตนอยู่ร่วมกันในสังคมแต่ไม่เปิดเผย ส่วนบรรณาธิการก็ให้กำลังใจ ให้คำแนะนำกับเกย์ แนะนำความรู้ที่ถูกต้องในการเป็นเกย์ รวมถึงให้คำปรึกษาปัญหา เชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างเกย์กับเกย์เพื่อความรักอย่างยั่งยืน นิตยสารเกย์จึงเป็นสื่อสาธารณะแบบหนึ่งที่สร้างความสุขให้กับเกย์ในสังคมสมัยนั้น ซึ่งเกย์สามารถแสดงออกถึงความรู้สึกและตัวตนของตนเองได้อย่างอิสระ โดยไม่ต้องกลัวการต่อต้านจากสังคม 3) ความรู้สึกเหงาเป็นการนำเสนอตัวตนเกย์ แสดงถึงความเจ็บเหงา โดดเดี่ยว เปล่าเปลี่ยว เนื่องจากเกย์คิดว่าไม่มีบุคคลอื่นเป็นเกย์เหมือนกับตน และเกย์ต้องปิดบังความเป็น

เกย์ จึงทำให้รู้สึกว่าเป็นเกย์เพียงคนเดียว เป็นตัวประหลาดในสังคม และ 4) ความรู้สึกผิดหวังในความรักของเกย์แสดงถึงความไม่สมหวังในความรักของเกย์ เนื่องจากสังคมไม่ยอมรับความรักแบบชายรักชาย ถือเป็นสิ่งที่ผิดแปลกแตกต่างจากความรักแบบชายหญิงและเกย์เลือกรักเพศชายแท้มากกว่ารักเกย์ด้วยกันทำให้ความรักไม่ประสบความสำเร็จ เนื่องจากธรรมชาติของผู้ชายชื่นชอบผู้หญิงมากกว่าเพศเดียวกัน จึงทำให้เกย์ผิดหวังในความรัก

ส่วนกลวิธีการบอกวิถีปฏิบัติ การกระทำสามารถบ่งบอกได้ถึงการนำเสนอตัวตนเกย์จากข้อมูลแบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ 1) กิจกรรมทางเพศบ่งบอกให้เห็นถึงการมีเพศสัมพันธ์ของเกย์ที่มีลักษณะที่แตกต่างจากกิจกรรมทางเพศระหว่างเพศชายกับเพศหญิง คือ กิจกรรมทางเพศสัมพันธ์ของเกย์เป็นการมีเพศสัมพันธ์ผ่านทางช่องทวารหนัก ที่เกย์เรียกว่า “ประตูหลัง” โดยการใช้โลชั่นในเป็นสารหล่อลื่นช่วยในการมีเพศสัมพันธ์หรือการมีเพศสัมพันธ์แบบเกย์ ที่เรียกว่า “อัดตุ๊ด” จึงทำให้สังคมเข้าใจว่ารสนิยมรักร่วมเพศเกย์เป็นรสนิยมที่แปลกและแตกต่างจากธรรมชาติ 2) กิจกรรมทางสังคมเป็นการแสดงออกถึงการปฏิบัติตนเมื่อเกย์อยู่ร่วมกับบุคคลทั่วไปในสังคม พบว่าเกย์มีพฤติกรรมในการใช้สายตาเกย์มองผู้ชายหล่อๆ โดยเฉพาะที่เป้ากางเกงเพื่อนำไปจินตนาการถึงอวัยวะเพศของผู้ชาย เพราะเกย์ต้องการคู่รักชายปกติ กิจกรรมทางสังคมของเกย์จึงแสดงออกในลักษณะการใช้สายตาเพื่อค้นหาคู่รักชายปกติ

กลวิธีทางวัฒนธรรมปฏิบัติศาสตร์เป็นการอธิบายถึงการใช้ว่าวัฒนธรรมต่างๆ ที่พบในข้อมูลมีการใช้วัฒนธรรม 3 รูปแบบ ได้แก่ 1) วัฒนธรรมการถาม เป็นการใช้ประโยคคำถามเนื่องจากเกย์ไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเพศเกย์ จึงทำให้เกย์ไม่พบหนทางในการแก้ปัญหาของตน นิติสารเกย์เป็นพื้นที่เดียวสำหรับเกย์ในการหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับเกย์ บรรณารักษ์จึงถือว่าเป็นบุคคลที่มีความรู้เรื่องเกย์ที่สามารถให้คำปรึกษาในการแก้ไขปัญหาของเกย์ได้อย่างประสบความสำเร็จ 2) วัฒนธรรมการขอรับรองเป็นการแสดงให้เห็นถึงการขอรับรอง อ่อนน้อมต่อบรรณารักษ์ พร้อมทั้งขอรับรองให้คนในสังคมเข้าใจเกย์ซึ่งพบต่อจากวัฒนธรรมคำถาม เพราะเกย์ใช้ขอรับรองบรรณารักษ์ให้ตอบจดหมายกลับเพื่อนำคำตอบมาใช้แก้ไขปัญหของตนเอง เพื่อพ้นจากความทุกข์ที่ตนประสบอยู่ 3) วัฒนธรรมความปรารถนา เป็นการแสดงถึงความต้องการ ความอยาก ความชอบของเกย์ ซึ่งแสดงความปรารถนาต่อเพศเดียวกัน ความต้องการอันแรงกล้าของเกย์ รสนิยมทางเพศของเกย์ที่ต้องการเพศเดียวกัน

การปฏิเสธเป็นกลวิธีที่เกย์ใช้เสนอความเป็นตัวตนถึงการปฏิเสธข้อมูลที่มีมาก่อนหน้านี้ โดยใช้ คำว่า “ไม่” ลักษณะการปฏิเสธในเรื่อง ไม่สามารถเลิกเป็นเกย์ ไม่สามารถที่จะชอบผู้หญิง การปฏิเสธต่อความรู้ที่เกย์เป็นโรคจิต เป็นผู้ป่วยทางจิตหรือคนวิกลจริต ไม่ต้องการแสดงออกความเป็นเกย์เมื่ออยู่ร่วมในสังคม ความเข้าใจไม่ถูกต้องเกี่ยวกับเกย์ในสังคมทำให้เกย์ไม่เป็นที่ยอมรับ เกย์ไม่แสดงออกถึงความเป็นตัวตนในสังคมเพราะกลัวการรังเกียจ รวมถึงรสนิยมทางเพศของเกย์ว่าชอบผู้ชายไม่ชอบผู้หญิง

กลวิธีการเล่าเรื่องเป็นการบรรยาย บอกเล่าเรื่องราวของเกย์ในการเขียนจดหมายมาปรึกษา บรรณาธิการเพื่อบรรยายเรื่องราวที่เกิดขึ้นตามลำดับเวลา ก่อนหลัง ซึ่งเริ่มตั้งแต่เมื่อทราบว่าตนเองเป็นเกย์จนกระทั่งปัจจุบัน เพื่อบรรยายถึงเหตุการณ์ที่ได้พบเจอ เพราะเป็นข้อมูลที่สำคัญต่อบรรณาธิการในการหาหนทางแก้ไขเพื่อการแก้ปัญหาที่ตรงจุด ตรงประเด็นเพื่อความสำเร็จในการแก้ปัญหา

สุดท้ายกลวิธีการเปรียบเทียบใช้ในเพื่อเป็นแสดงให้เห็นถึงจินตภาพ ทำให้บรรณาธิการเข้าใจถึงเรื่องราว เหตุการณ์ของเกย์ได้อย่างชัดเจนมากขึ้น เช่น “มีดแปดด้าน” “มีดมน” หมายถึง หมดหนทาง สับสน ตรงข้ามกับคำว่า “ทางออก” “แสงสว่าง” หมายถึง การแก้ปัญหา หนทางที่จะทำให้ตนมีชีวิตที่ดีขึ้นต่อการเป็นเกย์และการอยู่ร่วมกันในสังคมกับผู้คนปกติ

ทั้งนี้ สรุปการนำเสนอตัวตนเกย์ที่ปรากฏอยู่ในหนังสือนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2527 ถึง 2530 สามารถบอกเล่าตัวตนของเกย์ได้เป็นอย่างดีตั้งแต่สภาพภายนอกจนถึงสภาพภายในความรู้สึกนึกคิดของเกย์ที่เป็นผู้กระทำและเป็นผู้ถูกกระทำจากสังคม เพื่อแสดงถึงตัวตนของเกย์ในยุคสมัยนั้นว่ามีความทุกข์ ความสุขอย่างไร เกย์ได้ตอบกลับสังคมความรู้สึกนึกคิดที่สังคมมีต่อเกย์ความรู้สึกนึกคิดที่เกย์มีต่อสังคม นิตยสารเกย์เป็นสื่อสาธารณะอย่างเดียวยุคที่คอยเป็นที่ปรึกษาให้กับเกย์ในการใช้ชีวิตเกย์เมื่ออยู่ร่วมกับสังคม เพื่อความสุขของเกย์ในการดำเนินชีวิตในสังคม การนำเสนอตัวตนของเกย์เป็นในลักษณะความทุกข์ความรู้สึกด้านลบเป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากสังคมมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเกย์อย่างไม่ถูกต้อง เพราะหนังสือพิมพ์ ข่าว นำเสนอเกย์ในด้านลบจึงทำให้สังคมเข้าใจเกย์เป็นไปในทิศทางเดียวกับที่สื่อนำเสนอข้อมูล ส่งผลกระทบต่อเกย์เป็นอย่างมากในการใช้ชีวิตร่วมกับบุคคลทั่วไปในสังคม ตัวตนเกย์ในสมัยนั้นแสดงออกในความทุกข์ทรมาน การถูกรังเกียจจากสังคม ความเหงา ความรู้สึกผิดหวังในความรัก การปกปิดตัวตน รวมถึงการปฏิเสธข้อมูลข่าวสารที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับเกย์ สะท้อนถึงความทุกข์ต่อการเป็นเกย์ในสังคมสมัยนั้นเป็นอย่างมาก

3. ผลการตีความตัวตนของเกย์ผ่านนิตยสารมิถุนาญเนียร์ ที่ตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2527-2530

การตีความตัวตนของเกย์ผ่านนิตยสารมิถุนาญเนียร์ ที่ตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2527-2530 พิจารณาจาก 2 มุมมอง คือ 1) มุมมองของคนภายใน (เกย์มองเกย์) และ 2) มุมมองของคนภายนอก (สังคมมองเกย์) โดยถ่ายทอดผ่านทางจดหมายที่เกย์เขียนมาหาบรรณาธิการ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1 มุมมองของคนภายใน

มุมมองของคนภายในพิจารณาจากการอธิบายถึงตัวตนเกย์มองตนเองว่าเป็นอย่างไรในสังคมจากการบรรยาย เล่าเรื่องต่างๆ ในจดหมายที่เขียนถึงบรรณาธิการ เป็นตัวตนที่เกิดจากการสะท้อนมองตนเอง บ่งบอกความเห็นของเกย์ภายในกลุ่มเกย์ว่าเกย์มองเกย์เองอย่างไร จากข้อมูลแสดงให้เห็นถึงการอธิบายตัวตนเกย์ ได้แก่ 1) เกย์ คือ ผู้ชาย 2) เกย์ชอบผู้ชาย 3) เกย์ไม่ใช่โรคจิต 4) เกย์ต้องปกปิดความเป็นเกย์ และ 5) เกย์ผิดหวังในความรัก 6) เกย์มีความสงสัย/สับสนในเรื่องของเกย์ 7) วิธีชีวิตเกย์แตกต่างจากเพศปกติ สรุปในตาราง 2 ดังนี้

ตาราง 2 สรุปมุมมองของคนภายในมองเกย์

มุมมองของคนภายใน	ตัวอย่างข้อมูล
1. เกย์ คือ ผู้ชาย	“...ผมเป็นผู้ชายเต็ม 100 เปอร์เซ็นต์ เมื่อสิบปีก่อนขณะนี้เปอร์เซ็นต์ความเป็นชายของผมลดลง ถามตัวเองว่าเราเป็นเกย์ไปแล้วละหรือสามัญสำนึกบอกว่า...กำลังจะเป็น” “...พี่ครับผมชอบผู้ชายก็จริง แต่ไม่เคยมีเรื่อง Sex มาเกี่ยวข้อง ผมต้องการใครสักคนที่รักและเข้าใจผม...”
2. เกย์ชอบผู้ชาย	
2.1 รสนิยมทางเพศ	“ครั้งใดที่ผมพบกับผู้ชายคนหล่อๆ หรือว่าท่าทางเป็นแมนสมชายชาตรี ผมต้องการและอยาก

ตาราง 2 (ต่อ)

มุมมองของคนภายใน	ตัวอย่างข้อมูล
2.2 การมีเพศสัมพันธ์	ครอบครองเขาทุกครึ่งไป” “...ผมเกิดมาทำไม...และทำไมผมต้องมาพิศวาส เรือนร่างผู้ชายด้วยกัน...” “...ผมก็ได้มีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับเขา ผมบอก เขาว่า “เรารักนาย”...” “...เรามีความสัมพันธ์กันหกครั้งทุกครั้ง เขาสุขสม โดยเขาไม่ยอมช่วยผมเลยแต่ผมก็ทนได้ เพราะผม รักเขา...”
3. เกย์ไม่ใช่โรคจิต	“...ใครๆ เขาคงว่าผมบ้าผมขอยืนยันว่าผมไม่ใช่ คนวิกลจริตแต่ใครเขาจะเข้าใจความรู้สึกเล็กๆ ของ ผม นอกจากคนที่ตกอยู่ในสภาพเดียวกัน...” “Homo มิได้เป็นความผิดปกติทางด้านจิตใจแต่ อย่างไรใด เป็นบุคคลธรรมดาเหมือนบุคคลทั่วไป”
4. เกย์ต้องปิดบังความเป็นเกย์	“...ที่ผมอยู่บริษัท ผมไม่กล้าที่จะเปิดเผยตัวเอง กับเพื่อน ๆ ได้ว่าผมเป็นเกย์ผมต้องทนรับความ ทุกข์ในใจมาโดยตลอด...” “...ที่ผมอยู่บริษัท ผมไม่กล้าที่จะเปิดเผยตัวเอง กับเพื่อน ๆ ได้ว่าผมเป็นเกย์ผมต้องทนรับความ ทุกข์ในใจมาโดยตลอด...”

ตาราง 2 (ต่อ)

มุมมองของคนภายใน	ตัวอย่างข้อมูล
	“ทุกวันนี้ผมต้องหลบๆ ซ่อนๆ ความเป็นเกย์ไว้ในส่วนลึกของหัวใจ ผมไม่อยากให้ใครรู้ว่าผมเป็นเกย์...”
5. เกย์ผิดหวังในความรัก	“...บอกตามตรงว่าเรารักเขามากไม่อยากสูญเสียเขาเลย แต่เราทนไม่ได้ที่จะให้เขามีคนอื่น ทั้ง ๆ ที่เราเคยบอกเขาว่าเขาจะมีอะไรกับใครก็ได้ แต่ต้องไม่ใช่เกย์...” “...แม้ว่าคนเก่าจะพูดถึง “รัก” เขายังเคยบอกบิดไป เห็นเฉพาะเครื่องเล่นสนุกเท่านั้นเอง...”
6. เกย์มีความสงสัย/สับสนในเรื่องของเกย์	“...ช่วงนี้หลานอยู่คนเดียว ก็ยอมรับว่าคิดถึงเค้ามาก จนแทบจะไม่ใช่การทำงานทำการ นี่แหละคือ สิ่งที่หลานต้องการคำแนะนำจากอาจารย์ว่าจะหาทางออกเรื่องนี้ได้อย่างไร ขอได้โปรดแนะนำด้วยครับ” “...1. Robert เป็นเกย์หรือเปล่าครับ เราไม่เคยคุยกันเรื่อง Gay กันเลยทุกครั้งที่คุยก็คุยแต่เรื่องผู้หญิงผู้ชาย (กรุณาอธิบายด้วย) 1. ทำไมเวลาที่ Robert มี Sex กับผมถึงได้แก้งนอนหลับเป็นท่อนไม้ มีวิธีที่จะทำให้เขาตอบสนองเวลาที่เรามีอะไรกันด้วยไม๊ 2. ผมควรจะพูดกับเขาตรง ๆ รัึเปล่าว่าให้มีการโต้ตอบบ้าง แต่เราไม่เคยคุยกันเรื่องนี้เลย เวลาใครไปค้างบ้านใครที่เรารู้กันเอง

ตาราง 2 (ต่อ)

มุมมองของคนภายใน	ตัวอย่างข้อมูล
7. วิธีชีวิตเกย์แตกต่างจากเพศปกติ	ไม่ต้องบอก 1. Robert เคยมีประสบการณ์มาก่อนรีเปล่า ทำไมครั้งแรกที่เข้าประตูหลังเค้านั้นถึงไม่ มีปัญหาเลย เข้าได้สบายมาก (ใช้ Lotion นิดหน่อย) ...ผมขอความกรุณาฟีกิดิกรช่วยลงในฉบับที่ 25 ด้วยจะเป็นพระกรุณาอย่างสูง” “...ตอนอยู่ป. 6 ผมเกิดชอบผู้ชายคนหนึ่งในห้องเรียน มันเป็นส่วนลึกของจิตใจ ผมก็ได้แต่เก็บเอาไว้ในหัวใจเพียงคนเดียว จิตใจของผมวิปริตหรือเปล่าอะ เมื่อตอนมัธยมผมก็เริ่มสนใจแต่เพื่อนผู้ชายมาตลอด มีกะเทยคนหนึ่งมาตีสนิทด้วย มันขอเป็นเพื่อน ชอบตามผมอะ ผมได้มันก็ไม่ไปจนผมต้องหนีมันเอง เพราะถ้าเกิดเป็นเพื่อนทุกคนก็ต้องลั๊วว่าเป็นกะเทยเช่นเดียวกับมัน ผมไม่กล้าและกั๊กๆ ตอนม. 2 ผมเกิดหลงรัก เพื่อนในห้องคนหนึ่งหน้าตาคมคาย สูงโปร่ง แต่ค่อนข้างเกเรมีพวกลูกน้อง 2 คน แต่ผมก็ไม่ได้แสดงออกว่าเป็นเกย์ และกั๊กเขาด้วย เวลาเรียนชอบมองมาทางโต๊ะผมเป็นประจำ...ทุกวันนี้ผมไม่ได้ติดต่อกับเขาแล้ว ไม่รู้ว่าเขาไปไหน ทุกวันนี้ผมต้องหลบ ๆ ซ่อน ๆ ความเป็นเกย์ไว้ในส่วนลึกของหัวใจ ผมไม่อยากให้ใครรู้เพราะผมเป็นเกย์...”

ตาราง 2 (ต่อ)

มุมมองของคนภายใน	ตัวอย่างข้อมูล
	“...ท่านเลยให้บวชเป็นสามเณรอยู่ในชាយคา ผ้าเหลืองตั้งแต่อายุ 10 ขวบเต็ม ชีวิตในคราบ ผ้าเหลืองให้การศึกษาผมก้าวหน้า แต่จิตใจผมมัน ไม่ได้ก้าวไปเป็นแมนอย่างที่ต้องการ วดวา อารามที่วุ่นวายเลื่อมใสแอบมีสิ่งที่ไม่เรียบร้อยแอบแฝง อยู่เกินกว่าที่เราจะคิด มันช่างเปรียบโรงเรียนที่ เลี่ยมสอนให้ก้าวไปเป็นเกย์...อายุย่างเข้า 20 ปี แล้วผมตัดสินใจลาสิกขา โดยมีได้บอกให้ท่าน ทราบ เมื่อท่านทราบภายหลังท่านกลับดีใจ... “ 9 ปี ที่บวชเรามีเสียหลายเลย ดีขึ้นตั้งเยอะ” คุณพ่อ พุดกับคุณแม่แต่ท่านหาว่าเข้าใจใจของลูก เป็นอย่างไร ผมมีความรู้สึกไม่อยากอยู่ใกล้

จากตารางสรุปการนำเสนอตัวตนของเกย์ในมุมมองของคนภายในมองเกย์ ได้ดังนี้

1. เกย์ คือ ผู้ชาย

การนำเสนอตัวตนเกย์อธิบายจากกายภาพ คือ ลักษณะภายนอกของมนุษย์ที่แสดงออกถึงความเป็นมนุษย์ เพศเป็นส่วนหนึ่งที่บ่งบอกโดยทางกายภาพ คือ เพศหญิงและเพศชาย ซึ่งเพศต้นกำเนิดของเกย์ คือ เพศชาย แต่มีรสนิยมรักเพศชายและยังคงพอใจในเพศชายของตน ดังนั้น การแสดงออกลักษณะท่าทาง การแต่งกาย อุปนิสัย จึงมีลักษณะเหมือนผู้ชายทั่วไป (เทอดศักดิ์ ร่วมจำปา. 2545: 53-54; พจนา ฐปแก้ว. 2547: 45; และ สทาศัย พงศ์หิรัญ. 2552: 13) สะท้อนให้เห็นว่าเกย์ คือ เพศชายไม่แตกต่างกับเพศชายปกติในสังคม จากข้อมูลที่ปรากฏพบการใช้คำศัพท์เรียกแทนตนเองเหมือนกับเพศชายปกติ กล่าวคือ การใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 คือ “ผม” และการใช้คำลงท้ายที่พบ คือ “ครับ” ดังนั้น เกย์ คือ ผู้ชาย ดังพบได้จากจดหมายที่เกย์เขียนปรึกษากับบรรณาธิการ เช่น

ตัวอย่าง จดหมายปรึกษาปัญหากับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์

(46) “...ผมเป็นเกย์ไม่แสดงออก บุคลิกหน้าตาเป็นแมนแทบทุกอย่าง เพื่อนๆ เขาชมผมอยู่เสมอว่าหน้าตาดี รูปหล่อ...”

(หลาน พายุอารมณ์ ชลบุรี. 2530: 90)

(47) “...ผมชอบมองผู้ชายหล่อๆ มองแล้วก็อดที่มองตรงไปทางเงเขาไม่ได้...”

(สุพันธ์. 2527: 123)

(48) “...พี่ครับผมชอบผู้ชายก็จริง แต่ไม่เคยมีเรื่อง Sex มาเกี่ยวข้อง ผมต้องการใครสักคนที่รักและเข้าใจผม...”

(ชายสองหน้า. 2528: 114)

จากตัวอย่าง (46)-(48) พบคำศัพท์ “ผู้ชาย” เพื่อแสดงให้เห็นว่าเกย์เป็นเพศชายปกติมีลักษณะทางกายภาพเป็นผู้ชาย รวมถึงตัวอย่าง (48) พบคำลงท้ายแสดงความสุภาพว่า “ครับ” ซึ่งเป็นคำสุภาพที่ใช้สำหรับผู้ชาย จากการกำหนดเพศให้มีเพียงเพศชายและเพศหญิงในสมัยก่อน จึงทำให้เพศอื่นที่นอกจาก 2 เพศนี้ถือว่าผิดปกติ เนื่องจากแนวคิดของสังคมมองว่าเกย์เป็นเพศที่มีความคลุมเครือระหว่างเพศชายกับเพศหญิง (Valentine. 2003: 246) เกย์เป็นเพศที่ไม่มีความชัดเจนในการแสดงออกทางเพศของตน จึงทำให้สังคมไม่ยอมรับเกย์ ซึ่งเกย์ไม่คัดค้านต่อข้อมูลที่ปรากฏ เนื่องจาก การไม่มีความรู้ในเรื่องความหลากหลายทางเพศอย่างถูกต้องชัดเจน ทำให้ถูกรอบงำด้วยข้อมูลที่สื่อสาธารณะต้องการให้เป็น (van Dijk. 2001: 259) เพื่อการยอมรับและการดำรงชีวิตอย่างปกติสุขในสังคมทำให้เกย์ต้องหลบซ่อนความเป็นเกย์และแสดงออกเป็นเพศชายปกติเมื่ออยู่ร่วมในสังคม ตัวตนเกย์จึงไม่แตกต่างกับเพศชายปกติในสังคม (Jackson; & Sullivan. 2000: 5) อีกทั้ง ไม่มีคำสรรพนามสำหรับเกย์โดยเฉพาะ จึงทำให้เกย์เลือกใช้คำสรรพนามสำหรับผู้ชาย เพราะเป็นเพศต้นกำเนิดของเกย์เอง รวมถึงการแสดงคุณลักษณะภายนอก จากวลีที่ว่า “บุคลิกหน้าตาเป็นแมน” บ่งบอกลักษณะทางกายภาพของเกย์ว่า คือ ผู้ชาย และและจากคำว่า “รูปหล่อ” เป็นคำชมที่ใช้กับเพศชาย จากมุมมองของเกย์ เกย์มีลักษณะทางกายภาพเป็นผู้ชายเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ ไม่แตกต่างจากเพศชายปกติและเกย์

ยังคงเลือกใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 “ผม” เหมือนกับผู้ชายโดยทั่วไปเพื่อยืนยันว่าตนเองยังคงเป็นผู้ชาย เพียงแต่มีความชื่นชอบเพศชายด้วยกัน มิใช่เพศหญิงเหมือนอย่างที่ตั้งคณกำหนด

2. เกย์ชอบผู้ชาย

เกย์ชอบผู้ชายเป็นการนำเสนอตัวตนเกย์ทางมิติ “ภายใน” ของตัวตนเกย์ด้านอารมณ์ความรู้สึกนึกคิด ซึ่งสะท้อนถึงตัวตนของเกย์ได้อย่างชัดเจน จากข้อมูลแสดงให้เห็นการนำเสนอตัวตนเกย์โดยพิจารณาได้จาก รสนิยมทางเพศและการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งเป็นตัวบ่งบอกถึงภาพแทนเกย์ได้เป็นอย่างดี ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 รสนิยมทางเพศ

รสนิยมทางเพศ หมายถึง ความพึงพอใจทางเพศของแต่ละบุคคล (Sex preference) (พจนานุกรมศัพท์. 2547: 44) จากข้อมูลพบว่าเกย์มีความชื่นชอบและพึงพอใจในเพศเดียวกัน ดังที่ปรากฏในคำแสดงความชื่นชอบและความต้องการเพศชายของเกย์ พิจารณาได้จากกลวิธีการใช้VERNกรรมแสดงความปรารถนาและกลวิธีกิจกรรมทางสังคม ได้แก่ “ชอบมองผู้ชายหล่อๆ” “มองตรงป้ากางเกงเขา” “ต้องการเพื่อนหรือเพื่อนชาย” “ต้องการและอยากครอบครองเขา” “พิศวาสเรือนร่างผู้ชาย” สื่อให้เห็นถึงความเกี่ยวข้อง ความปรารถนา กิจกรรมหรือการกระทำทางสังคมของเกย์ เพื่อแสดงถึงความสัมพันธ์ ความเชื่อมโยงกันระหว่างผู้ชายกับเกย์ ซึ่งมีกิจกรรมที่เฉพาะเจาะจงแตกต่างจากบุคคลทั่วไปในสังคม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง จดหมายปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาญเนียร์

(49) “...ผมชอบมองผู้ชายหล่อๆ มองแล้วก็อดที่มองตรงป้ากางเกงเขาไม่ได้...”

(สุพันธ์. 2527: 123)

(50) “ผมจึงอยากใคร่ขอให้คุณลงนิตยสารมิถุนาให้ผมด้วยว่าผมต้องการเพื่อนหรือเพื่อนชายที่เป็นแมนเต็มตัว”

(จากผม P. 2527: 126)

(51) “ครั้งใดที่ผมพบกับผู้ชายคนหล่อๆ หรือว่าทำทางเป็นแมนสมชายชาตรี ผมต้องการและอยากครอบครองเขาทุกครั้งไป”

(วิชัย/ สมุทรสาคร. 2528: 101)

(52) “...ผมเกิดมาทำไม...และทำไมผมต้องมาพิศวาสเรือนร่างผู้ชายด้วยกัน...”

(ครู 23. 2528: 115)

จากตัวอย่าง (49)-(52) ปรากฏรสนิยมทางเพศเกย์ พิจารณาได้จากจากกลวิธีการใช้วัจนกรรมแสดงความปรารถนาและกลวิธีกิจกรรมทางสังคม คือ “ต้องการเพื่อนหรือเพื่อนชาย” “ต้องการและอยากครอบครองเขา” “พิศวาสเรือนร่างผู้ชาย” “มองตรงไปทางเกงเขา” แสดงให้เห็นว่าเกย์ปรารถนาหรือต้องการเพศชายปกติ พิจารณาได้จากคำว่า “เพื่อนชาย” หมายถึง แฟนหรือคู่ครอง ส่วนคำว่า “แมน” มาจากภาษาอังกฤษ หมายถึง “ผู้ชาย” แต่จากบริบทนี้หมายถึง เกย์ที่เป็นฝ่ายรุก ไม่แสดงออกถึงความเป็นเกย์ การแสดงออกภายนอกเป็นชายเต็มตัว บุคคลอื่นไม่สามารถรู้ได้ว่าผู้ชายคนนั้นเป็นเกย์ (Jackson; & Sullivan. 2000; และ ปุรินทร์ นาคศิลป์. 2547: 84) นอกจากนี้ พบคำขยาย “สมชายชาตรี” เพื่อเน้นย้ำแสดงถึงรายละเอียดของผู้ชายที่เกย์ต้องการ ตัวอย่าง (51) พบคำว่า “ครอบครอง” หน้าคำว่า “เขา” แสดงว่าเกย์มีความปรารถนาผู้ชายมาเป็นเจ้าของ รวมทั้งกิจกรรมทางสังคมสามารถบ่งบอกได้ถึงเกย์ชอบผู้ชาย จากวลีที่ว่า “ชอบมองผู้ชายหล่อๆ” “มองตรงไปทางเกงเขา” แสดงถึงผู้ชายมีแรงดึงดูดต่อเกย์ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของปุรินทร์ นาคศิลป์ (2547: 84) และ สทาศัย พงศ์ศิริ (2552: 13) ที่กล่าวว่าเกย์มีความพึงพอใจในความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน

ส่วนวาเลนไทน์ (Valentine. 2003: 245) กล่าวว่า การแสดงตัวตนทางเพศหรืออัตลักษณ์ทางเพศเป็นการแสดงออกถึงความจริงของบุคคลคนนั้นๆ ในการแสดงตัวตนที่แท้จริงของตนเอง การแสดงตัวตนของเกย์จึงสื่อออกมาในลักษณะต้องการคู่ครองที่เป็นผู้ชาย รูปร่างหน้าตาดี และต้องการคนที่แสดงออกถึงความเป็นชายอย่างชัดเจน แต่สังคมคาดหวังต่อความเป็นชายหรือหญิงของบุคคลทั่วไปในสังคมมีแนวโน้มจะขัดเกล่าให้เป็นไปตามลักษณะทางกายภาพทางเพศที่ปรากฏภายนอกเท่านั้น พงนา ฐูปแก้ว (2547: 44) กล่าวว่าความเป็นจริงบุคคลทั่วไปมีเพศทางสังคม (Gender role) คือ บุคคลสามารถมีความคิดและรู้สึกแตกต่างไปจากเพศที่มีอยู่ ดังนั้น บุคคลจึงสามารถมีเอกลักษณ์

ทางเพศตามความพึงพอใจของแต่ละบุคคล เรียกว่า รสนิยมทางเพศ เช่นเดียวกับเกย์ที่มีรสนิยมทางเพศแตกต่างจากคนทั่วไป แต่เนื่องจากความรู้เกี่ยวกับเกย์ที่สังคมเข้าใจในสมัยนั้น คือ ความผิดปกติ จึงทำให้รสนิยมรักร่วมเพศชายไม่เป็นที่ยอมรับ ทำให้เกย์ไม่ต้องการให้บุคคลทั่วไปในสังคมรับรู้ว่าเป็นเกย์และมีแฟนเป็นเกย์ เพราะกลัวสังคมรู้ถึงรสนิยมทางเพศของตนซึ่งเป็นรสนิยมทางเพศที่สังคมไม่ยอมรับ เนื่องจากถือว่าเป็นรสนิยมทางเพศที่ผิดปกติไปจากสังคมที่กำหนดไว้ (Foucault, 1995)

2.2 การมีเพศสัมพันธ์

การบรรยายลักษณะการมีเพศสัมพันธ์ของเกย์ หรือความสัมพันธ์แบบชายกับชาย พบในกลวิธีกิจกรรมทางเพศสัมพันธ์ ซึ่งคำที่แสดงถึงการมีเพศสัมพันธ์ เช่น “หลับนอน” “มีอะไร” “มีความสัมพันธ์” “สวาทสัมพันธ์” “Sex” “มีประสบการณ์” “อัดตูด” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง จดหมายปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์

(53) “ทั้งความต้องการที่จะเรียกร้องเพื่อนชายสักคน ความกลัวที่จะผิดหวังเมื่อเขาปฏิเสธผมยังบริสุทธิ์อยู่และยังไม่มีเพื่อนชายคนใดหลับนอนกับผมมาก่อน”

(วิชัย/ สมุทรสาคร. 2528: 101)

(54) “ผมมีภรรยาแล้ว แต่เมื่อไม่นานมานี้ผมได้รู้จักกับเป็นหนุ่มคนหนึ่งหน้าตาเขาดีมากที่สุดที่เคยเป็นแมนเต็มตัว ผมอยากมีอะไรกับเขา บอกที่ว่าคุณควรทำอย่างไร”

(สุทธิพงษ์. 2530: 86)

(55) “...2. ทำไมเวลาที่ Robert มี Sex กับผมถึงได้แก้งนอนหลับเป็นท่อนไม้ มีวิธีที่จะทำให้เขาตอบสนองเวลาที่เรามีอะไรกันด้วยไม้

“...3. Robert เคยมีประสบการณ์มาก่อนรีเปล่า ทำไม่ครั้งแรกที่เข้าประตูหลังเค้านั้นถึงไม่มีปัญหาเลย เข้าได้สบายมาก (ใช้ Lotion นิดหน่อย)...”

(ปู้ก. 2528: 113)

(56) “ผมก็ได้มีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับเขา ผมบอกเขาว่า “เรารักนาย””

(57) “เรามีความสัมพันธ์กันหกครั้งทุกครั้ง เขาสุขสมโดยเขาไม่ยอมช่วยผมเลย แต่ผมก็ทนได้ เพราะผมรักเขา”

(ชายะ. 2528: 112)

(58) “...ลักษณะของผมเป็นเกย์อย่างที่เขารู้ว่า เพราะผมเป็นคนทำงานเรียบบ่อย พุดจาเรียบบ่อย... ถึงแม้จะถูกบางคนเหยียดว่า เดี่ยวอัตตุดเลยหรือชวนไปนอนผมก็ไม่ว่าอะไรแต่ก็พยายามเปลี่ยนเรื่องพุด...”

(องอาจ. 2528: 112)

จากตัวอย่าง (53)-(58) ปรากฏคำศัพท์ระบุถึงกิจกรรมการมีเพศสัมพันธ์ คือ “หลบนอน” “มีอะไร” “มีความสัมพันธ์” “สวาทสัมพันธ์” “Sex” “มีประสบการณ์” “อัตตุด” คำเหล่านี้บ่งบอกกิจกรรมทางเพศของเกย์ที่มีความแตกต่างจากการมีเพศสัมพันธ์โดยทั่วไป คำเหล่านี้ปรากฏร่วมกับคำว่า “เขา” “เพื่อนชาย” “แมน” “นาย” ซึ่งอ้างถึงเพศชาย ทำให้ทราบว่เกย์มีรสนิยมชอบเพศเดียวกัน พิจารณาได้จากคำว่า “ประตูหลัง” “อัตตุด” เป็นคำที่แสดงความหมายทางอ้อม หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนัก เป็นวิธีการมีเพศสัมพันธ์แบบชายรักชาย โดยใช้โลชั่นช่วยในการมีเพศสัมพันธ์ สอดคล้องกับเอกพล นันทโอสถ (2542: 8) ที่กล่าวว่าพฤติกรรมทางเพศเกย์ คือ ผู้ชายที่มีรสนิยมร่วมเพศทางทวารหนัก ซึ่งเป็นพฤติกรรมทางเพศในรูปแบบที่แตกต่างจากบุคคลทั่วไป เนื่องจากสังคมกำหนดความผิดถูกเรื่องระบบเพศ โดยสร้าง “ความรู้” (Knowledge) ซึ่งความรู้ดังกล่าวเป็นปฏิบัติการที่ชี้นำในการตัดสินความผิด-ความถูก ความจริง-ความปลอม ควรทำ-ไม่ควรทำ และอะไรเป็นอะไรให้กับคนในสังคม (Foucault. 1995) ดังนั้น การที่เกย์มีคู่ครองหรือมีเพศสัมพันธ์กับเพศชายด้วยกันจึงเป็นสิ่งผิด เพราะไม่เหมือนกับสิ่งที่สังคมต้องการ หรือดังตัวอย่าง ในโบสถ์คริสต์เชื่อ

ว่าความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศเป็นบาปเมื่อเปรียบเทียบกับความสัมพันธ์ระหว่างคนต่างเพศ (McConnell-Ginet. 2006: 236) จากข้อมูลพบว่าเกย์ต้องการเปิดเผยตัวตนของตนเอง แต่ทำไม่ได้เนื่องจากเป็นสิ่งที่ผิดในสังคม ทำให้เกิดความสับสนในตนเองว่าควรทำอย่างไรกับความรู้สึกของตนเอง สะท้อนให้เห็นถึงความยากลำบากต่อการดำรงชีวิตของเกย์ในสังคมไทยสมัยนั้น

3. เกย์ไม่ใช่โรคจิต

ในมุมมองของเกย์เชื่อว่าการเป็นเกย์ไม่ใช่โรคจิต ไม่ใช่อาการป่วยทางจิตอย่างที่สังคมภายนอกเข้าใจ เกย์ คือ เพศชายปกติที่มีรสนิยมทางเพศชอบเพศเดียวกัน อย่างไรก็ตาม เกย์แสดงการปฏิเสธต่อทัศนคติ ความคิด ความรู้ที่มีมาก่อนหน้านี้ เห็นได้จากกลวิธีแสดงการปฏิเสธเพื่อปกป้องตนเองและต้องการอธิบายให้คนภายนอกเข้าใจว่าการเป็นเกย์ไม่ใช่เรื่องผิดปกติเป็นเพียงรสนิยมทางเพศที่แตกต่างกันเท่านั้น จากผลการวิเคราะห์คำพบกลวิธีการปฏิเสธว่า “ไม่ใช่” “มิได้” ปรากฏอยู่หน้าคำศัพท์ที่แสดงทัศนคติและความรู้สึกด้านลบ แสดงให้เห็นว่าเกย์ปฏิเสธว่าเกย์ไม่ใช่โรคจิต ดังตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง จดหมายปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์

(59) “ใครๆ เขาคงว่าผมบ้าผมขอยืนยันว่าผมไม่ใช่คนวิกลจริตแต่ใครเขาจะเข้าใจความรู้สึกลึกๆ ของผม นอกจากคนที่ตกอยู่ในสภาพเดียวกัน...”

(สุพันธ์. 2527: 123-124)

(60) “Homo มิได้เป็นความผิดปกติทางด้านจิตใจแต่อย่างใด เป็นบุคคลธรรมดาเหมือนบุคคลทั่วไป”

(หนูมโสด. 2528: 112)

จากตัวอย่าง (59)-(60) ปรากฏคำศัพท์แสดงการปฏิเสธ คือ “ไม่ใช่” “มิได้” จากคำศัพท์ดังกล่าววิเคราะห์ได้ว่าพบการปฏิเสธ “ไม่ใช่” “มิได้” แสดงการไม่ยอมรับถึงสิ่งที่เกย์ถูกตีตรา คำว่า “คนวิกลจริต” “บ้า” และ “ความผิดปกติทางจิตใจ” เป็นภาพที่สังคมภายนอกมองเกย์ว่าเป็นผู้ป่วยทางจิตหรือคนวิกลจริต เทอดศักดิ์ ร่มจำปา (2545: 40) กล่าวว่าเนื่องจากความรู้ทางการแพทย์ตั้งแต่

ในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ช่วงเริ่มต้นของสงครามเย็น ประเทศไทยรับอิทธิพลความรู้ต่างๆ จากประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะด้านการแพทย์ที่กล่าวว่าพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นความผิดปกติทางจิต ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นความผิดปกติทางเพศหรือเพศวิปริต เพราะการแสวงหาความสุขทางเพศของเกย์มีรูปแบบที่แตกต่างจากบุคคลทั่วไป (อรรถัย ชื่นมนุษย์. 2518; และพจนา ฐปแก้ว. 2547: 57) เกย์เชื่อว่าการเป็นเกย์ไม่ใช่โรคจิตหรืออาการป่วยทางจิต แต่เป็นความรู้สึกที่แท้จริงที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติของตนเอง (ธีระ บุษบกแก้ว. 2553: 70) นอกจากนี้ จากตัวอย่างพบคำว่า “ยัณยัณ” แสดงถึงเจตนาที่ต้องการเน้นย้ำ ตอกย้ำ ความมั่นใจว่าเกย์ไม่ใช่คนวิกลจริต เกย์ต้องการนำเสนอว่าเกย์ คือ ความปกติของคนในสังคมเช่นเดียวกับบุคคลอื่นๆ ไม่ใช่ความผิดปกติทางจิต ไม่ใช่คนวิกลจริต หรือคนบ้า อย่างที่สังคมภายนอกเข้าใจ วชิรินทร์ หนูสมตน (2546: 12-21) กล่าวว่าจากแนวคิดร่วมสมัยเกี่ยวกับเกย์ (หลังปี ค.ศ. 1970) มีแนวคิดว่าธรรมชาติของมนุษย์ทุกคนมีความเป็นผู้หญิง (Female) และเป็นผู้ชาย (Male) ปนกันอยู่ทั้งสองเพศในระดับที่ต่างกัน ซึ่งผลจากปัจจัยทางบุคลิกภาพ ชีวภาพและความรู้สึกนึกคิดของตนเองมีผลต่อการมองเพศของมนุษย์โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ เพศทางชีวภาพและเพศสภาวะ หมายถึง กายวิภาคและความรู้สึกนึกคิด รวมทั้งการแสดงออกเอกลักษณ์ทางเพศของบุคคลนั้น เพราะฉะนั้นเกย์จึงแสดงตัวตนออกมาในลักษณะการแสดงออกทางเพศจากความรู้สึกนึกคิดที่ตรงข้ามกับกายภาพของตน ซึ่งถือว่าเป็นเพศสภาวะอย่างหนึ่งเหมือนกับเพศปกติของสังคม เกย์พยายามต่อต้านและคัดค้านวาทกรรมกระแสหลักที่ว่าเกย์ไม่ปกติจากคนทั่วไป เกย์ต้องการนำเสนอตัวตนว่า “เกย์ คือ ความปกติ” เกย์ไม่ใช่โรคจิต เป็นคนปกติเหมือนคนทั่วไป แต่มีรสนิยมทางเพศชื่นชอบเพศเดียวกัน ถือเป็นความหลากหลายทางเพศเพราะทุกคนมีสิทธิในการเลือกเพศของตนเอง สอดคล้องกับที่ เจเนลและรูท (Janell; & Root. 1996: 235-236) กล่าวว่าบุคคลแต่ละคนมีสิทธิในการเลือกเพศหรือการมีเพศสัมพันธ์ หรือที่เรียกว่า “ความพึงพอใจทางเพศ” พจนา ฐปแก้ว (2547: 47) กล่าวว่าในโลกปัจจุบันความสัมพันธ์ทางเพศแบบเกย์ไม่ได้ถือว่าเป็นเรื่องผิดปกติหรือผิดธรรมชาติอีกต่อไป แต่ถือเป็นเรื่องความพอใจพึงพอใจทางเพศของแต่ละบุคคล

4. เกย์ต้องปิดบังความเป็นเกย์

จากการแสดงคุณลักษณะนิสัยสะท้อนว่าเกย์ต้องแสดงออกถึงความเป็นตัวตนของตัวเองอย่างหลบๆ ซ่อนๆ ตัวตนไม่สามารถให้ใครรู้ได้ เพราะสังคมในสมัยนั้นไม่ยอมรับคนเป็นเกย์ เกย์หลาย

คนเลือกใช้วิธีแต่งงานกับผู้หญิง เพื่อปิดบังหรืออำพรางให้สังคมคิดว่าตนเองเป็นผู้ชายปกติ หรือไม่กล้าแสดงท่าทางต่างๆ เกย์ต้องปิดบังความเป็นเกย์เพื่อให้ได้การยอมรับจากสังคม พบได้จากกลวิธีการบอกบุคลิกลักษณะนิสัย ได้แก่ “เสแสร้ง” “หลบๆ ซ่อนๆ” และพบร่วมกับกลวิธีแสดงการปฏิเสธ เช่น “ไม่กล้าแสดงออก” “ไม่กล้า” “ไม่อยากให้ใครรู้” “ไม่มีใครรู้” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง จดหมายปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิญจนาญเนียร์

(61) “...ผมต้องเสแสร้งวางมาดชายต่อหน้าสังคม สังคมที่ไม่ได้ทำอะไรแก่ผมเลย...”

(ชายสองหน้า. 2528: 114)

(62) “...แต่เนื่องในตำแหน่งและหน้าที่ผมนั้นมันสูงมากครับจึงทำให้ผมไม่กล้าแสดงออกครับ ทำให้จิตใจผมนั้นว้าวุ่นมากครับ...”

(จากผม P. 2527: 126)

(63) “...ที่ผมอยู่บริษัท ผมไม่กล้าที่จะเปิดเผยตัวเองกับเพื่อน ๆ ได้ว่าผมเป็นเกย์ผมต้องทนรับความทุกข์ในใจมาโดยตลอด...”

(วิชัย/ สมุทรสาคร. 2528: 101)

(64) “ทุกวันนี้ผมต้องหลบๆ ซ่อนๆ ความเป็นเกย์ไว้ในส่วนลึกของหัวใจ ผมไม่อยากให้ใครรู้ว่าผมเป็นเกย์...”

(เด็กกรุงเก่า. 2528: 115)

(65) “ผมเป็นเกย์มานานแล้ว แต่ไม่มีใครรู้นอกจากคนที่ผมเคยยุ่งเกี่ยว...”

(ครูเกย์. 2528: 115)

จากตัวอย่าง (61)-(65) ปรากฏคำศัพท์แสดงการปกปิดอำพรางจากการแสดงบุคลิกลักษณะนิสัยของเกย์ เช่น “เสแสร้ง” “หลบๆ ซ่อนๆ” และการใช้คำปฏิเสธ “ไม่” ประกอบ เช่น “ไม่กล้า

แสดงออก” “ไม่กล้า” “ไม่อยากจะให้ใครรู้” “ไม่มีใครรู้” จากคำศัพท์ดังกล่าววิเคราะห์ได้ว่า คำกริยา “แสดงออก” เกย์แสดงพฤติกรรมที่ไม่ใช่ตัวของตัวเอง เพื่อปกปิดความเป็นเกย์ เมื่ออยู่ในสังคมเกย์จำเป็นต้องแสดงอาการทำทางเป็นผู้ชาย เพราะสังคมไม่ยอมรับเกย์ ดังที่เจสัน (Jason. 2001: 4-5) กล่าวว่า การเป็นเกย์เป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมต่อสังคม และซินนอท (Sinnott. 2004: 77) กล่าวว่า พฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นสิ่งเลวร้ายเป็นปัญหาที่ต้องได้รับการแก้ไขพฤติกรรม ส่วนคำว่า “ไม่กล้าแสดงออก” “ไม่กล้า” “ไม่อยากจะให้ใครรู้” “ไม่มีใครรู้” เป็นการปฏิเสธว่าผู้เขียนรู้สึกไม่ปลอดภัยและเป็นอันตรายต่อการเปิดเผยความเป็นเกย์ของตนต่อสังคม ถึงแม้ว่าผู้เขียนมีอาชีพการงานที่ดี จบการศึกษาระดับปริญญาเอกซึ่งเป็นสิ่งที่สังคมยอมรับ จากการใช้คำกริยา “หลบๆ ซ่อนๆ” เป็นคำกริยาที่แสดงถึงความจำเป็นต้องปกปิดไม่ให้ใครรู้ ใครเห็นไม่ได้ และยังเห็นได้จากคำว่า “ต้อง” เป็นการเน้นถึงผู้เขียนจำเป็นต้องปกปิดความเป็นเกย์ของตนเองไว้เพื่อไม่ให้บุคคลอื่นรู้ซึ่งสอดคล้องกับบุรินทร์ นาคศิลป์ (2547: 55) ที่กล่าวว่าเกย์ต้องปกปิดตนเองจากสังคม เรียกว่า “Pass as Straight” คือ การแสดงตัวตนเหมือนกับ เพศชายปกติทั้งบุคลิกภาพ บทบาท กิจกรรมและการเสนอภาพตนเองต่อสังคม ซึ่งบุคคลรักร่วมเพศไม่ต้องการได้ตอบความคิดทางลบจากสังคม เนื่องจากมีอิทธิพลต่อความรู้สึกผิดในจิตใจนำไปสู่ความคับข้องและกังวลใจต่อชื่อเสียงของตน เกย์ใช้วิธีหลบซ่อนความจริงเกี่ยวกับพฤติกรรมรักร่วมเพศของตนจากบุคคลในสังคม เพื่อหลีกเลี่ยงการดูถูก รังเกียจ ความกลัวถูกตำหนิตีเยียนหรือความกลัวที่จะสูญเสียเพื่อนในสังคม บุรินทร์ นาคศิลป์ (2547: 55) พบว่าคนรักร่วมเพศส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในการหลบซ่อนรสนิยมทางเพศของตนเอง โดยแสดงบทบาทภายนอกเป็นเพศชายปกติ ซึ่งเป็นวิธีการที่นิยมและถือว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องในสังคมเกย์เพื่อการใช้ชีวิตในสังคมอย่างปกติสุข

นอกจากนี้ เหตุผลที่เกย์ต้องปิดบังตัวตนของเกย์ เนื่องจากสังคมเข้าใจว่า “เกย์ คือ ความผิดปกติและปัญหาของสังคม” วชรินทร์ หนูสมตน (2546: 12-21) กล่าวว่าแนวคิดเกย์แบบดั้งเดิมเชื่อว่า เกย์เป็นความผิดปกติ ความเบี่ยงเบนทางเพศ การแสดงออก บทบาททางเพศ และรสนิยมทางเพศสัมพันธ์มีความต่างไปจากค่านิยมของคนส่วนใหญ่ พร้อมทั้ง โจนส์ (Jones. 2007: 83-115) กล่าวว่า การนำเสนอตัวตนเกย์ในอดีตในทุกประเทศ คือ บุคคลที่แพร่เชื้อและมีความเสี่ยงสูงในการรับเชื้อเอชไอวี ผู้ขายบริการทางเพศ เป็นอาชญากรรม เป็นภัยต่อระบบชนชั้น และอีกเหตุผลที่เกย์ไม่ต้องการเปิดเผยตนเองเพราะ “โรคเกลียดรักร่วมเพศเดียวกัน (Homophobia)” เบ็คเกอร์ (Baker. 2005: 223-225) กล่าวว่าโรคเกลียดรักร่วมเพศเดียวกันเกิดจากการที่เพศชายต้องการมีอำนาจเหนือ

เพศที่สามเหมือนการมีอำนาจเหนือเพศหญิง ซึ่งเพศชายเชื่อว่าเพศที่สามเหมือนกับเพศหญิง ดังนั้นเพศชายจึงมีอำนาจเหนือกว่าเพศที่สามในเรื่องต่างๆ ในสังคม จึงทำให้เกย์ต้องปิดบังเพื่อป้องกันตนเองจากบุคคลที่เป็นโรคเกลียดรักร่วมเพศเดียวกัน พิจารณาได้จากกลวิธีแสดงความรู้สึกทุกขัทรมาน เช่น “ผมเป็นเกย์ผมต้องทนรับความทุกข์ในใจมาโดยตลอด” “จิตใจผมมันวุ่นมาก” จากประโยคดังกล่าวสื่อถึงความรู้สึกทุกขัทรมานของเกย์ที่ต้องปกปิดความเป็นเกย์ไม่ให้ใครรับรู้เมื่ออยู่ในสังคม แนวคิดดังกล่าวส่งผลกระทบต่อกลุ่มรักร่วมเพศในประเทศไทยให้ได้รับความทุกข์ทรมานทางจิตใจเป็นเวลานาน เนื่องจากความคิดด้านลบของสังคมต่อเกย์ ทำให้เกย์ไม่กล้าเปิดเผยความเป็นตนเองที่แท้จริงต่อสังคมเกย์เพราะกลัวว่าจะไม่สามารถดำเนินอยู่ในสังคมได้อย่างปกติ

5. เกย์ผิดหวังในความรัก

จากข้อมูลพบว่าเกย์มักไม่ประสบความสำเร็จในความรัก คนในสังคมไม่ยอมรับความรักแบบชายรักชาย ดังพบในกลวิธีแสดงความรู้สึกผิดหวังในความรัก คำที่สื่อถึงความสูญเสีย เช่น “ไม่สนใจ” “บอกปัด” “จากไป” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง จดหมายปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์

(66) “...ผมรักผู้กองจนหมดหัวใจของผม ส่วนผู้กองเขาไม่สนใจในตัวผมหรือครับเพราะผู้กองเขามีเจ้าของถึง 2 คน มีทั้งภรรยาที่อยู่กรุงเทพฯ และก็ จสอ. ที่เป็นผู้ชายแบบผมอีก...”

(อำพล. 2528: 112)

(67) “...แม้ว่าคนเก่าจะพูดถึง “รัก” เขายังเคยบอกปัดไป เห็นเฉพาะเครื่องเล่นสนุกเท่านั้นเอง...”

(ชิน. 2528: 112)

(68) “...บัดนี้เขาคนที่ผมรักและบูชากำลังจะจากผมไป ทันที่ที่ผมเผยสภาพความในใจให้เขาฟัง ผมเจ็บ...ผิดหวัง...เป็นไปไม่ได้ที่จะรั้งเขากลับมา...”

(ชายสองหน้า. 2528: 115)

จากตัวอย่าง (66)-(68) ปรากฏคำศัพท์แสดงความรู้สึกผิดหวังในความรัก พิจารณาได้จาก กลวิธีแสดงความรู้สึกผิดหวังในความรัก คำว่า “ไม่สนใจ” “บอกปัด” “จากไป” จากคำศัพท์ดังกล่าว วิเคราะห์ว่าผู้ชายปกติไม่ต้องการความรักจากเกย์ จึงทำให้เกย์รู้สึกผิดหวัง เจ็บปวด กับการถูกทอดทิ้ง จากคนรัก จากคำว่า “รัก” บ่งบอกว่าเกย์มีความปรารถนา มีความรู้สึกดีและรักผู้กองเป็นอย่างมาก ส่วนตัวอย่าง (67) จากวลี “เห็นเฉพาะเครื่องเล่นสนุก” แสดงให้เห็นว่าผู้ชายมีความสัมพันธ์ทางเพศกับ เกย์เป็นเพียงแค่ความสนุกครั้งคราวเท่านั้น ไม่ต้องการจริงจังหรือใช้ชีวิตความรักกับเกย์ หรือจาก ตัวอย่าง (68) จากคำว่า “เป็นไปไม่ได้” แสดงว่าไม่มีหนทางใดที่จะเหนียวรั้งให้คนรักของเกย์กลับมา เพราะความรักของเกย์เป็นความรักที่สังคมไม่ยอมรับ ความรักและการกระทำทางเพศของเกย์เป็นการ กระทำที่เรียกว่า “รักร่วมเพศ” หมายถึง รักร่วมเพศ ทำให้สังคมเข้าใจว่าเกย์เน้นเรื่องพฤติกรรมทาง เพศ หมกหมุ่นทางเพศ ลีฟ (Leap. 1999: 90) กล่าวว่าเกย์ส่วนใหญ่มักพูดถึงเรื่อง SEX และความ ต้องการทางเพศ จึงทำให้สังคมยิ่งเข้าใจความรักแบบเกย์ว่าผิดปกติ ซึ่งต่างจากที่ วิภา จิรภาไพศาล (2557. ออนไลน์) ที่กล่าวว่าพ.ศ. 2486 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ 5 ครอบครัว สังคมไทยเป็นแบบลักษณะความรักแบบผัวเดียวเมียเดียว ซึ่งเป็นที่ยอมรับของสังคมว่าเป็นรูปแบบ ความสัมพันธ์ทางเพศที่ดีและถูกต้อง สังคมจึงเหมารวมความสัมพันธ์ทางเพศของเกย์ทุกคนว่าเป็น ความสัมพันธ์ที่ไม่ดี นอกจากนี้ เกย์มีอุดมคติเกี่ยวกับความรักว่าคู่รักต้องเป็นชายแท้ เกย์จึงต้องทุกข์ ทรมานจิตใจเป็นอย่างมาก เพราะชายแท้ใช้ความรักแลกเงินกับเกย์เท่านั้น จากข้อมูลตีความได้ว่า ตัวตนเกย์มักผิดหวังในความรัก จากความคิด ความเชื่อที่ถูกปลูกฝังมาในสังคม ความรักของเกย์เป็น เรื่องแปลกใหม่ เกย์จึงตกเป็นเหยื่อทางความคิดและการกระทำของสังคม

6. เกย์มีความสงสัย/สับสนในเรื่องของเกย์

จากข้อมูลพบว่าเกย์ไม่มีความรู้เรื่องเกย์มากในสมัยนั้นทำให้ไม่มีความเข้าใจในตนเองและเกิด ความสงสัยในหลายประเด็นที่เกิดขึ้นกับตนเอง เมื่อเกิดปัญหาเกี่ยวกับการเป็นเกย์จึงไม่สามารถที่จะ แก้ไขปัญหาได้ พบจากวัจนกรรมการคำถาม โดยพบคำแสงคำถาม ได้แก่ “หรือเปล่า” “ทำไม” “รู้ เปล่า” “อย่างไร” รวมทั้งพบวัจนกรรมการขอร้องเพื่อขอความช่วยเหลือ เช่น “ขอความกรุณา” “ขอได้ ไพร่ด” เป็นวัจนกรรมที่เกย์ใช้ในการขอรับคำปรึกษาจากบรรณาธิการในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว ของเกย์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง จดหมายปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์

(69) “...1. Robert เป็นเกย์หรือเปล่าครับ เราไม่เคยคุยกันเรื่อง Gay กันเลยทุกครั้งที่เคยคุยก็คุยแต่เรื่องผู้หญิงผู้ชาย (กรุณาอธิบายด้วย)

2. ทำไมเวลาที่ Robert มี Sex กับผมถึงได้แก้งนอนหลับเป็นท่อนไม้ มีวิธีที่จะทำให้เขาตอบสนองเวลาที่เรามีอะไรกันด้วยไม๊

3. ผมควรจะพูดกับเขาตรง ๆ ธิ์เปล่าว่าให้มีการโต้ตอบบ้าง แต่เราไม่เคยคุยกันเรื่องนี้เลย เวลาใครไปค้างบ้านใครที่ไรก็รู้กันเอง ไม่ต้องบอก

4. Robert เคยมีประสบการณ์มาก่อนธิ์เปล่า ทำไมครั้งแรกที่เข้าประตูหลังเค้านั้นถึงไม่มีปัญหาเลย เข้าได้สบายมาก (ใช้ Lotion นิดหน่อย)

...ผมขอความกรุณาพิกิตกรช่วยลงในฉบับที่ 25 ด้วยจะเป็นพระกรุณาอย่างสูง”

(ใ้ก. 2528: 113)

(70) “...ช่วงนี้หลานอยู่คนเดียว ก็ยอมรับว่าคิดถึงเคามาก จนแทบจะไม่ใช่ฉันทำงานทำการ นี่แหละ คือ สิ่งที่หลานต้องการคำแนะนำจากอาจารย์ว่าจะหาทางออกเรื่องนี้ได้อย่างไร ขอได้โปรดแนะนำด้วยครับ”

(หลานปี. 2529: 59)

จากตัวอย่าง (69)-(70) ปรากฏว่าจนกรรมการถาม โดยใช้คำว่า “หรือเปล่า” “ทำไม” “ธิ์เปล่า” “อย่างไร” สามารถวิเคราะห์ว่าเกย์ไม่มีความรู้เรื่องความหลากหลายทางเพศ หรือความรู้เกี่ยวกับเกย์ จึงไม่มีข้อมูลในการตอบโต้ทัศนคติด้านลบต่อสังคม เนื่องจากความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศในสังคมยุคนั้นมีเพียงอย่างเดียว คือ ความรู้เรื่องเพศเกี่ยวกับเพศชายและเพศหญิง ความรู้เกี่ยวกับความหลากหลายทางเพศยังไม่ปรากฏ จึงทำให้เกย์สับสนและไม่เข้าใจในตนเอง เกย์จึงไม่สามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นกับการเป็นเกย์ของตนเอง นิตยสารเกย์เป็นพื้นที่แหล่งเดียวสำหรับเกย์ในการปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับเพศเกย์ของตน เกย์เชื่อว่าบรรณาธิการเป็นบุคคลที่มีความรู้เกี่ยวกับเกย์ในการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับ

เกย์ได้ดีที่สุดในสมัยนั้น ทั้งนี้ พบว่าจรรยาบรรณการขอรับรองในข้อมูลเพื่อขอความช่วยเหลือ เช่น “ขอความกรุณา” “ขอได้โปรด” เป็นจรรยาบรรณที่เกย์ใช้ในการขอรับคำปรึกษาจากบรรณาธิการในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ของเกย์ เพื่อแสดงความอ่อนน้อมในการแสดงความต้องการให้ตอบจดหมายของตน จากข้อมูลสะท้อนให้เห็นถึงรูปแบบความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศในสังคมยุคนั้นมีเพียงอย่างเดียว คือ เพศชายกับเพศหญิง ความรู้ในเรื่องความหลากหลายทางเพศยังไม่ปรากฏ ทำให้เกย์ไม่มีความรู้ในเพศสภาพของตน จึงทำให้เกย์สับสนในตนเองและการอยู่ร่วมกับสังคม

7. วิถีชีวิตเกย์แตกต่างจากเพศปกติ

การเล่าเรื่องเป็นเป็นกลวิธีหนึ่งที่เกย์ใช้ในการนำเสนอตัวตนของตนเองโดยการบอกเล่าบรรยายถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามลำดับเวลาที่เกิดขึ้น ซึ่งเกย์ได้บรรยายเรื่องราวของเกย์สะท้อนให้เห็นวิถีชีวิตเกย์ที่แตกต่างจากเพศปกติ จากข้อมูลการลำดับขั้นตอนการเล่าเรื่อง ได้แก่ “ตอน ป. 6...ตอนมัธยม...ตอน ม. 2...ทุกวันนี้...” “ตั้งแต่อายุ 10 ขวบ...อายุย่างเข้า 20 ปี...ขณะนี้...” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง จดหมายปรึกษาปัญหากับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์

(71) “...ตอนอยู่ป. 6 ผมเกิดชอบผู้ชายคนหนึ่งในห้องเรียน มันเป็นส่วนลึกของจิตใจ ผมก็ได้แต่เก็บเอาไว้ในหัวใจเพียงคนเดียว จิตใจของผมวิปริตหรือเปล่าอะ เมื่อตอนมัธยมผมก็เริ่มสนใจแต่เพื่อนผู้ชายมาตลอด มีกะเทยคนหนึ่งมาตีสนิทด้วย มันขอเป็นเพื่อน ชอบตามผมอะ ผมไฉนก็ไม่ไปจนผมต้องหนีมันเอง เพราะถ้าเกิดเป็นเพื่อน ทุกคนก็ต้องล้อว่าเป็นกะเทยเช่นเดียวกับมัน ผมไม่กล้าและก็กลัว ตอนม. 2 ผมเกิดหลงรัก เพื่อนในห้องคนหนึ่งหน้าตาคมคาย สูงโปร่ง แต่ค่อนข้างเกรมีพวกลูกน้อง 2 คน แต่ผมก็ไม่ได้แสดงออกว่าเป็นเกย์ และก็รักเขาด้วย เวลาเรียนชอบมองมาทางโต๊ะผมเป็นประจำ...ทุกวันนี้ผมไม่ได้ติดต่อกับเขาแล้ว ไม่รู้ว่าเขาไปไหน ทุกวันนี้ผมต้องหลบ ๆ ซ่อน ๆ ความเป็นเกย์ไว้ในส่วนลึกของหัวใจ ผมไม่อยากให้ใครรู้เพราะผมเป็นเกย์...”

(เด็กกรุงเทพฯ. 2528: 114-115)

(72) “...ท่านเลยให้บวชเป็นสามเณรอยู่ในชายาค้าเหลียงตั้งแต่อายุ 10 ขวบเต็ม ชีวิตในคราบค้าเหลียงให้การศึกษาผมก้าวหน้า แต่จิตใจผมมันไม่ได้ก้าวไปเป็นแมนอย่างที่พ่อต้องการ วัดวาอารามที่วุ่นวายเลื่อมใสแอบมีสิ่งที่ไม่เรียบร้อยแอบแฝงอยู่เกินกว่าที่เราจะคิด มันช่างเปรียบโรงเรียนที่เลี่ยมสอนให้ก้าวไปเป็นเกย์...อายุย่างเข้า 20 ปีแล้วผมตัดสินใจลาสิกขา โดยมีได้บอกให้ท่านทราบ เมื่อท่านทราบภายหลังท่านกลับดีใจ... “ 9 ปี ที่บวชมาเสียหลายเลย ดีขึ้นตั้งเยอะ” คุณพ่อพูดกับคุณแม่แต่ท่านหาู้บ้างไหมว่าจิตใจของลูกเป็นอย่างไร ผมมีความรู้สึกไม่อยากอยู่ใกล้ท่านกลัวท่านจะรู้...ผมตัดสินใจหลีกท่านมาอยู่กรุงเทพฯ ขณะนี้ผมทำงานแล้ว เป็นครูเสียด้วย...”

(ครู 23. 2528: 115)

จากตัวอย่าง (71)-(72) ปรากฏการแสดงการเล่าเรื่อง คือ “ตอน ป. 6...ตอนมัธยม...ตอน ม. 2...ทุกวันนี้” “ตั้งแต่อายุ 10 ขวบ...อายุย่างเข้า 20 ปี...ขณะนี้...” จากข้อมูลวิเคราะห์ว่าเกย์นำเสนอเรื่องราวของตนเองเพื่อบ่งบอกถึงความแตกต่างในการดำเนินชีวิตของตนเองกับการใช้ชีวิตของคนปกติทั่วไป การหลบซ่อนตัวตนที่แท้จริงด้วยการบอกเล่าให้ผู้อื่นทราบเพื่อหวังให้คนเข้าใจตัวตนของเกย์มากขึ้น

จากที่กล่าวมาทั้งหมดเรื่องของมุมมองของคนภายในมองเกย์ (เกย์มองเกย์) เกย์ต่อต้านวาทกรรมกระแสหลักในสังคมที่มีต่อเกย์ทางด้านลบ อย่างไรก็ตาม เกย์เกิดความสับสนต่อความเป็นเกย์ของตนเองและการปฏิบัติตนเมื่ออยู่ร่วมกับสังคม จึงเกิดคำถามมากมายที่ต้องการคำตอบ แต่เกย์ไม่สามารถพบช่องทางที่สามารถค้นหาคำตอบเกี่ยวกับความรู้ทางด้านความหลากหลายทางเพศได้เพื่อจะทำหายข้อมูลที่สังคมได้นำเสนอต่อเกย์ เกย์จึงเลือกที่จะยอมรับความรู้ ความเชื่อและความคิดต่างๆ ความรู้ที่สังคมมอบให้เกี่ยวกับเกย์เป็นการใช้ “อำนาจ” ผ่านทาง “ความรู้” เนื่องจากสังคมเชื่อว่าความรู้เป็นสิ่งที่น่าเชื่อถือ จึงใช้ความรู้ควบคุมและโน้มน้าวจิตใจคนในสังคมให้เป็นไปตามผู้มีอำนาจต้องการ ซึ่งก็คือ วาทกรรมทางการแพทย์ เมื่อผู้มีอำนาจต้องการให้สังคมเชื่อว่าเกย์เป็นโรคจิตจึงนำเสนอข้อมูลเท่าที่ผู้มีอำนาจต้องการให้เชื่อ สะท้อนให้เห็นว่าผู้มีอำนาจใช้ “อำนาจ” ผ่านทางข้อความและข้อมูลในการนำเสนอข่าวสาร ความคิด ความเชื่อ เพื่อนำเสนอเกย์ทางด้านลบ แต่จากมุมมองของคนภายใน ซึ่งก็คือ เกย์พยายามบอกเล่าเรื่องราวของตนเองว่าเกย์ไม่แตกต่างจากเพศชาย

ปกติ เกย์ คือ เพศชายปกติ ทั้งทางสรีระ ร่างกาย และจิตใจ แต่เกย์มีความแตกต่างจากเพศชายในกิจกรรมทางเพศ กล่าวคือ เกย์มีรสนิยมทางเพศชอบเพศเดียวกัน หรือที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า “Homosexual” อย่างไรก็ตาม เกย์ในมุมมองของคนเป็นเกย์เชื่อว่าไม่ใช่ความผิดปกติหรืออาการป่วยทางจิตแต่อย่างใด เป็นเพียงรสนิยมทางเพศหรือความชื่นชอบที่แตกต่างกัน เกย์ไม่ใช่คนวิกลจริตหรือไม่ใช้โรคจิตอย่างที่ว่าทางการแพทย์ได้นำเสนอข้อมูล เกย์พยายามบรรยายในจดหมายถึงความคิดที่ต่อต้านปฏิเศฐ และตอบโต้ภาพที่สังคมตีตรา แต่เกย์พยายามหาทางออกของตนเอง เกย์หลายคนยอมรับความรู้ ความเชื่อที่มีมาแต่เดิม เกย์จึงพยายามปิดบังตนเองด้วยการแต่งงานทำให้ดูเหมือนผู้ชายปกติ โดยทั่วไปมีลูกและเป็นสามีที่ดี เกย์เลือกที่จะเก็บความรู้สึกของตนเองเพื่อให้อยู่ร่วมกับสิ่งที่ เรียกว่า “ความคิดและความเชื่อของคนในสังคม” เท่านั้น

นอกจากนี้ จากข้อมูลพบว่าความรักของเกย์ไม่ประสบความสำเร็จ เกย์ต้องผิดหวังในความรักเนื่องจากเกย์มีความปรารถนาต่อเพศชายที่เป็นเพศชายปกติมีความเป็นชายชาติตรี เกย์พยายามเก็บสะสมความรู้สึก เพราะรู้ว่าในสังคมไม่ยอมรับความรักเช่นนี้ อย่างไรก็ตาม ในช่วงพ.ศ. 2527-2530 ได้มีนิตยสารเกย์เผยแพร่ขึ้น ทำให้เกย์รู้สึกดีใจที่มีที่ปรึกษาและขอคำแนะนำว่าควรดำรงตนอย่างไร ควรแต่งงานกับผู้หญิงมีลูกได้หรือไม่ ซึ่งคำตอบจากบรรณาธิการ คือ ไม่ควร บรรณาธิการให้ข้อคิดเห็นเสนอแนะและให้เกย์ยืนหยัดในความเป็นเกย์ไม่ต้องอายหรือกังวลใจ ควรเป็นเกย์ที่รับผิดชอบต่อสังคม ไม่ทำร้ายผู้หญิงที่ไม่รู้เรื่อง การเป็นเกย์ไม่ใช่เรื่องผิดแต่มีวิถีชีวิตที่แตกต่างจากเพศปกติในสังคม จากการที่เกย์ได้พูดคุยกับบรรณาธิการทำให้เกย์เปิดโลกทัศน์และมีความรู้เกี่ยวกับเกย์มากขึ้นในการเข้าใจตนเองและอยู่ร่วมกับคนอื่น แต่อย่างไรก็ดี สังคมต้องเข้าใจและยอมรับสิ่งที่เกย์เป็นเช่นเดียวกัน เพราะสิ่งที่เรียกว่า “ความคิดและความเชื่อของคนในสังคม” ทำลายชีวิตของเกย์ในยุคนี้เช่นเดียวกัน

3.2 มุมมองคนภายนอก

การตีความตัวตนเกย์ผ่านมุมมองของบุคคลอื่นในสังคม มุมมองนี้วิเคราะห์จากการเขียนจดหมายของเกย์ว่าเกย์ถูกกระทำอย่างไรเมื่ออยู่ในสังคมและอยู่ร่วมกับคนอื่นในที่ทำงาน หรือแม้กระทั่งเมื่ออยู่กับครอบครัวของเกย์เอง ซึ่งไม่ได้รับการยอมรับในความแตกต่างทางเพศเลย และเป็นสิ่งที่คนภายนอกสร้างขึ้นให้กับเกย์ ดังสรุปในตาราง 3

ตาราง 3 สรุปลุ่มมองของคนภายนอกมองเกย์

มุมมองของคนภายนอกมองเกย์	ตัวอย่างข้อมูล
1. เกย์เป็นโรคจิต	“...เขาคงว่าผมบ้าผมขอยืนยันว่าคุณไม่ใช่คนวิกลจริตแต่ใครเขาจะเข้าใจความรู้สึกเล็กๆ ของผมนอกจากคนที่ตกอยู่ในสภาพเดียวกัน...” “...บอกต่อพ่อแม่ของผมโดยอ้างว่าพยายามที่จะช่วยผมให้พาผมไปคลินิกโรคจิตเพื่อที่จะได้หายบ้าเสียที...”
2. สังคมไม่ยอมรับเกย์	“...การเป็นเกย์มีข้อเสียไหมฮะ ทำไมคนอื่นเขาจึงต้องรังเกียจด้วยทุกๆ ที่เกย์ก็มีชีวิตจิตใจเหมือนคนอื่น ๆ” “...ถ้าแสดงให้เขารู้ว่าผมเป็นเกย์ ผมคงตายแน่ เพราะบ้านนอกเขาไม่ยอมรับในเรื่องอย่างนี้”

จากตารางสรุปลุ่มมองของคนภายนอกมองเกย์ มีรายละเอียดต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. เกย์เป็นโรคจิต

จากมุมมองของคนภายนอกมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเกย์ว่าเกย์เป็นอาการทางจิตที่ต้องเข้ารับการรักษาเพื่อให้หายจากความผิดปกติทางจิต จากข้อมูลทางจดหมายพบคำว่า “บ้า” “จิตแพทย์” “คลินิกโรคจิต” แสดงให้เห็นว่าคนภายนอกเชื่อว่าการเป็นเกย์ คือ โรคจิตชนิดหนึ่ง ต้องให้การรักษาให้หายจากโรคดังกล่าว พิจารณาได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง จดหมายปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์

(73) “...เขาคงว่าผมบ้าผมขอยืนยันว่าผมไม่ใช่คนวิกลจริตแต่ใครเขาจะเข้าใจความรู้สึกเล็กๆ ของผมนอกจากคนที่ตกอยู่ในสภาพเดียวกัน”

(สุพันธ์. 2527: 123-124)

(74) “...ผมกับภรรยาควรจะหาโอกาสพูดคุยกับเขาในเรื่องนี้ดีไหมแล้วพาเขาไปพบจิตแพทย์เพื่อทำการรักษา...”

(วินัย. 2528: 124)

(75) “...บอกต่อพ่อแม่ของผมโดยอ้างว่าพยายามที่จะช่วยให้ผมไปคลินิกโรคจิตเพื่อที่จะได้หายบ้าเสียที่...”

(ชายะ. 2528: 112-113)

ตัวอย่าง (73)-(75) ปรากฏคำศัพท์แสดงว่าเกย์เป็นโรคจิต คือ “บ้า” “จิตแพทย์” “คลินิกโรคจิต” จากตัวอย่าง (73) คำว่า “บ้า” หมายถึง อาการผิดปกติทางจิต ในจดหมายนี้พบคำว่า “บ้า” เนื่องมาจากในช่วงเวลานั้นทัศนคติของคนทั่วไปในสังคมไทยเชื่อและเข้าใจว่าการเป็นเกย์ คือ โรคจิตชนิดหนึ่ง เป็นผู้ป่วย ไม่เป็นปกติเหมือนบุคคลปกติทั่วไปในสังคม และตัวอย่าง (74)-(75) พบคำว่า “จิตแพทย์” และ “คลินิกโรคจิต” ซึ่งเป็นคำเรียกบุคคลและสถานที่รับการรักษาสำหรับบุคคลที่เป็นโรคจิต จึงพาเกย์มาเข้ารับการรักษาบำบัดให้หายจากอาการป่วยทางจิตเพื่อกลับมาเป็นปกติ สะท้อนให้เห็นว่าเกย์เป็นความผิดปกติทางจิตอย่างหนึ่งต้องได้รับการรักษา ถึงแม้ว่าความรู้ที่ว่า “เกย์เป็นโรคจิตชนิดหนึ่งนั้น” ได้ถูกแก้ไขตั้งแต่เดือนเมษายน พ.ศ. 2517 สมาคมจิตแพทย์อเมริกามีการประชุมอภิปรายครั้งใหญ่และมีมติประกาศให้เรียกใหม่ว่าเกย์เป็น Sexual Deviation หมายถึง การเบี่ยงเบนทางเพศ ไม่ถือว่าเป็นความผิดปกติหรือวิตถาวรอีกต่อไป คนที่รักร่วมเพศถ้าไม่มีปัญหาอะไรเกิดขึ้นจากพฤติกรรมนั้นและตนเองไม่ต้องการการเปลี่ยนแปลงการเป็นรักร่วมเพศ ทางจิตเวชไม่ถือว่าเป็นความผิดปกติ (เทอดศักดิ์ รัมจำปา. 2545: 137) แม้สมาคมจิตแพทย์ของอเมริกาออกแถลงการณ์ว่า

การเป็นเกย์นั้นไม่เป็นโรคจิตอีกต่อไป แต่สื่อสาธารณะใช้ “อำนาจ” ในการสร้างชุด “ความรู้” เพื่อควบคุมผู้อื่น เพราะคนส่วนใหญ่เชื่อว่าความรู้นี้ปราศจากอคติและความลำเอียงใดๆ โดยเฉพาะเป็นความรู้เฉพาะด้านจากการแพทย์ ซึ่งทำให้สามารถควบคุมหรือจัดการสังคมได้อย่างแนบเนียน (Foucault. 1995) อย่างไรก็ตาม สื่อสาธารณะไม่ได้แผ่ความรู้ใหม่ให้กับคนในสังคมไทย เพราะสื่อเลือกนำเสนอข้อมูลที่มาจากการเชื่อเฉพาะที่ต้องการให้เป็นไปตามสิ่งที่สื่อต้องการ (van Dijk. 2001) ทำให้สังคมยังเชื่อว่าเกย์เป็นโรคจิต ต้องได้รับการรักษาจากจิตแพทย์ เพื่อให้หายจากอาการเป็นเกย์ สะท้อนให้เห็นว่าอำนาจและกระบวนการทางสังคมเป็นตัวสร้างวาทกรรมเกย์ในสังคม (Leap. 1999: 87) อย่างไรก็ตาม เกย์ปฏิเสธต่อความรู้ที่ว่าเกย์ไม่ได้เป็น “คนวิกลจริต” ดังกล่าวปรากฏในกลวิธีปฏิเสธ ซึ่งเกย์ไม่ได้หมายความว่า เป็นโรคจิตหรือวิกลจริต คนทั่วไปไม่เข้าใจความรู้สึกทุกข์จากการประณามนี้ มีแต่คนที่ เป็นเกย์ที่เข้าใจความรู้สึกนี้เท่านั้น การนำเสนอตัวตนที่สังคมตีความให้เกย์ คือโรคจิต ส่งผลกระทบต่อเกย์ สร้างความทุกข์ ความเสียใจ ความเก็บกด ทางด้านร่างกายและจิตใจ ผสมกับความไม่เข้าใจของคนรอบข้าง แม้กระทั่งพ่อแม่ของเกย์หรือครอบครัวที่เลี้ยงดูเกย์เองก็ไม่ให้การยอมรับ เพราะคิดว่าเป็นโรคต้องรักษาให้หาย

2. สังคมไม่ยอมรับเกย์

จากข้อมูลพบว่าสังคมไม่ยอมรับเกย์เห็นได้จากการแสดงออก เช่น การรังเกียจ ความแตกต่างในการอยู่ร่วมกันกับเกย์ เนื่องจากสังคมมีความรู้ความเข้าใจเกย์อย่างไม่ถูกต้อง เพราะเกย์ถือเป็นสิ่งใหม่สำหรับสังคมไทย จึงทำให้คนในสังคมไม่เปิดใจไม่ยอมรับเกย์ คำที่ปรากฏ ได้แก่ “รังเกียจ” “แอนตี้” “ไม่ยอมรับ” ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง จดหมายปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์

(76) “...การเป็นเกย์มีข้อเสียไหมอะ ทำไมคนอื่นเขาจึงต้องรังเกียจด้วยทั้งๆ ที่เกย์ก็มีชีวิตจิตใจเหมือนคนอื่นๆ”

(น้องตอ. 2528: 123)

(77) “...ญาติผมเขาแอนตี้มากกับการเป็นเกย์ผมเลยไม่เคยแสดงออกให้พวกญาติทราบ...”

(อนุชิต จินดารักษ์. 2529: 112)

(78) “...น้องเป็น Gay แต่พ่อ-แม่น้องไม่ยอมรับ น้องก็อยู่อย่างฝืนๆ ตลอดมา เวลาซื้อมิถุนาก็แอบ ๆ อ่านแล้วก็ซ่อนไว้...”

(ไยม่วง. 2528: 116)

(79) “...ถ้าแสดงให้เขารู้ว่าผมเป็นเกย์ ผมคงตายแน่เพราะบ้านนอกเขาไม่ยอมรับในเรื่องอย่างนี้.”

(ครูเกย์. 2528: 115)

จากตัวอย่าง (76)-(79) ปรากฏการกลวิธีแสดงความทุกข์และการปฏิเสธ ในคำว่า “รังเกียจ” “แอนตี้” “ไม่ยอมรับ” วิเคราะห์ได้ว่าคำว่า “รังเกียจ” และ “แอนตี้” เป็นคำที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศ ภาษาอังกฤษ “Anti” ทั้ง 2 คำแสดงถึงการไม่ต้อนรับ การรังเกียจเกลียดจากสังคม สังคมต่อต้านเกย์ จากตัวอย่าง (78)-(79) “ไม่ยอมรับ” จากคำศัพท์ดังกล่าววิเคราะห์ได้ว่า คำว่า “ไม่” เป็นการใช้กลวิธีการปฏิเสธ แสดงถึงการไม่ยอมรับต่อการเป็นเกย์ จากข้อมูลแสดงว่าพ่อแม่ที่ใกล้ชิดที่สุดหรือญาติถือเป็นตัวแทนของสังคมแสดงถึงการไม่ยอมรับเกย์ สะท้อนว่าสังคมไม่สนใจเมื่อพบเกย์ในสังคม และไม่ยอมรับถ้าสมาชิกในครอบครัวเป็นเกย์ (Jackson. 2001: 9) เกย์ต้องปกปิดความเป็นเกย์ ไม่แสดงออกให้บุคคลอื่นในสังคมได้รับรู้ เพราะกลัวการไม่ยอมรับจากสังคม จากคำกริยา “แอบ” “ซ่อน” บ่งบอกว่าเกย์ต้องหลบๆ ซ่อนๆ เวลาที่ซื้อและอ่านหนังสือเกย์ คำว่า “บ้านนอก” แสดงถึงสถานที่อยู่ต่างจังหวัด สะท้อนว่าความคิดของคนต่างจังหวัดเชื่อว่าเกย์เป็นสิ่งที่ไม่ยอมรับ เพราะถ้าสังคมทราบว่าตนเป็นเกย์จะนำมาซึ่งความลำบากในการดำเนินชีวิตในสังคมเป็นอย่างมาก พฤติกรรมรักร่วมเพศชายเป็นปรากฏการณ์ที่สังคมมองว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่เป็นไปตามพื้นฐานความคิดของสังคมตามธรรมชาติของมนุษย์ที่แบ่งเพศออกเป็นเพศชายและเพศหญิงเท่านั้น พจนา ฐูปแก้ว (2547: 55) และ ปุรินทร์ นาคศิลป์ (2547: 8) กล่าวว่ามุมมองของสังคมต่อรักร่วมเพศเป็นสิ่งที่เบี่ยงเบนไปจากเกณฑ์ปกติของสังคม เป็นความผิดปกติในด้านพฤติกรรม จึงให้ความหมายว่าเป็นกลุ่มที่มีความเบี่ยงเบนทางเพศและระบุว่าเป็นคนผิดปกติ โดยอ้างศีลธรรม ศาสนา กฎหมายและความเหมาะสม ทำให้ไม่สามารถเข้าร่วมกลุ่มกับบุคคลทั่วไป และถูกกีดกันในด้านสิทธิบางอย่าง เช่น การรังเกียจ การ

เหยียดหยาม การหลีกเลียงทางสมาคม การถูกวางเฉย หรือแม้กระทั่งได้รับการเวทนาสงสารว่า ผิดปกติ เป็นต้น

การนำเสนอตัวตนเกย์ตามความเข้าใจของสังคมเชื่อว่า “เกย์ คือ ผู้แพร่เชื้อโรคเอดส์” เนื่องจากปี พ.ศ. 2530 โรคเอดส์ได้แพร่ระบาดเข้ามาในประเทศไทย หนังสือพิมพ์นำเสนอข่าวการแพร่ระบาดของโรคเอดส์ในประเทศไทยว่ามาจากเกย์ (เทอดศักดิ์ ร่มจำปา. 2545: 171-172) สังคมเชื่อมโยงข้อมูลที่ได้รับจากประเทศสหรัฐอเมริกาและทั่วโลก จากตัวอย่าง แผ่นพับการประชาสัมพันธ์ เพื่อป้องกันโรคเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของเกย์ สังคมตัดสินว่าเกย์เป็นเพศที่ไม่มีความปลอดภัยในการมีเพศสัมพันธ์ เกย์เป็นผู้แพร่เชื้อเอดส์สู่บุคคลอื่นในสังคม ซึ่งในยุคก่อนสมัยใหม่เชื่อว่าโรคร้ายที่เกิดขึ้นกับเกย์เป็นการลงโทษจากพระเจ้า (Baker. 2005. 193-194) พร้อมทั้งจากคำว่า “รักร่วมเพศ” หมายถึง รักการร่วมเพศ (สทาศัย พงศ์ศิริ. 2552: 13) สังคมจึงเข้าใจว่าเป็นกลุ่มที่เน้นเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ หมกมุ่นในเรื่องเพศ สังคมเชื่อมโยงโรคเอดส์ซึ่งเป็นโรคจากการมีเพศสัมพันธ์เข้ากับการเป็นเกย์ อีกทั้งจากข่าวคดีฆาตกรรมนายเบอริแกนทางหน้าหนังสือพิมพ์ทำให้สังคมไทยเข้าใจว่าตัวตนเกย์ คือ เพศชายที่ขายบริการทางเพศให้กับชาวต่างชาติ (เทอดศักดิ์ ร่มจำปา. 2545: 65) พร้อมทั้งสังคมเชื่อมโยงชาวต่างประเทศกับโรคเอดส์ว่าแพร่ระบาดมาจากประเทศสหรัฐอเมริกา จึงทำให้ภาพลักษณ์ของโรคเอดส์ในสังคมไทยไม่แตกต่างจากสังคมตะวันตก คือ เกย์เป็นพาหะของโรคเอดส์ สังคมจึงรังเกียจ เพราะกลัวการได้รับเชื้อโรคเอดส์จากเกย์

จากตัวอย่างข้างต้นทำให้เห็นว่ามุมมองจากคนภายนอกมองเกย์เป็นการตีความตัวตนเกย์ที่สื่อถึงความคิด ความเชื่อของคนภายนอกที่มองเกย์ เนื่องจากความรู้ ความเข้าใจที่ได้รับจากสื่อสาธารณะทำให้คนภายนอกสื่อภาพของเกย์ออกมาในลักษณะเกย์เป็นโรคจิต เนื่องจากวงการแพทย์เผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับจิตเวชว่าเกย์เป็นโรคจิตชนิดหนึ่งที่ต้องได้รับการรักษา เกย์ คือ อาการป่วยทางจิตจำเป็นต้องพบจิตแพทย์เพื่อบำบัดอาการทางจิต ทำให้สังคมไม่ยอมรับและรังเกียจเกย์ เพราะคนในสังคมมีความวิตกกังวลเกี่ยวกับเกย์ เกย์เป็นสิ่งแปลกใหม่ รวมถึงความรู้ที่ได้รับอย่างไม่ถูกต้องจากสื่อสาธารณะ ทำให้สังคมตีความเกย์ในด้านลบ จากข้อมูลพบว่าเกย์ได้รับความทุกข์ทรมานจากการตีความที่คนภายนอกสร้างขึ้นอย่างไม่ยุติธรรม

การไม่ยอมรับเกย์เป็นอีกการตีความหนึ่งที่สังคมสร้างขึ้น เนื่องจากสังคมเชื่อว่าเกย์เป็นสิ่งผิดปกติแตกต่างจากคนทั่วไป กล่าวคือ สังคมไม่ว่าในเมืองหลวงหรือต่างจังหวัด โดยเฉพาะต่างจังหวัดจากขนบธรรมเนียมประเพณี ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเกย์ยังไม่ถูกต้อง ทำให้สังคมต่างจังหวัดสร้าง

ภาพของเกย์ว่าเป็นสิ่งที่ไม่ยอมรับ เกย์จำเป็นต้องปกปิดความเป็นเกย์ เพราะกลัวปัญหาที่จะเกิดขึ้น เมื่อบุคคลอื่นทราบว่าตนเป็นเกย์ เพื่อการดำเนินชีวิตร่วมกับสังคมอย่างปกติสุข ตัวตนของเกย์จากมุมมองคนภายนอกที่ผลิตและสร้างให้กับเกย์ คือ เกย์เป็นโรคจิต เกย์ไม่เป็นสิ่งที่ยอมรับของสังคม เพราะพฤติกรรมชอบเพศเดียวกันและพฤติกรรมการรักร่วมเพศ ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งที่ผิดแปลกไปจากบรรทัดฐานของสังคม

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในบทนี้ ผู้วิจัยนำเสนอผลสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิเคราะห์ทฤษฎีการนำเสนอตัวตนของเกย์ และผลการตีความตัวตนของเกย์ ในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ คอลัมน์หน้าต่างมิถุนา ที่ตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2527-2530 โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. การสรุปและอภิปรายผลการนำเสนอตัวตนของเกย์ในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ คอลัมน์หน้าต่างมิถุนา ที่ตีพิมพ์ในปี พ.ศ. 2527-2530

ในงานวิจัยนี้พบทฤษฎีการนำเสนอตัวตนของเกย์ 2 ทฤษฎีหลัก คือ 1) ทฤษฎีทางศัพท์ ได้แก่ การใช้คำเรียก การบอกสภาพ และการบอกวิถีปฏิบัติ/การกระทำ 2) ทฤษฎีทางวัฒนธรรม ได้แก่ การใช้วัฒนธรรม การปฏิเสธ การเล่าเรื่อง การเปรียบเทียบ และในงานวิจัยนี้พบการนำเสนอตัวตนของเกย์จากมุมมองของคนภายใน 7 ประเด็น ได้แก่ 1) เกย์ คือ ผู้ชาย 2) เกย์ชอบผู้ชาย 3) เกย์ไม่ใช่โรคจิต 4) เกย์ต้องปกปิดความเป็นเกย์ 5) เกย์ผิดหวังในความรัก 6) เกย์มีความสงสัย/สับสนในเรื่องของเกย์ และ 7) วิถีชีวิตเกย์แตกต่างจากเพศปกติ ส่วนการนำเสนอตัวตนของจากมุมมองที่เกย์เห็นว่าคนภายนอกมองเกย์ จากงานวิจัยพบ 2 ประเด็น ได้แก่ 1) เกย์เป็นโรคจิต 2) สังคมไม่ยอมรับเกย์

เมื่อเปรียบเทียบผลของงานวิจัยนี้กับงานวิจัยของ ชีระ บุชบกแก้ว (2553) ซึ่งทำการศึกษา “เกย์ออนไลน์” จากข้อมูล ปี พ.ศ. 2553 สะท้อนให้เห็นถึงการนำเสนอตัวตนที่เหมือนและแตกต่างจากงานวิจัยนี้ กล่าวคือ ชีระ บุชบกแก้ว พบว่าเกย์ไม่ได้หมกมุ่นเรื่องเพศ เกย์เป็นกลุ่มที่ตกอยู่ในความกลัว เกย์เป็นผู้ยอมรับและเปิดเผยตนเองถือว่าเป็นผู้ที่มีความกล้าหาญ เกย์เป็นผู้โหยหาความรัก เกย์เป็นคนที่อบอุ่นมีน้ำใจต่อผู้อื่นโดยเฉพาะเกย์ด้วยกัน แสดงให้เห็นว่าจากปี พ.ศ. 2553 ซึ่งเป็นเวลา 23 ปีที่ผ่านมา จากปี พ.ศ. 2530 ซึ่งเป็นปีสุดท้ายที่งานวิจัยนี้เก็บข้อมูล แต่ยังพบว่าทั้งงานวิจัยนี้และงานวิจัยของชีระ บุชบกแก้ว ยังคงพบว่าเกย์พยายามปฏิเสธความรู้ที่สังคมมีต่อเกย์อย่างไม่ถูกต้องใกล้เคียงกับในอดีต อันเนื่องมาจากความรู้เดิมในอดีตยังคงดำรงอยู่ในความคิด ความเชื่อของคนในสังคม ซึ่งยากต่อการเปลี่ยนแปลง และการไม่ยอมรับความรู้ใหม่เกี่ยวกับเรื่องความหลากหลายทาง

เพศในปัจจุบัน และพบสิ่งที่แตกต่างกันในงานวิจัยของธีระ นุชบกแก้ว คือ เกย์พยายามสนับสนุนให้เปิดเผยตนเองซึ่งถือว่าเป็นผู้กล้าและเกย์ต้องการนำเสนอว่าเกย์คอยสนับสนุนบุคคลที่มีรสนิยมเดียวกันในสังคม ซึ่งต่างจากงานวิจัยนี้ที่ทำการวิจัยในอดีตและพบว่าเกย์พยายามปกปิดความเป็นเกย์ของตนเอง เกย์พยายามหลบซ่อนความเป็นเกย์เพื่ออยู่ร่วมกับสังคม แต่ในงานวิจัยของธีระ นุชบกแก้วพบว่าเกย์พยายามยอมรับและเปิดเผยตนเองซึ่งถือว่าเป็นผู้ที่มีความกล้าหาญสำหรับเกย์เมื่ออยู่ร่วมในสังคม และถือเป็นการเรียกร้องสิทธิความเป็นมนุษย์ชนอย่างหนึ่งของเกย์เพื่อการอยู่ร่วมกับสังคมอย่างเท่าเทียมกันทางสิทธิและเสรีภาพของความเป็นมนุษย์

ในงานวิจัยของธีระ นุชบกแก้วพบว่าเกย์เป็นผู้โหยหาความรัก ซึ่งเหมือนกับที่พบในงานวิจัยนี้ แต่ในอดีตนำเสนอเกย์ในลักษณะผิดหวังในความรักอันเนื่องมาจากเกย์ชอบผู้ชายแท้จึงไม่ประสบความสำเร็จในความรัก แต่ปัจจุบันเกย์มีความรักกับเกย์มากกว่าผู้ชายแท้ ความสำเร็จในความรักจึงมากขึ้น เกย์หันมาชอบเกย์ด้วยกัน ซึ่งมีความเข้าใจกันมากกว่า

ในงานวิจัยนี้พบว่าในสมัยก่อนการนำเสนอความรู้เกี่ยวกับเกย์ของแพทย์ นักจิตเวช นักข่าว และคอลัมนิสต์ ส่งผลกระทบอย่างมากต่ออัตลักษณ์ของเกย์ การเปิดเผยตนเอง การใช้ชีวิตร่วมกันในสังคม เพราะความรู้ส่วนใหญ่เป็นความรู้ในด้านลบที่กล่าวว่าเกย์เป็นโรคจิต ติดยาเสพติด และความรักที่ไม่จีรัง สื่อเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างมากในการครอบงำความเชื่อและความเข้าใจของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง การที่สื่อให้ความสำคัญในการครอบงำความเชื่อและความเข้าใจของคนทั่วไปต่อเกย์ ทำให้การส่งต่อความรู้เป็นไปในทิศทางเดียว คือ สื่อเสนอความรู้เพียงด้านเดียวโดยไม่มีการโต้กลับจากเกย์ จึงทำให้คนในสังคมเชื่อและเข้าใจตามที่สื่อนำเสนอ จนทำให้เกย์หลายคนเชื่อและยอมจำนนต่อการกล่าวหาของสื่อที่มีอำนาจ ความรู้นี้นำมาซึ่งความทุกข์ทรมานทั้งกายและใจ ความลำบากแก่เกย์เป็นอย่างมาก

จากข้อมูลที่ปรากฏสะท้อนให้เห็นว่าจากความคิดในอดีตการนำเสนอตัวตนของเกย์เมื่อเวลาผ่านไปความรู้ ความเข้าใจอันเดิมที่สังคมมีในด้านลบเกี่ยวกับเกย์ยังคงดำรงอยู่สืบเนื่องมาถึงการนำเสนอตัวตนเกย์ในยุคปัจจุบัน ความเชื่อเปลี่ยนได้ยาก และมีกลุ่มบุคคลที่ไม่เปิดรับความรู้ใหม่เกี่ยวกับความหลากหลายทางเพศ เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับเพศที่แตกต่างกันของบุคคลในสังคม การนำเสนอตัวตนของบุคคลหลากหลายทางเพศอย่างเช่นเกย์จึงออกมาในด้านลบ อีกทั้งยุคสมัยนั้นความรู้เรื่องเพศมีอยู่อย่างจำกัดทำให้บุคคลที่เป็นเกย์ไม่มีความรู้ในความหลากหลายทางเพศมาใช้ใน

การต่อต้านความรู้ชุดเดิมที่สังคมไทยมีอยู่ ซึ่งทำให้ต้องจำนนต่อชุดความรู้เรื่องเพศที่ถือว่าเป็นบรรทัดฐานของสังคมไทยที่ยึดถือกันมาช้านานว่าเป็นสิ่งที่ตั้งตามความรู้เรื่องเพศนี้ คือ เพศมีเพียง 2 เพศ นั่นคือ เพศชายและเพศหญิง เท่านั้น ซึ่งเป็นชุดความรู้ที่อยู่ใต้อุดมการณ์และเป็นบรรทัดฐานการแบ่งเพศชายหญิงเช่นเดียวกับประเทศอื่นๆ เพศที่นอกเหนือจากเพศหญิงและเพศชายถือว่าเป็นสิ่งที่ผิดไปจากบรรทัดฐานไม่ได้รับการยอมรับกันในสังคม เพราะฉะนั้นเกย์จึงต้องหลบซ่อนความเป็นตัวตนเอาไว้เพราะชุดความรู้เดิมที่สังคมมีอยู่ อธิบายให้เห็นว่าการเป็นเกย์ของตนเป็นสิ่งผิดปกติและแตกต่างจากบุคคลอื่นในสังคม อีกทั้งความรู้ในเรื่องความหลากหลายทางเพศยังคงไม่มีข้อยุติชัดเจนว่าความหลากหลายทางเพศที่แท้จริงนั้นควรเป็นอย่างไรหรือควรใช้คำเรียกว่าอย่างไร ด้วยยังไม่มีข้อยุติของคำว่าความหลากหลายทางเพศจึงเป็นปัจจัยอย่างหนึ่งที่ทำให้บุคคลรักร่วมเพศยังไม่ประสบความสำเร็จในการเรียกร้องสิทธิและเสรีภาพในด้านต่างๆ โดยเฉพาะทางด้านกฎหมายและสังคม ชุดความรู้เรื่องเพศเกี่ยวกับเพศชายและเพศหญิง ซึ่งถือว่าเป็นแกนกลางของสังคมที่ทุกคนในสังคมยอมรับและถือว่าเป็นความรู้ดั้งเดิมที่เปลี่ยนแปลงได้ยาก อันเนื่องมาจากไม่มีความรู้อื่นใดมาท้าทายความรู้ชุดเดิมนี้อยู่ จึงยังคงไม่เป็นที่ยอมรับอย่างแท้จริงของสังคมไทยจนกระทั่งปัจจุบัน

นอกจากนี้ ยังมีชุดความรู้ที่อยู่ภายใต้อุดมการณ์เกี่ยวกับ “ผู้ชายเป็นใหญ่” ที่เกิดขึ้นในสังคมไทยมาช้านาน ตั้งแต่ประวัติศาสตร์ชาติไทยที่ผู้นำของประเทศส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย สะท้อนให้เห็นถึงการถืออำนาจเรื่องเพศว่าเพศชายเป็นเพศแห่งผู้นำ เพศที่มีอำนาจในสังคม จากชุดความรู้นี้เพศชายจึงพยายามผลักดันเกย์และเพศอื่นๆ ที่ไม่ใช่เพศชายให้ไปอยู่ร่วมกับเพศหญิง เพื่อที่ตนจะได้มีอำนาจโดยผ่านสัญลักษณ์ความเป็นเพศชายในสังคม หรืออาจเป็นเพราะการเกลียดเพศเดียวกัน หรือที่เรียกว่า “Homophobia” ทำให้เพศชายพยายามกีดกันเกย์ไม่ให้เทียบเท่ากับเพศชาย การกีดกันอำนาจในสังคมจึงขึ้นอยู่กับการเป็นเพศชายเป็นหลัก

จากข้อมูลที่ปรากฏภาษาที่นำเสนอแบ่งบอกตัวตนของเกย์ไปทางความทุกข์ใจ สังคมแยกกลุ่มเกย์ออกจากสังคม เกย์เป็นกลุ่มเล็กๆ ที่สังคมไม่ต้องการ สะท้อนถึงสังคมใช้ “ชุดความรู้เรื่องเพศ” ที่ว่าเพศตามบรรทัดฐานของสังคมเป็นที่ยอมรับ คือ เพศชายและเพศหญิง ทำให้เกย์กลายเป็นกลุ่มอื่นในสังคม ถ้ากลุ่มผู้มีอำนาจกล่าวถึงชุดความรู้เรื่องเพศให้เป็นอย่างไร เรื่องเพศก็จะออกมาเป็นเช่นนั้น หากเป็นแบบอื่นถือว่าผิด เพราะฉะนั้น ความจริงในสังคมเกิดจาก “ความรู้” จากกลุ่มผู้มีอำนาจส่งมอบสู่สังคม จากชุดความรู้เรื่องที่มีเพียงชุดเดียว ที่เห็นว่าเกย์ถือเป็นอื่นผิดแปลกจากเพศที่สังคม

กำหนดไว้ เกย์จึงไม่เป็นที่ยอมรับกัน ซึ่งถือเป็นการแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ที่ไม่เท่าเทียมกันในสังคม (Foucault. 1995) ชุดความรู้ก็นำความทุกข์มาสู่เกย์ที่ไม่สามารถแก้ไขปัญหาดตนเองได้

สถานการณ์ปัจจุบันปี พ.ศ. 2558 การนำเสนอตัวตนของเกย์เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น เกย์เหมือนจะได้รับการยอมรับจากสังคมมากขึ้นในมุมมองของบุคคลทั่วไป เนื่องจากการนำเกย์ออกสื่อสาธารณะทางโทรทัศน์ แต่ภาพลักษณ์ที่แสดงออกมาเป็นในลักษณะของความตลกขบขัน ซึ่งเป็นการนำเสนอตัวตนเกย์เป็นในลักษณะให้ความบันเทิง รวมทั้งมุมมองของคนทั่วไป เกย์ถือว่าเป็นภาพลักษณ์ที่ดีสำหรับอาชีพเสริมความงามโดยเฉพาะสินค้าเกี่ยวกับความสวยความงาม เช่น เครื่องสำอาง เครื่องบำรุงผิว เป็นต้น สะท้อนให้เห็นว่าภาพลักษณ์ของเกย์แสดงออกถึงการดูแลตนเอง ความเอาใจใส่เรื่องสุขภาพและความสวยความงาม ซึ่งเป็นภาพลักษณ์ที่เกย์สร้างขึ้นเพื่อให้เป็นเกย์ที่ดี รักสุขภาพ อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี การยอมรับในตัวตนเกย์ยังไม่เป็นการยอมรับอย่างแท้จริง เพราะการยอมรับที่แท้จริงทุกเพศต้องมีความเท่าเทียมกันในทุกด้าน โดยเฉพาะด้านกฎหมาย เช่น พ.ร.บ. คู่ชีวิต การทำประกันชีวิต เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ยังไม่บรรลุผลในปัจจุบัน แสดงให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันในฐานะของความเป็นมนุษย์ที่อยู่ร่วมในสังคมเดียวกัน

2. ข้อเสนอแนะในการทำงานวิจัยต่อไป

ผู้วิจัยขอเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยต่อไป ดังนี้

1. จากการศึกษาวาทกรรมเกย์มุมมองของคนภายใน (เกย์มองเกย์) และมุมมองคนภายนอก (สังคมมองเกย์) เป็นเพียงการศึกษาจากกลวิธีการนำเสนอตัวตนและการตีความตัวตนของเกย์ในนิตยสารเกย์ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2527-2530 ที่เกิดขึ้นในประเทศไทยเท่านั้น อาจมีการศึกษาการนำเสนอตัวตนและการตีความตัวตนของเกย์ในรูปแบบอื่นๆ โดยเฉพาะจากช่วงเวลาที่ย้อนไปแต่ละยุคแต่ละสมัย และเปรียบเทียบกับ การนำเสนอตัวตนและการตีความตัวตนของเกย์ในต่างประเทศที่เป็นสื่อชนิดเดียวกัน เพื่อเปรียบเทียบการนำเสนอตัวตนและการตีความตัวตนของเกย์ว่ามีความต่างหรือเหมือนกันอย่างไรระหว่างสื่อของไทยกับสื่อของต่างประเทศ

2. ควรมีการสัมภาษณ์กลุ่มเกย์ที่เป็นผู้รับสารจากนิตยสารเกย์ในปัจจุบัน ซึ่งเป็นการสัมภาษณ์เชิงลึกเพื่อจะได้ข้อมูลในการวิเคราะห์ที่ละเอียดในแนวคิดของผู้รับสาร และสัมภาษณ์บรรณาธิการของ

นิตยสารเกย์ในการเลือกข้อมูลข่าวสารว่ามีหลักการอย่างไรในการนำเสนอตัวตนและการตีความตัวตนของเกย์ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันอย่างมีเหตุและผลระหว่างผู้ผลิตและผู้บริโภค

3. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบสื่อเกย์อื่นๆ จากเกย์แซท เกย์บล็อก ไดอารี่เกย์ วารสารเกย์ ใบบลิวไนท์คลับเกย์ การ์ตูนเกย์ เซอร์วีน่าเกย์ เกย์ผ่านทางสื่อโทรทัศน์ วิทยุ และอินเทอร์เน็ต เพื่อจะได้เห็นการนำเสนอตัวตนและการตีความตัวตนของเกย์จากช่องทางอื่นๆ ว่ามีการนำเสนอตัวตนและการตีความตัวตนของเกย์ในรูปแบบที่เหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร ความเป็นกลางและความเที่ยงตรงของสื่อต่างๆ มีปัจจัยใดที่ส่งผลต่อการนำเสนอการนำเสนอตัวตนและการตีความตัวตนของเกย์

4. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการนำเสนอตัวตนและการตีความตัวตนของเกย์กลุ่มย่อยที่สังคมสนใจ เช่น กลุ่มเกย์อ้วน กลุ่มเกย์ผู้สูงวัย กลุ่มเกย์ทหาร หรือกลุ่มเกย์ที่สนใจในศาสนา เป็นต้น เพื่อดูว่ากลุ่มเกย์ย่อยมีความสัมพันธ์หรือไม่อย่างไรกับกลุ่มเกย์หลักของสังคม

5. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการเรียกร้องสิทธิของเกย์ในประเทศไทย เช่น เอกสารเกี่ยวกับสิทธิของเกย์ คำถามที่ธนาคารและบริษัทประกันสอบถามเกย์ในการทำนิติกรรมต่างๆ เอกสารเกี่ยวกับสิทธิของเกย์ในการมีคู่ชีวิตหรือการแต่งงาน เอกสารเกี่ยวกับนโยบายการเหยียดเพศในที่ทำงาน เป็นต้น

บรรณานุกรม

- กฤษดาวรรณ หงส์ดารมภ์; และจันทิมา เอี่ยมมานนท์. (2549). *มองสังคมผ่านวาทกรรม*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- “ไก่” กาฬสินธุ์. (2527). หน้าต่างมิถุนา. *มิถุนาจูเนียร์*. 1(7): 123-124.
- คดีฆาตกรรมนายเบอริแกน. (2508, 11 ตุลาคม). *ไทยรัฐ*. หน้า 16.
- ครู 23. (2528). หน้าต่างมิถุนา. *มิถุนาจูเนียร์*. 2(19): 115.
- ครูเกย์. (2528). หน้าต่างมิถุนา. *มิถุนาจูเนียร์*. 2(18): 115.
- จันทิมา เอี่ยมมานนท์. (2549). *การศึกษาวาทกรรมเกี่ยวกับผู้ติดเชื้อเอดส์ในสังคมไทยตามแนวปฏิพันธ์วิเคราะห์*. วิทยานิพนธ์ อ.ด. (ภาษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- จันทิมา อังคพนิชกิจ. (2557). *การวิเคราะห์ข้อความ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- จากผม P. (2527). หน้าต่างมิถุนา. *มิถุนาจูเนียร์*. 1(9): 126.
- ชายสองหน้า. (2528). หน้าต่างมิถุนา. *มิถุนาจูเนียร์*. 2(20): 114-116.
- ชายะ. (2528). หน้าต่างมิถุนา. *มิถุนาจูเนียร์*. 2(19): หน้า 112.
- ชิน. (2528). หน้าต่างมิถุนา. *มิถุนาจูเนียร์*. 2(27): 112.
- เชียงใหม่นิวส์. (2557, 16 พฤศจิกายน). สืบค้นเมื่อวันที่ 2 มีนาคม 2558, จาก <http://www.chiangmainews.co.th/page/?p=338906>
- เด็กกรุงเก่า. (2528). หน้าต่างมิถุนา. *มิถุนาจูเนียร์*. 2(23): 114-115.
- ทอม. (2528). หน้าต่างมิถุนา. *มิถุนาจูเนียร์*. 1(10): 125.
- ทัศนทานต์ ดวงรัตน์. (2539). *บทบาทของการสื่อสารในครอบครัวกับการตัดสินใจแปลงเพศ*. วิทยานิพนธ์ นศ.ม. (สาขานิเทศศาสตร์) กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- เทอดศักดิ์ ร่มจำปา. (2545). *วาทกรรมเกี่ยวกับ“เกย์” ในสังคมไทย พ.ศ. 2508-2542*. วิทยานิพนธ์ อ.ม. (ประวัติศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

ไทยรัฐออนไลน์. (2558, 11 กุมภาพันธ์). สืบค้นเมื่อวันที่ 2 มีนาคม 2558, จาก

<http://www.thairath.co.th/content/480356>

ธีระ บุชบกแก้ว (2553). กลวิธีทางภาษากับการนำเสนออัตลักษณ์ของตนเองโดยกลุ่ม “เกย์ออนไลน์”.

วิทยานิพนธ์ อ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ถ่ายเอกสาร.

นที ธีระโรจนพงษ์. (2532). ก่อนจะมาเป็นสมาคมเกย์. *มิถุนาจูเนียร์*. (54): 81.

นพพร. (2528). หน้าต่างมิถุนา. *มิถุนาจูเนียร์*. 2(20): 116.

น้องต้อ. (2528). หน้าต่างมิถุนา. *มิถุนาจูเนียร์*. 1(11): 123.

นัทธชัย ประสานนาม. (2554). *มนุษยศาสตร์ในทศวรรษใหม่ พลวัตแห่งองค์ความรู้กับพหุลักษณะทาง*

วัฒนธรรม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

นิตินันท์. (2539). รักจึงหวังแต่ง!!!. *นีออน*. (13): 31

นิน '84. (2527). หน้าต่างมิถุนา. *มิถุนาจูเนียร์*. 1(7): 125.

ประภาพรณ วงศาโรจน์. (2532). *การพัฒนาเอกลักษณ์รักร่วมเพศในหมู่วัยรุ่น*. วิทยานิพนธ์ สส.ม.

(สังคมสงเคราะห์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

ปึก. (2528). หน้าต่างมิถุนา. *มิถุนาจูเนียร์*. 2(25): 113.

ปริญทร์ นาคศิลป์. (2547). *เกย์กระบวนการพัฒนาเอกลักษณ์และวิถีชีวิตทางเพศ*. วิทยานิพนธ์

ศศ.บ. (สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

ผู้รอความหวัง. (2528, สิงหาคม). หน้าต่างมิถุนา. *มิถุนาจูเนียร์*. 3(35): 115.

ผู้รอความหวังอันสูงสุด. (2529). หน้าต่างมิถุนา. *มิถุนาจูเนียร์*. 2(21): 110.

พจนา ฐปแก้ว. (2547). *การสื่อสารเพื่อสิทธิในการมีส่วนร่วมทางการเมืองของกลุ่มผู้รักร่วมเพศชาย :*

กรณีศึกษาเปรียบเทียบประเทศไทยและเยอรมัน. วิทยานิพนธ์ ปร.ด. (สื่อสารมวลชน).

กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

โพสต์ทูเดย์. (2557, 7 มิถุนายน). สืบค้นเมื่อวันที่ 2 มีนาคม 2558, จาก <http://www.posttoday.com>

ยุทธนา นันทิวิธวิภา. (2547). *ภาษาเกย์ : การศึกษาวิเคราะห์*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย).

กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- โยธิน. (2528). หน้าต่างมิถุนา. *มิถุนาจูเนียร์*. 2(24): 125.
- ไยม่วง.. (2528). หน้าต่างมิถุนา. *มิถุนาจูเนียร์*. 2(16): 116.
- รัชต. (2528). หน้าต่างมิถุนา. *มิถุนาจูเนียร์*. 1(12): 126.
- รายงานการเฝ้าระวังโรค: สรุปสถานการณ์โรคเอดส์ในประเทศไทย. (2534, มิถุนายน). *น็อน*. (59): 40.
- ว. ชมิตท์. (2528). “มาป้องกันตัวจากโรคเอดส์กันเถอะ”. *มิถุนาจูเนียร์*. (10): 109.
- วัชรินทร์ หนูสมตน. (2546). *ชีวิตและการทำงานของสาวประเภท 2*. วิทยานิพนธ์ ศศ.บ. (สังคมสงเคราะห์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- วิชัย/ สมุทรสาคร. (2528). หน้าต่างมิถุนา. *มิถุนาจูเนียร์*. 2(15): 101.
- วินัย. (2528). หน้าต่างมิถุนา. *มิถุนาจูเนียร์*. 2(13): 124.
- วิภา จิราไพศาล. (2557, 17 มีนาคม). *matichon online*. สืบค้นเมื่อวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2558, จาก http://www.matichon.co.th/news_detail.php?newsid=1394782300&gpid=03&catid=03
- วุฒิชชาติ. (2528). หน้าต่างมิถุนา. *มิถุนาจูเนียร์*. 2(14): 123.
- สทาศัย พงศ์หิรัญ. (2552). *การบริหารจัดการนิตยสารสำหรับเกย์*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (วิชาการบริหารงานวัฒนธรรม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สมภพ เรืองตระกูล; และคณะพิมพ์ลักษณ์. (2536). *คู่มือจิตเวชศาสตร์*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เรือนแก้ว.
- ลาวิตรี คทวณิช. (2549). *วาทกรรมศึกษาเพื่อการวิจัยทางสังคม : กรอบทฤษฎีเพื่อการวิจัยเชิงประจักษ์*. มองสังคมผ่านวาทกรรม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุทธิพงษ์. (2530, มีนาคม). หน้าต่างมิถุนา. *มิถุนาจูเนียร์*. 4(41): 86.
- สุพน. (2527). หน้าต่างมิถุนา. *มิถุนาจูเนียร์*. 1(9): 123-124.
- สุมิตรา จันท์เงา. (2526). มัจจุราช “เอดส์” สวรรค์เกย์สลาย. *มติชนรายวัน*. หน้า 1.
- หนุ่มโสด. (2528). หน้าต่างมิถุนา. *มิถุนาจูเนียร์*. 2(20): 112.
- หลาน พายุอารมณ์ ชลบุรี. (2530, มิถุนายน). หน้าต่างมิถุนา. *มิถุนาจูเนียร์*. 4(42): 90.
- หลานปี. (2529, พฤศจิกายน). หน้าต่างมิถุนา. *มิถุนาจูเนียร์*. 3(37): 59.
- หลาว ทองเหลือง. (2528). หน้าต่างมิถุนา. *มิถุนาจูเนียร์*. 1(5): 125.

- องอาจ. (2528). หน้าต่างมิถุนา. มิถุนาจูเนียร์. 2(26): 112.
- อนุชิต จินดารักษ์. (2529, สิงหาคม). หน้าต่างมิถุนา. มิถุนาจูเนียร์. 3(35): 112.
- อรรถัย ชื่นมนุชย์. (2518). จิตวิทยาเกี่ยวกับโรคจิตโรคประสาทและความผิดปกติทางเพศ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์คัมภีร์.
- อรรวรรณ ปลัณธน์โอวาท. (2546). *กรอบวาทกรรมวิเคราะห์กับกรณีศึกษาไทย*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อำพล. (2528). หน้าต่างมิถุนา. มิถุนาจูเนียร์. 2(23): 112.
- เอกพล นันทโอสถ. (2542). *การนำเสนอสารคดีเกี่ยวกับกลุ่มชายรักร่วมเพศศึกษาเฉพาะกรณีส่วน Outlook หนังสือพิมพ์ Bangkok Post*. สารนิพนธ์ (หนังสือพิมพ์และสิ่งพิมพ์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- แนวปฏิพันธ์วิเคราะห์. วิทยานิพนธ์ อ.ด. (ภาษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- SUNSET. (2528). หน้าต่างมิถุนา. มิถุนาจูเนียร์. 2(27): 113.
- Baker, Pual. (2005). *Making Safer Sex Sexy : Border Crossing Informalisation and Gay Identity in Sexual Health Documentation*. London: Routledge.
- Cameron, Deborah; & Kulick, Don. (2003). *Anti-languages: Homosexual Slang and Argot*. In *The Language and Sexuality Reader*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Cory, Donald W. (2003). *Take my Word for It*. In *The Language and Sexuality Reader*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Erich, Goode. (1978). *Deviance Behavior: An Introduction*. New Jersey: Prentice-Hall.
- Fairclough, Norman. (1995). *Media Discourse*. London: Edward Arnold.
- Jackson, Peter. (1999). *An American Death in Bangkok: The Murder of Darrell Berrigan and the Hybrid Origins of Gay Identity in 1960s Thailand*. In *A Journal of Lesbian and Gay Studies*. (5): 398.
- Jackson, Peter. (2001). *Lady Boys, Tom Boys, Rent Boys Male and Female Homosexualities in Contemporary Thailand*. London: Routledge.

- Jackson, Peter. (2012, April). *Thia Rainbow Archieve*. Retrieved February 6, 2015, from <http://www.ThaiRainbowArchieve.anu.edu.au/catalogue.htm>
- Janell, Carroll L; & Root, Wolpe Pual. (1996). *Sexuality and Gender in Society*. New York: Macmillian.
- Jones, Rodney. (2007). *Imagined Comrades and Imaginary Protections: Identity, Community and Sexual Risk Among Men Who Have Sex with Men in China*. In *Journal of Homosexuality*. (53): 3.
- Leap, William. (2003). Can There be Gay Discourse without Gay Language. In *The Language and Sexuality Reader*. Cambridge: Cambridge University Press.
- McConnell-Ginet, Sally. (2003). Why defining is seldom "Just Semantic". In *The Language and Sexuality Reader*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Sinnott, Megan. (2004). Toms and Dees: Transgender Identity and Female Same-Sex Relationships in Thailand. New York: University of Hawai'i Press.
- Valentine, David. (2003). "I Went to Bed with my Own Kind Once" the Erasure of Desire in the Name of Identity. In *The Language and Sexuality Reader*. Cambridge: Cambridge University Press.
- van Dijk, Teun A. (2001). Critical Discourse Analysis. In *The Handbook of Discourse Analysis*. pp. 352-359. Oxford: Blackwell.
- (1997). Discourse as Social Interaction. In *Discourse Studies: A Multidisciplinary Introduction, V.2*. London: Sage.
- (1995). Japanese Discourse, V.1. In *Handbook of Discourse Analysis*. London: Sage.

ตัวอย่างจดหมายของเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในคอลัมน์หน้าต่าง
มิถุนา นิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2527-2530

ตัวอย่าง จดหมายของ “ไก่” กาฬสินธุ์ ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 7/2527

(1) “ผมแทบไม่เชื่อสายตาตัวเองเมื่อพบกับ “มิถุนาจูเนียร์” บนแผงหนังสือตอนแรกผมไม่รู้หรือกว่า “มิถุนา” เป็นหนังสือประเภทไหนแต่รูปชายหนุ่มหน้าหล่อที่ทำตาซึ้งๆ บนปกนั้น ยั่วเย้าเป็นยิ่งนัก ผมควักตังค์จ่ายคนขาย รีบกลับบ้านโดยไม่ชักช้า พอกลับถึงบ้านผมเข้าห้องล็อกประตู จัดการแกะถุงพลาสติกออกทันที อ้อ...คุณกิตติกร ผมบอกไม่ถูกว่า ผมดีใจแค่ไหน ใจเต้นระทึก มือไม้สั่นไปหมด ผมอยากกริ๊ดร้องออกมาดังๆ ผมได้พบเพื่อนแล้ว ผมพบหนังสือที่ผมต้องการแล้ว ผมค่อยๆ เปิดอ่านทีละหน้า ทุกหน้าและทุกตัวอักษร โดยเฉพาะคอลัมน์ “หน้าต่างมิถุนา” ผมดีใจที่คุณกิตติกรจะคอยเป็นเพื่อนปรับทุกข์กับเราชาวดอกไม้ และผมเองก็มีเรื่องอยากปรึกษา จึงได้ลงมือเขียนจดหมายมาถึงคุณทันทีที่อ่าน “จูเนียร์ 5” จบ

ผมเป็นเด็กบ้านนอก บ้านอยู่อำเภอแห่งหนึ่งในจังหวัดกาฬสินธุ์ คุณกิตติกรครับชีวิตที่นี้มันเจียนเหงาและโดดเดี่ยวอย่างพิลึก คุณเชื่อมั๊ยผมโตจนอายุจะย่าง 20 ปีอยู่แล้ว แต่ผมยังไม่พบเกย์ที่นี้เลยสักคน บางที่อาจเป็นเพราะผมเกิดมาผิดที่ ผมอยากเขียนจดหมายหาเพื่อนในคอลัมน์ GEMINI CLUB เหมือนกัน แต่ผมจะทำอย่างนั้นไม่ได้ ปัญหาของผมก็คือ ตอนนี้อยู่กับพ่อ-แม่ คุณก็รู้ใช่ไหมว่า พ่อ-แม่ เป็นอย่างไร ถ้าบังเอิญพ่อ-แม่ผมเซ็นเซอร์ จดหมายที่ส่งถึงผม ผมคงโดนพ่อกระแทบแน่ๆ คุณกิตติกรช่วยแนะนำผมหน่อยว่าผมควรจะทำอย่างไร อีกอย่างก็คือผมยังไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศเลย และผมพบว่า “มิถุนาจูเนียร์” มีประโยชน์สำหรับผมมาก ผมอยากให้ลงบทความเกี่ยวกับเกย์มาก ๆ เพราะถ้าเผื่อผมโชคดีได้พบเพื่อนชายสักคน ผมจะได้รู้ว่าผมควรทำอย่างไร ขอขอบคุณ “จูเนียร์” ที่ช่วยให้ตาสว่างขึ้น ผมจะคอยอ่านคำตอบของคุณ

ป.ล. หล่อโปรดตอบผมด้วยเพราะผมเหงาและมีดমনจริงๆ”

(“ไก่” กาฬสินธุ์. 2527: 123-124)

ตัวอย่าง จดหมายของ ศรุฑ ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 7/2527

(2) “ผมกำลังเซ็งชีวิตเกย์มากๆ เรื่องราวทั้งหมดมันเริ่มที่ GEMINI CLUB คือ ผมเขียนจดหมายไปคุยกับทุกคนที่อยู่ในกท.ม.ในเล่ม 5 จูเนียร์ ผมเจอคนมา 5-6 คนผมปวดหัวกับคนพวกนี้มาก มาจากไหนไม่รู้ร้อยพ่อพันแม่ คนแรกเจอบอกว่าเพื่อนเขาชื่อไปลง ผมคุ้ยไปคุ้ยมา ก็ทราบว่ทั้งชื่อและที่อยู่ไม่ใช่ของจริง ทำมาตีบทโกรธเพื่อนคนนั้นแล้วก็เซย์กู๊ดบาย คนที่สองผมก็บอกตรงๆ ไปเลยว่าผมเป็นไบ ถ้ากับผู้ชายแล้วผู้จะขอเป็น K ผมก็ถามว่าทำไมมาลง GEMINI CLUB เขาบอกว่าอยากมีเพื่อน ผมก็ O.K. คบกันอย่างเพื่อนก็ได้ แล้วจู่ๆ ก็ว่าเราอย่ามีอะไรกันเลยนะ ผมงง! ผมไม่เคยคิดอะไรกับเขาเลยนะ ก็เขาว่าเขาไม่ได้เป็นเกย์ ผมเองก็ไม่อยากจูดคนดีๆ มาลงนรกด้วย คนที่สาม ผมไปหาที่ทำงานพอดีเป็นช่วงเวลาที่พัก ผมเลยไปค้างด้วย ผมชอบคนนี้น่มากกว่าคนที่เคยเห็นมา วันต่อมา ผมไปหาเขาที่ทำงานอีก เขาอยู่กับเพื่อนหลายคน เราไปกินข้าวกัน ช่วงเพื่อนๆ เขากลับ ผมออกมาคอยรถแต่ไม่มีเลย ผมจึงไปขอค้างกับเขา เจอเพื่อนเขาคนหนึ่งรออยู่หน้าบ้าน ผมมารู้ทีหลังว่า เพื่อนคนนี้วางตัวเป็นเจ้าของเขา แล้วกลางคืนเพื่อน เขาก็มาล้วง มา...ผม จนคนที่สามนี้เขาโกรธ คนที่สี่นี้โทร.มาคุยกับผม บอกว่าไม่แน่ใจว่าตัวเองเป็นเกย์หรือเปล่า ผมว่าสิ่งนี้ตัวเองรู้อยู่แก่ใจ ขอเพียงไม่หลอกตัวเอง ส่วนคนอื่น ๆ ยังไม่มีการติดต่อกลับมา ผมเบื่อจริงๆ อยากให้หาเพื่อนที่มีความจริงใจให้หน่อยเถอะ ขอให้มีส่วนนี้ 1. จริงใจ 2. ไม่แสดงออก 3. Q 4. ไม่เห็นแก่ตัว ส่งมาที่สุด ศรุฑนานา ตู้ ป.ณ.กลาง 853 กท. 10501 แค่นี้แหละปัญหาผม ช่วยทีเถอะ”

(ศรุฑ. 2527: 125-126)

ตัวอย่าง จดหมายของ ตรีเทพ ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 8/2527

(3) “เวลาและวารีมีภาที่คยใคร เป็นคำพูดที่ติดปากอยู่เสมอและเป็นสำนวนง่ายๆ แต่มันก็ใช้ได้เสมอ และนับย้อนหลังไป 10 กว่าปี แล้วขณะที่เราผ่านประสบการณ์นั้นมา ซึ่งยังฝังอยู่ในส่วนที่ลึกที่สุดของหัวใจที่ไม่อาจจะลืมและยากที่จะระบายออกนอกจากชนกลุ่มกสรเดียวกัน ความคับแค้นใจอันนี้ผมขอละเลงลงบนแผ่นกระดาษนี้คงจะสมใจผมแล้วและย้อนไป 10 ปี ผมเรียนหนังสืออยู่ม.ศ. 5 เริ่ม

จะเป็นวัยรุ่น และก็คิดว่าหล่อเพราะมีอาจารย์หลายคนบอกว่าผมหล่อ ผมมีเพื่อนมากมาย ทั้งรุ่นพี่และรุ่นน้องในขบวนเพื่อน ผมมีเพื่อนม.ศ. 6 อยู่คนนึงหน้าตาดีมาก เป็นลูกปลัดอำเภอผมลืมนอกไปว่าเรียนอาชีวะสมัยก่อนมีถึงม.ศ. 6 การเรียนของผมอยู่ในขั้นพอใช้ได้ แต่ผมมีชื่อเสียงด้านอื่น เช่น การแต่งกายและไว้ทรงผม ซึ่งเพื่อนรุ่นพี่ชอบผมที่ทำตัวเด่นและดังในขบวนเรื่องกีฬา กิจกรรมผมมีความคิดเป็นที่ 1 ผมไม่ได้พูดเองนะครับอาจารย์เคยชมอยู่เสมอแต่เรียนแล้วอาจารย์บอกพอใช้ได้เท่านั้นเอง เพื่อนที่เป็นลูกปลัดนั้นเขาเป็นว่าเขาชื่อสิน ซึ่งสินนี้เรียนเก่งได้เกรด 3 กว่าทุกเทอมแต่ผมได้แค่ 2 กว่าซึ่งสินเป็นห่วงผลการเรียนของผมเสมอ สินเป็นคนดีมาก สินชอบทำอะไรให้ผม เช่น การบ้านและอะไรต่างๆ ลืมนอกไปว่าบ้านสินและผมอยู่ใกล้กันประมาณ 1 กิโลเมตร สมัยนั้นคิดว่าใกล้เพราะเราเดินทางกันทุกวัน ในชีวิตผมตลอดเวลาผมมีผู้ช่วยที่รักผมชอบผมอยู่เสมอ สินก็เหมือนกันดูเหมือนเขาจะเป็นเทรนเนอร์ของผมอยู่ตลอดเวลาจนอยู่มาวันหนึ่ง ผมและสินนึกอยากฝึกตีหมัดเล็ก ซึ่งก็มีเพื่อนรุ่นพี่หลายคนชอบตีหมัดและทำตัวเป็นผู้ใหญ่ เราเป็นเด็กตอนม.4 ม.5 เราก็ไม่กล้าตีหมัด ครั้นสินเรียน ป.ว.ส ผมอยู่ม.ศ. 6 วันหนึ่งเพื่อนชวนตีหมัดผมก็ตีหมัด สินตีด้วยเราตีกันมาที่บ้านผมไม่ว่าเพราะผมไม่เคย วันนั้นสินมาค้างที่บ้านผม เพราะกลัวพ่อจะว่าเขา แต่วันนั้นเรามีไดโนเสาร์สองคนนะครับ เรามีเพื่อนอีกสองคนมานอนด้วยที่ห้องนอนผมใหญ่มาก มีเตียงซึ่งนอนได้สองคน พอมาที่บ้านถึงที่บ้านผมตีมากแล้ว ผมก็ชกกาแพให้ทุกคนตีหมัด แล้วก็อาบน้ำกันทุกคนเพื่อนที่ตามมาสองคนนอนข้างล่าง สินนอนบนเตียงกับผม ในเตียงของสินนั่นเอง ผมโดนจูบที่หู และที่แก้ม ผมรู้สึกตัวตกใจว่าเขาทำอะไรแต่ผมก็ได้ขยับขึ้น และตอบสนองซึ่งได้แค่จูบกันและ “ไป/สนามหลวง” แค่นั้นเอง พอเสร็จต่างคนต่างทำความสะอาดตัวเองแล้วก็นอนซึ่งเข้ามาเราสองคนไม่มองหน้ากันเลย สินกลับบ้านและไม่ไปมาหาสู่ผมอีกเลย ผมก็ไม่สนใจเพราะผมคิดว่า ผมมิได้เป็นฝ่ายเริ่ม หลังจากนั้นผมและสินก็ไม่เคยสนกันอีกเลย แต่มันแปลกตรงที่ว่าปัจจุบันผมชอบ ผมกลับชอบผู้ชายมากกว่าผู้หญิงจูบ ทั้งๆ ที่ผมเคยมีประสบการณ์กับผู้หญิงมาแล้ว ทำไมครับ?

หลังจากเรียนจบสินได้ทำงานธนาคาร ซึ่งผมคอยฟังข่าวเขาเสมอเขาก้าวหน้าพอสมควร ผมก็ทำงานราชการได้พักเดียวก็ออกมาทำงานรัฐกิจ ผมก็ก้าวหน้าพอสมควร ส่วนสินแต่งงานไปแล้วมีลูกแล้วอยู่ตจว. ส่วนผมไม่สามารถแต่งงานได้จิตใจผูกพันแต่ผู้ชาย ชอบอ่านเรื่องเกย์ และไม่เคยเที่ยวผู้ชายอีกเลยนะครับ ระวังตัวมาก และก็คิดว่าถ้าผมเป็นอยู่อย่างนี้ วันหนึ่งผมคงต้องเป็นบ้าแน่ ๆ ซึ่งเรื่องราวเป็น 10 ปี แล้วผมยังมีอาจลืมนิดได้เลย แต่ในความรู้สึกส่วนตัวผมบอกตัวเองได้เลยว่า ผมต้อง

เป็น เกย์แน่ ๆ แต่ก็มิกำลังทำอะไรให้จิตใจล้ามากกว่านี้ ผมพยายามฝืนตัวเองครับผมจะพยายามยื่นให้ถึงที่สุด จนกว่าผมจะฝืนไม่ได้แล้วมันคงจะระเบิดออกมาสักวันนึงครับ”

(ตรัยเทพ. 2527: 125)

ตัวอย่าง จดหมายของ ทอม ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 10/2528

(4) “ผมมีเรื่องกลุ้มใจจะให้หน้าต่างมิถุนาช่วยตัดสินใจให้ผมที่ว่าผมจะควรเดินทางเส้นไหนดีขณะนี้ ผมกลุ้มใจมาก ถ้าคิดเรื่องนี้ขึ้นมาทีไรทำให้ใจผมไม่สบายเลย ผมไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับตัวเองดี ผมยอมรับว่าตัวเองเป็นเกย์แต่ไม่แสดงออก จะรู้แต่เพื่อน ๆ ที่สนิทเท่านั้นแต่ผมก็เที่ยวได้ทั้งชายและหญิง แต่ใจผมรู้สึกชอบเพศเดียวกันมากกว่า ผมได้รู้จักผู้หญิงคนหนึ่ง ก่อนรู้จักกับมิถุนาเราคบกันได้ 2 ปี แล้ว เธอพร้อมที่จะแต่งงานกับผมทุกขณะแต่ผมก็ได้บ่แย่งมาตลอด เพราะผมไม่ได้รักเธอเท่าใด แต่ผมก็ให้ความหวังแก่เธอว่าจะแต่งงานกับเธอ พอผมได้รู้จักมิถุนา และได้ประกาศหาเพื่อนในมิถุนา ด้วย พอมิถุนาเล่ม 5 ออกผมได้จดหมายวันละ 5-6 ฉบับที่อยู่ฉบับหนึ่งผมรู้สึกถูกชะตา แค่นี้จดหมายและได้คุยกันทางจดหมายเท่านั้นก็ทำให้ใจผมผูกพันกับเขาอย่างลึกซึ้ง เราเข้าใจกัน ต่างก็เห็นใจกัน ผมยอมรับว่าผมรักเขาและจริงใจต่อเขาทุกอย่าง เขาคนนั้นมีอายุมากกว่าผม 5 ปี แต่ผมก็ไม่ได้คิดว่าเป็นปัญหาอะไร เพราะใจผมชอบคนที่มีความมากกว่าตัวเองอยู่แล้ว เมื่อปลายเดือน ธ.ค. 27 นี้ เราได้เจอ ได้สัมผัส รูป เสียง กลิ่น รส กันและกันแล้ว ยิ่งทำให้ผมรักเขามากขึ้นกว่าเดิม แต่เขาก็ไม่ให้ความหวังอะไรผม และผมก็ไม่ได้ผูกมัดอะไรเขาต่างคนต่างก็ให้ความอิสระแก่กัน เขาเป็นทหารชั้นผู้ใหญ่ ผมก็ทำงานเป็นลูกจ้างประจำณโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง เราอยู่กันคนละจังหวัด เราเพิ่งได้พบกันเป็นครั้งแรก ผมจะแต่งงานใน 3-4 เดือนข้างหน้า

ผมไม่รู้ว่าจะทำตัวเองอย่างไรดีเรื่องนี้ผมไม่กล้าพูดให้ใครฟังหรอก เห็นมีอยู่ทางเดียวคือขอร้องให้หน้าต่างมิถุนาช่วยแก้ปัญหาให้ผมที ผมขอถามเป็นข้อๆ เลยนะครับ

1. ผมจะแต่งงานกับเธอดีไหม? แต่ใจผมไม่ได้รักเท่าใด ทำนองว่า แต่งก็ได้ไม่แต่งก็ได้
2. ผมจะแต่งงานใน 3-4 เดือนข้างหน้านี้แต่ใจผมยังรักและเป็นห่วงพี่ชายคนนั้นอยู่ ผมจะบอกความจริงกับเขาดีมีเรื่องผมที่จะแต่งงาน

3. ถ้าถามใจผมว่าต้องการใครมากกว่าผมก็ตอบไม่ถูก ผมจึงให้น้ำตามิถุนาช่วย ตอบที่ว่าผมจะเลือกทางใดดี และอีกอย่างอายุผมก็สมควรที่จะแต่งงานได้แล้ว
4. หน้าต้ามิถุนาว่าพี่ชายนั้นจะมีความจริงใจกับผมแค่ไหน ผมคิดว่าเขาคงจะไม่จริงใจกับผมเท่าใดเพราะเขาดีกว่าผมทุกๆ ด้าน แต่เขาก็บอกผมว่ารักผม รักแบบนี้ของชายแต่ผมรักเขา รักได้ทุกรูปแบบ

ผมขอรบกวนเวลาหน้าต้ามิถุนาท่านนี้และหวังว่าคงจะตอบให้หายกลุ้มใจ ถ้าคำถามยาวเกินไปก็ไม่ต้องตีพิมพ์ลงก็ได้ เพียงแต่ตอบคำถามผม 4 ข้อนี้ก็ได้นะครับ

ด้วยความรักมิถุนา”

(ทอม. 2528: 125-126)

ตัวอย่าง จดหมายของ น้องต๋อ ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาฉบับที่ 11/2528

(5) “ชีวิตอันแสนเศร้า ใครเล่าจะมารู้ ทรมานใจเต็มทน อยากจะชนออกมาจะบายให้หายไปกับสายลม หน้าตาสดชื่น แต่ภายในนั้นมัวหมอง ไม่รู้หนทางที่ดี สุดท้ายจะเปื้อนหน้ายทุกวันนี้ผมต้องหลอกตัวเอง ไม่เคยยอมรับความเป็นจริง จึงไม่ได้กับสิ่งที่ใจต้องการ แต่อย่างไรผมก็มีข้อสงสัย ช่วยแก้ความในใจให้ผมหน่อยอย่างน้อยก็ช่วยให้หายข้องใจ คงจะไม่รบกวนเวลานะฮะ

1. การเป็นเกย์จะต้องมีการศึกษาสูงหรือเปล่าฮะ เพื่อมิให้คนเขาดูถูกตัวเราได้
2. ทำอย่างไรจึงจะทำให้เขารู้ว่าผมชอบเขาฮะ คือ ผมชอบคนๆ หนึ่งแต่ผมไม่กล้าบอกเขา ผมรู้สึกทรมานใจเหลือเกิน
3. การเป็นเกย์มีข้อเสียไหมฮะ ทำไมคนอื่นเขาจึงต้องรังเกียจด้วย ทั้งๆ ที่เกย์ก็มีชีวิตจิตใจเหมือนคนอื่นๆ
4. ถ้าบังเอิญผมพบกับคนที่เข้าใจและเราเข้าใจกัน ถ้าผมมีความสัมพันธ์กับเขา.แต่ผมไม่กล้า ผมควรจะทำอย่างไรดีฮะและเขาจะเลิกคบกับผมไหมฮะ
5. ผมเป็นเกย์แต่ไม่กล้าแสดงออก ผมรู้สึกท้อว่าอายคนอื่น ทำไมผมต้องมีความรู้สึกอย่างนั้นฮะ
6. ทำอย่างไรผมจึงจะดำเนินชีวิตของผมเองไปด้วยดี ไม่ต้องมากังวลกับสิ่งเหล่านี้ฮะ

สุดท้ายนี้ ผมขอให้คอลัมน์นี้อยู่ไปนานๆ เพื่อคนที่แก้ปัญหาไม่ออกและขอให้พี่ประสบแต่ความสุขตลอดชีวิตนี้ (คนที่กลุ่มใจจริงๆ ฮะ)”

(น้องต้อ. 2528: 123)

ตัวอย่าง จดหมายของ ต้อม ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหากับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 12/2528

(6) “ช่วยเราด้วย เขากำลังจะมีใหม่ เขากำลังจะจากเราไป เราจะทำไงดี เราเสียใจมากเลยรู้มัย ร้องให้ทุกครั้งทีคิดถึงเขา นี่ก็จนจะสอบ final แล้ว เราอ่านหนังสือไม่รู้เรื่องเลย กลุ่มใจมาก ไหนจะต้องกังวลเรื่องเขา ไหนจะเป็นห่วงเรื่องการเรียน...บอกตามตรงว่าเรารักเขามากไม่อยากสูญเสียเขาเลย แต่เราทนไม่ได้ที่จะให้เขามีคนอื่น ทั้ง ๆ ที่เราเคยบอกเขาว่าเขาจะมีอะไรกับใครก็ได้ แต่ต้องไม่ใช่เกย์ แต่พอเขามีจริงๆ เรากลับยอมรับไม่ได้ และเกิดความหึงหวงอย่างมาก เราทำใจไม่ได้ กังวลตลอดเวลา แล้วสิ่งที่ตามมาคือ เราทะเลาะกันบ่อยๆ ครั้งสุดท้ายที่เราเจอกัน (อาทิตย์ที่แล้ว) เราทะเลาะกันอีก เขาโมโหมากถึงกับบอกว่าต่อไปนี้เราไม่ต้องมีอะไรกัน และห้ามนำความสัมพันธ์ระหว่างเขากับผู้หญิงคนนั้นมาพูดถึงอีกแล้วเขาก็ผลุนผลันจากไปโดยไม่ลังลา ปล่อยให้เราร้องไห้ฟูมฟายอยู่คนเดียว วันรุ่งขึ้นเราตามขอโทษเขาแต่เช้า แต่เขาทำเป็นชาเฉย เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เหมือนเราไม่มีอะไรกัน หลังจากวันนั้นเขาพยายามหลบหน้า เราเจอเขาสามสี่ครั้งชวนเขาไปดูหนัง ชวนเขามาค้างด้วย เขาตอบปฏิเสธทุกครั้งด้วยคำพูดที่สุภาพและชาเฉย

มิถุนา...ช่วยเราด้วย หัวใจของเรากำลังจะแตกสลาย เราไม่เคยคิดมาก่อนว่าฤทธิ์ของความรักจะรุนแรงขนาดนี้ ตลอดเวลาห้าปีที่รู้จักและรักกัน เราต่างห่วงหวงและเอื้ออาทรกันเสมอมา เขาเป็นผู้ชายเพียงคนแรกและเพียงคนเดียวในชีวิตเรา เรารักและทะนุถนอมเขาดุจดั่งดวงใจ ไม่เคยคิดเลยว่าความรักจะเปราะบางมากเช่นนี้

ความจริงเขาไม่ได้เป็นเกย์หรอก เขาเป็นผู้ชายที่เป็นผู้ชายจริงๆ เราเองที่เป็นฝ่ายเข้าหาเขาก่อนเมื่อห้าปีที่แล้ว สมัยที่เราเป็นนักเรียนมัธยมชั้นม.ศ.4 ที่ต่างจังหวัดเรานึกชอบเขาตั้งแต่แรกพบเป็นครั้งแรกที่เราเริ่มรู้สึกว่ามีความรัก และก็พบว่าเรารักชายด้วยกัน เป็นความโชคดีของเราที่ได้เรียนร่วมห้องเดียวกับเขา ความสนิทสนมของเราเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนเราสองต่างกลายเป็นเงาของกันและกัน

สิ่งที่ทำให้เราใกล้ชิดกันก็คือเราเป็นเด็กเรียนด้วยกันทั้งคู่ เราไปค้างที่บ้านเขาไปบ่อยๆ และบ่อยครั้งที่เข้ามาค้างกับเราที่หอ เราชอบนอนกอดเค้า แต่ไม่กล้าทำอะไร จนในที่สุดเราก็สารภาพรักกับเขาคืนหนึ่ง เขาไม่ได้แสดงท่าทีรังเกียจหรือตกใจ แต่เขาบอกว่าเขาไม่ต้องการ เขาไม่อยากให้เราเป็นเกย์ เราก็บอกว่าตกลงเราจะเป็นเพื่อนกัน แต่ขอร้องให้ความสัมพันธ์ของเรามีต่อกันเหมือนเดิม เขาก็ตกลงว่า เขาไม่รู้สึกรังเกียจเราเลย ซึ่งก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ เรายังคงไปไหนมาไหนด้วยกัน กินเที่ยวด้วยกัน นอนด้วยกัน เขาเป็นคนเงียบๆ ไม่มีเพื่อนมาก ส่วนเราเป็นคนคุยเก่ง เขาเคยบอกว่ารู้สึกสบายใจและสนุกที่ได้อยู่ใกล้ๆ เรา เพราะเราทำให้เขายิ้มและหัวเราะได้ทุกบ่อยๆ แต่เราสิ เราทรมานมากที่ต้องนอนกอดเขาโดยที่ไม่ได้ทำอะไรเกินเลยทั้งๆ ที่หัวใจเรียกร้อง ทุกครั้งที่เราเลื่อนมือไปตรง “นั่น” ของเขา เขาจะจับมือเราไว้ และจะปรามว่า “ไม่เอานะ...เดี๋ยวก็ไม่รักหรอก” ว่าแล้วเขาก็จะเอามือของเราไปวางที่อกของเขา แล้วก็ใช้เรียวนิ้วตบมือเบา ๆ ก่อนที่จะวางทับบนมือเราแล้วมอยกลับไป แค่นี้เราก็พอใจแล้ว ถ้าขึ้นเราทำอะไรลงไป เราอาจไม่ได้นอนใกล้ๆ เขาอย่างนี้

รูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างเขากับเราเป็นไปตามลักษณะดังกล่าวอยู่ประมาณหนึ่งปี เรามีความสุข แต่ก็รู้สึกทรมานลึกๆ และแล้วคืนหนึ่งที่หอเรา มีรุ่นที่คนหนึ่งชวนเราสองคนได้ร่วมดื่มเหล้าเนื่องในโอกาสวันเกิดของแก เราไม่อยากเสียมารยาทเลยเข้าร่วมวง ซึ่งก็มีเพื่อนของรุ่นพี่คนนั้นอีกหลายคนนั่งได้ไม่ถึงชั่วโมงเขาก็เมาแล้ว เราขออนุญาตพวกที่พาเขาเข้าไปนอนในห้องเรา เราถอดเสื้อผ้าเค้าออก แล้วเอาผ้าชุบน้ำมาเช็ดตามเนื้อตัวของเขา... คืนนั้นที่เราตกเป็นของกันและกัน เราใช้ปากกับเขาจนเขาหวั่น หลังจากนั้นเราจะมีอะไรกันเกือบทุกครั้งที่มีโอกาสนอนด้วยกัน หลังจากจบม.ศ. 5 เราสอบเอ็นทรานต์ติดมหาลัยเดียวกัน เขาเรียนคณะ...ส่วนตัวเราเรียนคณะ...เราเดินทางเข้ากรุงเทพฯ ด้วยกัน เขาพักอยู่บ้านลุงของเขา ส่วนเราเช่าหอพักอยู่ใกล้ๆ กัน ความสัมพันธ์ของเรายังมีต่อกันเหมือนเดิม ดูเหมือนว่าเขาจะยอมรับความรักของเราขึ้นเรื่อยๆ และยังสามารถพัฒนาบทรักให้ดีขึ้นและเก่งขึ้นและเก่งขึ้นทุกทีๆ ปีแรกเขาให้เราถอดเฉยๆ ปีที่สองเขาให้เราใช้ปากโดยที่ไม่ยอมสัมผัสสอดรัดเรา ปีที่สามเขารู้จักโอบกอดเรา และยังขอเข้าประตูลังของเรา ปีที่สี่ความรักของเราก็ซาบซ่าน ปีที่ห้าความรักก็ยังแจ่มใส แต่แล้วจู่ ๆ เขาก็มีใหม่...เป็นสาวสวย หน้าตาดี มีสกุล...เรียนคณะเดียวกับเขา... และเราก็รู้ด้วยว่าเขาได้เสียกันแล้ว

มิถุนา...แค่เพียงเราคิดว่าเขาจากไปมีคนใหม่ เราก็ใจจะขาดอยู่แล้ว แต่ตอนนี้เขามีจริงๆ มันเป็นเรื่องจริง เราจะทำไงดีเราจะทำยังไงเพื่อให้ได้เขากลับมา เรายังรักเขามาก ช่วยเราด้วย ปลอดภัยหน่อยนะ พุดอะไรก็ได้ที่จะทำให้เราสบายใจ

แล้วเราจะรอคำตอบในหน้าต่างมิถุนา

ด้วยกันศรัทธาและเชื่อถือ”

(ต่อม. 2528. 123-125)

ตัวอย่าง จดหมายของ รัชต์ ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาฉบับที่ 12/2528

(7) “มิถุนามีนโยบายที่จะเปิดหน้าต่างเชิญชวนให้คนปกติทั่วไป (Non-gay) ได้สร้างความสัมพันธ์ผูกมิตรกับบรรดาเกย์น่ารักทั้งหลายบ้างไหมเพราะดูๆ แล้วไม่ว่ารายการใด ทั้งบทความหรือมิตรสัมพันธ์ มีแต่ว่าเกย์มีอย่างนั้น มีอย่างนี้ หรือไม่ว่าเกย์เรียกร้องหาเกย์ด้วยกัน ทำให้มีความรู้สึกเหมือนเราสร้างคอกล้อมพวกเราเข้ามาทุกที แทนที่จะเปิดทางที่กว้างกว่านี้ อาจจะทำในรูปของเปิดชมรมรับสมัคร น้องชาย พี่ชาย เพื่อน เพราะในชีวิตจริงแล้ว เกย์ไม่น้อย โดยเฉพาะเกย์ควีนอย่างผู้เขียน เราชอบและมีประสบการณ์กับสุภาพบุรุษที่เป็นแมนจริงๆ มากกว่า อันนี้อาจมาจากประสบการณ์ของตนเอง เพราะมีเหตุการณ์หนึ่งที่ทำให้ตนเองประทับใจและเสียใจมากจนทุกวันนี้ เราได้มีโอกาสได้พบปะรู้จักคนสมัยที่ตนเองก็เพิ่งทำงานใหม่ๆ ในขณะนั้นก็ยังคงสนุกสนานเที่ยวเตร่กันกับเพื่อนๆ จนได้เจอกับเขา เขาเองขณะนั้นเรียนอยู่โรงเรียนนายร้อยชั้นปีที่ 3 เคยเป็นนักรักบี้ รูปร่างหน้าตา ผิวพรรณดีมาก ระดับพระเอกในโรงเรียนเลยทีเดียว และที่สำคัญเขาไม่ใช่เกย์แต่เราคบและสนิทกันรวดเร็วด้วยถูกนิสัยกัน เขาเคยพูดว่า คบกับเค้าให้ทำใจนะ เพราะเขาเป็นคนเจ้าเล่ห์ เราก็ไม่รู้อะไรจะหมายถึงอะไรได้แต่ตอบว่า ดี...รู้แล้วจะได้ระวังตัวในชีวิตที่ได้สัมผัสกับชายหนุ่มปกติอย่างนี้เป็นความสุขทางใจที่หายาก โดยเฉพาะคนที่เข้าใจเรา มีความเฉลียวฉลาด เป็นผู้นำ การศึกษาพอๆ กัน คุยกันรู้เรื่อง เขามีความสนใจเฉพาะตัว สามารถซ่อมสร้างต่างๆ ได้ ทำให้รู้สึกชื่นชมไปด้วย เพราะพลอยได้รับความรู้ต่างๆ เพิ่มไปด้วย ไม่ว่าทางทหารที่เราไม่ค่อยสนใจสักเท่าไหร่ และเรื่องอื่นๆ ส่วนตัวเองก็ได้ให้ความช่วยเหลือ แนะนำต่างๆ ตามอัธยาศัยแก่เขา ถ้อยทีถ้อยอาศัย เขาส่งงานมาเป็นสุภาพบุรุษจนบางครั้ง

ตัวอย่าง จดหมายของ วิชัย/ สมุทรสาคร ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนา
จูเนียร์ ฉบับที่ 15/2528

(8) “ผมอายุได้ 19 ปีและเป็นเกย์ และเพราะคำว่า “เกย์” นี่เองที่ทำให้ผมต้องทนทุกข์ทรมานใจมานาน เมื่อผมรู้ว่าผมไม่สามารถประกาศตัวในสิ่งที่ผมเป็นได้ ผมไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟังมาก่อนเลย ผมพยายามต่อสู้กับความรู้สึกอันรุนแรงของตัวเองของผมมาโดยตลอดอย่างปวดร้าว และตอนนี้ผมรู้สึกเหน็ดเหนื่อยเหลือเกิน กว่าที่จะต่อสู้กับความปรารถนาที่มีอยู่ในร่างกายของผมได้ ผมรู้ว่าผมเป็นคนอ่อนต่อโลกในบางครั้ง เห็นจะเป็นเพราะว่าผมไม่กล้าที่จะเปิดตัว ต่อสังคมชาวเกย์อันน่าพิศมัย ผมพยายามค้นหาตัวเองว่าเป็นอะไรกันแน่ และแล้วผมก็ค้นพบกับสิ่งที่ผมต้องการ และไม่จำเป็นอีกต่อไปแล้ว ที่ผมจะแสวงหาตัวทำใจว่าผมไม่ใช่ “เกย์”

ปัญหาของผมก็คือว่าผมสับสนมาก ไม่รู้ว่าจะใช้ชีวิตอย่างไรดี ผมเคยนึกหวังอยู่เสมอว่า คงจะมีเพื่อนชายสักคนที่จะรักผมอย่างจริงจังพอให้ผมดำเนินชีวิตไปอย่างมีความสุข คุณคิดว่าถ้าหวนไปใช้ชีวิตกับเพื่อนต่างเพศจะทำให้ความทุกข์ทรมานผมลดทอนบ้างได้หรือไม่ ผมมักติดอยู่กับความคิดที่ว่า วันหนึ่งผมคงจะมีประสบการณ์ทางเพศกับผู้หญิงสักคนได้เพื่อที่ผมจะกลับมาเป็นปกติได้ อีก แต่ก็ไม่สามารถทำได้เลยสักครั้งเดียว ครั้งใดที่ผมพบกับผู้ชายคนหล่อๆ หรือว่าทำทางเป็นแมนสมชายชาตรี ผมต้องการและอยากครอบครองเขาทุกครั้งไป แต่ไม่กล้าที่จะออกไปทักทายหรือหาทางใกล้ชิดสนิทสนมกับเขาได้เลยสักครั้งเดียว ในบางครั้งที่ผมอยู่บริษัท ผมไม่กล้าที่จะเปิดเผยตัวเองกับเพื่อนๆ ได้ว่าผมเป็นเกย์ ผมต้องทนรับความทุกข์ในใจมาโดยตลอด ทำให้ผมคิดมาก ฟุ้งซ่าน บางคืนผมไม่สามารถที่จะข่มตาหลับได้เลย ความคิดมันสับสนแต่ต่อสู้กันอยู่ด้วยเหตุผลมากมาย ทั้งความต้องการที่จะเรียกร้องเพื่อนชายสักคน ความกลัวที่จะผิดหวังเมื่อเขาปฏิเสธ

ผมยังบริสุทธิ์อยู่และยังไม่มีเพื่อนชายคนใดหลับนอนกับผมมาก่อน ผมชอบสะสมรูปผู้ชายเอาไว้มากๆ บางครั้งก็แอบเอากางเกงในของเพื่อนร่วมงานบางคนเมื่อตอนที่เราไปเปลี่ยนชุดทำงานในตอนเช้า ทั้งๆ ที่ผมพยายามหักห้ามใจแล้วก็ตามแต่ก็ไม่สามารถทำได้

ผมต้องทนทรมานอยู่มากในทุกวันนี้ ผมควรจะทำอย่างไรดีครับ หรือว่าจะตั้งต้นทักทายสนิทสนมกับเพื่อนร่วมงานกับคนใดกับคนหนึ่งที่เขาสนใจเพื่อนชายด้วยกันได้ไหม ผมกำลังกลัวมาก คิด

ว่าในบางครั้งอยากจะตายไปให้รู้แล้วรูด แต่ก็ตัดใจทำไม่ได้สักทีช่วยแนะนำให้น้อยเถอะครับว่าผมจะมีความสุขในชีวิตอย่างไร ถ้าหมดหวังจริงๆ ผมก็เบื่อกับชีวิตอีกต่อไปแล้ว”

(วิชัย/ สมุทรสาคร. 2528: 101-102)

ตัวอย่าง จดหมายของ ครูเกย์ ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 18/2528

(9) “ผมเป็นแฟนมิถุนามานานแล้วละ แต่ไม่เคยเขียนจดหมายมาในคอลัมน์นี้ใดๆ เลยแต่ตอนนี้มีปัญหากลุ่มใจมากๆ อยากจะให้คอลัมน์นี้ช่วยเหลือ เพราะผมตัดสินใจทำอะไรไม่ได้เลย ปัญหาผมมีดังนี้

ผมเป็นเกย์มานานแล้ว แต่ไม่มีใครรู้นอกจากคนที่ผมเคยยุ่งเกี่ยว ตอนผมเรียนผมก็ไม่มีปัญหาอะไรเลย แต่ตอนนี้ผมมีงานทำแล้ว นั่นคือ ผมเป็นครูสอนในชนบท เมื่อเป็นคนแปลกถิ่นมาอยู่ในชนบททำให้หลายคนสนใจผมมาก และรวมทั้งครูสาวคนเดียวในโรงเรียนที่ผมสอน เราคบกันเป็นเพื่อน มีอะไรก็ช่วยกันปรึกษากันไป จนหลาย ๆ คนรวมทั้งพ่อแม่ของเธอด้วย เห็นว่าเราเป็นคู่ที่เหมาะสมที่ควรแต่งงานกัน หลายคนในหมู่บ้านก็เชียร์กันใหญ่ แต่ผมก็ไม่เคยปรึกษาตกลงไปตามแรงเชียร์ แต่ก็คบกันเช่นคนชอบพอกันฉันท์เพื่อสนิทมาเรื่อย

แต่ระยะหลังๆ นี้สืเกิดมีปัญหา เพราะเธอเกิดรักผม รักมากเสียด้วย ผมเริ่มรู้เพราะพฤติกรรม การแสดงออกของเธอที่คอยปฏิบัติเอาใจผม รวมทั้งการแสดงออกอื่นๆ อีก จนผมลำบากใจมาก เลยฝันทำตัวเหมือนคนรักไปตามแรงเชียร์ของเพื่อนครูและชาวบ้าน เขาให้ทำอย่างไรก็ทำ เพราะกลัวเขาจะสงสัยว่าผมเป็นเกย์ จนผมจะถอนตัวไม่ขึ้นแล้วทั้ง ๆ ใจทรมานจริง ๆ ผมขอถามคุณเป็นข้อๆ ดังนี้

1. ผมจะทำไมอย่างใดดีให้พ้นจากสภาพเหตุการณ์ที่ผมกำลังประสบอยู่คุณเราเสนอแนะมาเป็นข้อๆ บางทีผมอาจจะเลือกนำไปปฏิบัติด้วย
2. ผมจะคอยย้ายที่อื่นก็กลัวว่าเขาจะว่าผมหนีเธอและไม่รักเธอ
3. ได้ข่าวว่าเธอจะไปศึกษาต่อ 2 ปีแน่นอนผมทำอย่างไรดีในช่วง 2 ปีนั้น
4. ถ้าแสดงให้เห็นว่าผมเป็นเกย์ ผมคงตายแน่เพราะบ้านนอกเขาไม่ยอมรับในเรื่องอย่างนี้ ถ้าผมจะอยู่ในสภาพแบบนี้ตลอดไปผมคงเป็นคนที่ทรมานใจที่สุด

5. มีเกย์ที่เคยแต่งงานกับผู้หญิงแล้วหายจากการเป็นเกย์หรือไม่ ผมก็อยากหายเป็นเช่นกัน แต่คงยากมากเพราะเคยลองแล้วแต่ไม่เคยสำเร็จ เพราะรักกับผู้ชายมันมีความสุขกว่าร้อยละพันเท่า เมื่อไรโลกจะยอมรับโลกของเกย์เสียที ผมคงไม่ทันอยู่ในยุคนั้นแน่ๆ

ผมจะทำอย่างไรดี๊ๆ คงตายแน่ๆ เลยช่วยตอบผมทีสิครับ”

(ครูเกย์. 2528: 115)

ตัวอย่าง จดหมายของ ชายสองหน้า ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนา จูเนียร์ ฉบับที่ 20/2528

(10) “พี่ครับทำไมชีวิตคนเราถึงได้นำเปื้อนสิ่งไม่ดี ชีวิตที่ถูกสังคมตราหน้าว่ามีเพียงครั้งเดียว ชีวิตของผมต้องทนต่อสภาพแวดล้อมที่บีบคั้นจิตใจเหลือเกิน พ่อทิ้งแม่ผมไปตั้งแต่ผมยังอยู่ในท้องแม่ ผมรักและสนิทกับแม่มากที่สุด ความเจ็บช้ำ อ่อนแอ ครอบงำผมตั้งแต่เล็กจนโต ผมต้องซ่อนชีวิตสีม่วงอย่างทรมานทรมานทุกราย แม่บอกผมว่าเกลียดพวกกะเทยเพราะแม่ฟังจากปากชาวบ้านแถวนั้นว่าผมชอบทำตัวคล้ายผู้หญิง ผมต้องเสแสร้งวางมาดชายต่อหน้าสังคม สังคมที่ไม่ได้ให้อะไรแก่ผมเลย

พี่ครับผมไม่อยากเป็นเกย์ ผมกลัวชีวิตข้างหน้าครับ ผมอยากมีครอบครัวเพื่อให้สังคมยอมรับ แต่ผมก็ได้แต่คิดเพราะหัวใจของผมปรารถนาเพศเดียวกัน พี่ครับผมจะทำอย่างไรดีเพื่อนๆ เขาแต่งงานมีลูกมีได้กันแล้ว เพื่อนๆ มันก็เหยียดผมว่า เมื่อไรจะมีมึงมีเมียสักทีเดี๋ยวน้องชายก็เผลอหมด ผมคิดเคยจีบผู้หญิงแต่มันก็เป็นภาระทำให้ผมใจตัวเองเหลือเกินผมเหงาครับพี่ มิถุนาเท่านั้นที่เป็นเพื่อนของผมขณะนี้ ผมอยากตาย อยากจะหลุดพ้นจากสภาพจิตใจที่ผิดปกติ...

ผมซื้อหนังสือมิถุนามาอ่านอยากหลบๆ ซ่อนๆ เพราะกลัวพี่น้องจะรู้สภาพที่แท้จริง พี่ครับผมชอบผู้ชายก็จริง แต่ไม่เคยมีเรื่อง Sex มาเกี่ยวข้อง ผมต้องการใครสักคนที่รักและเข้าใจผม ผมอยากมีพี่ชายเพราะพี่น้องผมล้วนแต่เป็นหญิง...อนิจจา...บัดนี้เขาคนที่ผมรักและบูชา กำลังจะจากผมไป ทิ้งที่ที่ผมเคยสภาพความเข้าใจให้เขาฟัง ผมเจ็บ...ผิดหวัง...เป็นไปไม่ได้ที่จะรั้งเขากลับมา เราสองต่างเสมือนอยู่คนละโลก แต่โลกของเราเป็นโลกแห่งความสดใส อีกไม่นานเขาก็จะมีครอบครัว มีลูกมีใช้ทองคลั่งใจ ส่วนโลกของผมมีแต่ความมืดมนที่ครอบคลุมความฝันลมๆ แล้งๆ ความฝันของคนที่ต้องสวมหน้ากากความเป็นชาย...พี่ครับ ช่วยผมด้วย ผมจะทำอย่างไรกับการฝืนใจตนเองเล่นละครบทบาท

สังคม และผมก็ไม่สามารถแสดงธาตุแท้แห่งความจริงได้ มีเขา...คนเดียวเท่านั้นที่รู้ถึงสภาพที่แท้จริงแต่ เขาก็ไม่เข้าใจผม เขาห่างผมไปทุกขณะ ทั้งให้ผมอยู่ระหว่างทางสองแพร่ง ทางหนึ่ง คือ ทางสีขาว ทางที่สังคมยอมรับแต่ต้องทรมานจิตใจเรา อีกทางหนึ่งคือ ทางสีม่วง ทางที่เต็มไปด้วยมรสุมแห่งสังคม ผมอยากมีพี่ชายสักคนที่สามารถประคับประคองให้ผมก้าวเดินทางใดทางหนึ่ง ให้บรรลุจุดหมายปลายทางอย่างพระนาง”

(ชายสองหน้า. 2528: 114-115)

ตัวอย่าง จดหมายของ นพพร ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 20/2529

(11) “ผมอายุจะครึ่งศตวรรษแล้ว อายุที่จะกล่าวว่าแสนเหงา เปล่าเปลี่ยวในส่วนลึกของหัวใจ ไม่กล้าที่จะจดบันทึกและออกปากปรึกษาเล่าสู่กับเพื่อนสนิทให้ทราบว่า เราเป็นสิ่งที่เขาเรียกว่า “เกย์” เราไม่มีการแสดงออกเก็บกดไว้ในส่วนลึกของหัวใจ เรามีญาติพี่น้องมากมาย มีเพื่อนฝูงหลายคนแสนจะสนิทแนบแน่น แต่เราไม่สามารถบอกกับเขาว่า สิ่งที่เราจะมีอะไรกับเพศตรงข้ามนั้น เราไม่พิศวาสเลยเป็นสิบปีมาแล้ว ที่เราและเพื่อนไปเที่ยวว่าเราสามารถนั่งรอเพื่อนได้เป็นชั่วโมงที่เพื่อนปฏิบัติกิจ หรือบางครั้งเราไปเที่ยวต่างจังหวัดเพื่อนพามาอนที่โรงแรมทั้งคืนห้องเดียวกัน เราก็เคยปฏิบัติกิจว่าแต่ก็ทำไปอย่างแค้นๆ แต่ชอบดูเป็นสิ่งที่สุดยอดครึ่งระหว่างที่เราทอดหรือจวบพยายามโนภาพเป็นเด็กหนุ่มหน้าตาดีๆ หล่อๆ โดยที่ผมเองอายุป็นนี้แล้วและมีหน้าตาในสังคมหมู่คนไม่มากนัก จะทำอะไรประเจิดประเจ้อต้องเป็นที่ครหานินทาแน่ทีเดียวเชียวนะครับ คุณกิตติกรครับครับ ผมอยากจะแหกคอกโลดแล่นอยากทำในสิ่งที่อยากทำ ผมอายุมากไปไหมครับที่จะคบกับเด็กหนุ่มสักคนหนึ่ง ไปมีอะไรกับเด็กหนุ่มเพศเดียวกันให้สมกับความปรารถนาของหัวใจเรา ขอคุณช่วยตอบในหน้าหนังสือ “มิถุนา” จูเนียร์จะรอคำตอบจากคุณอย่างใจจดจ่อทีเดียว บางทีคุณไม่รังเกียจ อยากจะให้พาผมท่องราตรีกรุงเทพฯ สักครั้งหนึ่ง นึกว่าทำบุญกับคนถูกเก็บกดเช่นผม

รอคอยคำตอบจากคุณ”

(นพพร. 2528: 116)

ตัวอย่าง จดหมายของ ผู้รอความหวัง ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนา
จูเนียร์ ฉบับที่ 21/2528

(12) “ผมอายุ 19 ปี เวลานี้ทำงานเป็นพนักงานเสิร์ฟอยู่ในร้านอาหารมีชื่อของ จ.ภูเก็ต โดยถิ่นกำเนิด
ผมเป็นชาวภูเก็ต. เต็มตัว สาเหตุที่ทำให้ผมต้องทำงานต่างจังหวัด ได้รับความลำบากจำเชยก็เพราะ
การกระทำของตัวเอง คือผมเป็น “เกย์” ผมดำเนินชีวิตผิดพลาดมาก ผมถึงกับหมดตัวเพราะคนที่
ผมรักคนเดียวเท่านั้น บัญชีเงินฝาก 40,000 บาทเศษต้องจบลงเพราะเขาคนเดียว ผมปรนเปรอเขาทุก
อย่าง เสื้อผ้าอาหาร เครื่องประดับส่วยของทุกอย่างที่เขาต้องการถึงกระนั้นผมยังต้องโกหก
หลอกลวงเงินทางบ้านอีกจำนวนมากเพื่อให้เขา ผมรักเขามากยอมให้เขาทุกอย่างแม้ชีวิตของผมก็ยอม
สละ ชีวิตของผมเวลานั้นขาดเขาไม่ได้ เวลานอนเรากอดกันจนหลับแม้ว่าผมจะเมื่อย ก็ทน (เพราะเขา
ตัวใหญ่กอดลำบาก) คืนใดที่เขาไม่มาพบผม ผมจะเสียใจถึงกับร้องไห้คิดถึงเขา บางโอกาสผมถามเขา
ว่า คุณรักผมหรือเปล่า? เขาตอบว่ารัก ผมไม่ค่อยจะเชื่อใจเขาเลย เขาเป็นแมน เป็นคนที่เกเร ผมคิด
ว่าเขาคงรักเราไม่จริง เขาคงหลอกเราเพื่อความสุขของเขา แต่ความรักที่ผมรักจึงพยายามปลอบใจอยู่
ตลอดเวลา ความรักของผมเหมือนเทียนที่จุดแล้วรอเวลาดับเท่านั้น

วันนั้นก็มาถึงคือ 17 มกราคม 2528 ผมถูกทางบ้านจับผิดได้ที่ผมหลอกเอาเงินใช้มาก ๆ บัญชี
ของผมก็ปิด ทุกอย่างทางบ้านรู้หมด ถึงขนาดรู้ว่าผมชอบพาผู้ชายมานอน ผมรู้เรื่องทันทีจึงตัดสินใจหนี
ออกจากบ้านในวันนั้น ผมไปบอกเขา (คนรัก) ว่าผมออกจากบ้าน เพราะทางบ้านรู้เรื่องของเราผมไม่มี
ที่อยู่ ขออยู่ด้วยจะได้ไหม? เขากับปฏิเสธไม่รู้เรื่องนี่เขาว่าผมเป็นคนก่อขึ้นเอง ไซ้ คืนนั้นผมเป็นคน
ทำให้เขา ผมเป็นคนก่อ คำ ๆ นี้ผมเข้าใจมากที่ถลำตัวลงไปมาก รักเขามาก เราก็ให้เขาหมดเหลือแต่
หยดน้ำตา ผมไม่พูดอะไรทั้งสิ้น ผมตัดสวาทสัมพันธ์กับเขาวันนั้น ผมจึงตัดสินใจมาบ้านป่าที่ภูเก็ต ใน
ที่สุดก็หางานทำ ได้พนักงานเสิร์ฟนับว่าเป็นบุญของผมที่หางานทำให้พอเลี้ยงชีวิตรอดไปได้

ตอนนี้ผมเหงามากขาดคนที่ปลอบใจ ขาดคนรักที่สามารถให้ความอบอุ่นชีวิตของผม ผมขาด
ความอบอุ่นในทุกๆ ด้าน คือ เมื่อเกิดมาดูแลผมก็ขาดบุคคลที่เรียกว่า “พ่อ” ผมไม่เคยเห็นหน้าพ่อผู้ให้
กำเนิดผมเลยสักครั้งเดียว ความอบอุ่นจากพ่อถึงขาดไปต่อมาความอบอุ่นต้องพลัดพรากจากไปอีก
คือ แม่ได้สิ้นชีวิตลงไปด้วยโรคมะเร็งปี 2520 แปดปีผมขาดแม่และ 19 ปี ที่ผมขาดพ่อความอบอุ่นจาก
คนที่เรารักเกิดสูญหายไปจากไปอีก ผมเข้าใจและยอมรับสถานการณ์ของการเป็นเกย์ดีกว่าจะเข้าใจ

ขนาดไหน ถ้าความรัก คนรัก ต้องตัดขาดจากไป ไม่มีอะไรที่จะทดแทนความเสียใจ มาปลอบใจมาเป็น
ผู้เช็ดน้ำตา ให้ความรักความอบอุ่น คงจะมีใครสักคนที่เห็นใจเราเท่าชาวเกย์ด้วยกัน

วาระสุดท้ายนี้ผมขอขอบคุณพี่กิตติกรและทุก ๆ คนในเครือข่ายที่ช่วยให้ชาวเกย์สดชื่นขึ้น เป็น
เครื่องชูชีวิต และเป็นเพื่อนในยามเหงาและเศร้าใจ ตราบใดที่ยังมีชาวเกย์อยู่บนโลกนี้ขอให้มิถุนายิน
อยู่เคียงบ่าเคียงไหล่คู่ชาวดอกไม้มืดตลอดไปชั่ววันรันดร์

ขอมอบชีวิตให้มิถุนาจากส่วนลึกของหัวใจจากผู้รอความหวัง”

(ผู้รอความหวัง. 2528: 114-115)

ตัวอย่าง จดหมายของ โยธิน ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่
24/2528

(13) “ผมมีความรู้สึกที่ชอบเพศเดียวกันมาตั้งแต่เด็ก อาจจะเป็นเพราะผมชอบเล่นกับเพื่อนผู้หญิง
ตอนนั้นผมไม่รู้ว่ามีเกย์ขึ้นในโลกนี้จึงเกลียดตัวเอง น้อยใจที่เกิดมาไม่เหมือนคนอื่น จึงทำให้ผม
กลายเป็นคนพุดน้อย ขี้อาย เก็บตัวมาตลอด ผมจะเกลียดทุกคนที่ล้อผมว่าเป็นกะเทยแต่ปัจจุบันใจ
กว้างขึ้นมาก ผมจะไม่พยายามสนิทสนมเพื่อนชายมากเป็นพิเศษ กลัวใจตัวเอง แม้เข้าโรงเรียน ก็เข้า
โรงเรียนสตรีที่รับผู้ชายน้อยมาก ผมเก็บอารมณ์ส่วนลึกของตัวเองไว้ไม่ปรึกษาบอกใคร ภายนอกก็ดู
เป็นผู้ชายที่เรียบร้อยคนหนึ่ง แต่หากสังเกตให้ดีอาจจะพบความเป็นผู้หญิงแฝงอยู่ด้วย

จนผมได้เรียนสูงขึ้นระดับวิทยาลัยครูจึงได้พบว่ามีคนอย่างผมอยู่อีกมาก แต่ผมไม่ชอบคน
เหล่านั้นเลย พยายามหลีกเลี่ยงไม่คบเสมอ แต่ด้วยจิตใจส่วนลึกที่ไม่อาจเก็บไว้ได้จึงทำให้คล้อยตาม
เขา รู้สึกว่ามีคนที่เข้าใจบ้างจึงยอมรับบ้างแต่ไม่แสดงออก

จากนั้นได้สอบบรรจุเป็นครูชนบท รู้สึกอ้างว้างเจิบเหงา อยากจะมีประสบการณ์ ตลอดเวลาไม่
เคยมีเลย รู้สึกเสียเวลาชีวิตเวลาที่ผ่านมาโดยว่างเปล่าจนวัยมากขึ้น ปัจจุบันอายุ 24 ปี จนได้พบกับ
มิถุนาโดยบังเอิญ จึงทำให้รู้ว่ามีคนเข้าใจเรา ไม่ปล่อยให้เร้างว้าง เจิบเหงาอีกต่อไป เมื่อคิดไป
วันข้างหน้าก็อดกังวลไม่ได้ เราจะมีชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุขได้อย่างไร หากเราไม่แต่งงานมี

ลูกเต้าโดยเฉพาะสังคมชนบท เขาไม่รู้คำว่าเกย์ โปรดแนะนำด้วยครับ อีกอย่างอยู่ชนบทหาคนเข้าใจลำบากมากครับ จะมีใครพอจะเป็นเพื่อนที่เข้าใจผมบ้างมั๊ยครับ”

(โยธิน. 2528: 125)

ตัวอย่าง จดหมายของ SUNSET ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 27/2528

(14) “ชอบอ่านคอลัมน์หน้าต่างมิถุนามากพยายามอ่านชีวิตความเป็นอยู่ของคนอื่นตลอดจนปัญหาแต่ละคน ที่เขียนเข้ามาถึงคอลัมน์นี้เสมอมา เคยตัดสินใจหลายครั้งที่จะเขียนจดหมายถึงคุณกิตติกรแต่ไม่กล้า คราวนี้ทนไม่ไหวก็เลยลองเขียนมาเพื่อให้คุณวิเคราะห์ด้วย ผมพื้นฐานชีวิตของผมขณะนี้ อายุ 30 กว่าปี ทำงานในหน้าที่ระดับสูงมีหน้ามีตา จบการศึกษาจาก ตปท. ในหน้าที่การงานทุกคนยอมรับว่าผมเป็นคนดี ไม่มีใครรู้ว่าผมเป็นเกย์ ด้วยผมไม่แสดงออก และกลัวมากถ้ามีใครรู้สมัยผมเรียนอยู่ ตปท. เคยมีแฟน (ผู้หญิง) หลายคน แต่ผมไม่จริงจังกับใครเลย เพราะผมคิดว่าผมไม่ชอบผู้หญิง กลับชอบเพื่อชายด้วยกัน ปัญหาที่ว่า

1. ทุกวันนี้ผมมีแฟน (ผู้หญิง) ที่ยังติดต่อกันตลอดมา 2-3 คน (ผู้หญิงในเมืองไทย) ซึ่งผมก็ยังไม่จริงจังกับใครเลย แต่มีอยู่คนหนึ่งที่ผมคิดว่าต้องแต่งงานกับเธอแน่ซึ่งเธอดีกับผมตลอดมาและรอผมมาหลายปีแล้ว ซึ่งผมก็ให้คำตอบเธอไม่ได้สักที เพราะผมกลัวว่าจะทำให้ชีวิตการแต่งงานของเธอผิดหวังเนื่องจากผมก็ยังมีจิตใจชอบผู้ชายด้วยกัน ผมควรจะทำอย่างไรดีครับ
2. ทุกวันนี้ขาดเพื่อน ขาดคนที่เข้าใจชีวิตแบบผม ถ้าสังคมหน้าที่การงานรู้ว่าผมเป็นเกย์ ผมคงทนไม่ได้ สุขภาพจิตเสื่อม เหนงและเก็บกดมาตลอด ทำอย่างไรถึงจะมีชีวิตอยู่อย่างสบาย ๆ
3. เคยอ่านคอลัมน์หน้าต่างมิถุนา จูเนียร์ปีที่ 2 ฉบับที่ 14/2528 ที่ลงชื่อ เก็บกด สนใจและอยากจะรู้จัก ไม่ทราบว่ามีป้านี้เขาจะได้เพื่อนแล้วหรือยัง ทำอย่างไรถึงจะได้รู้จัก เพราะมีอะไรหลายอย่างที่คิดว่าไปด้วยกันได้

ขอบคุณครับ”

(SUNSET. 2528: 113-114)

ตัวอย่าง จดหมายของ สมชาติ ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 29/2529

(15) “ผมติดตาม-ตามติด “หน้าต๋ามมิถุนา” ทุก’บั๊บ ในความรู้สึกนึกคิดของผม ชอบและชอบจริงๆ ในลีลาตอบจดหมายที่เข้าถึงเจาะปัญหา ปัจจุบันอายุ 20 ปี จำได้ว่าตอนเรียนในม.ต้นได้เรื่องเลยรุ่นพี่ ม.ศ.5 มาชอบผมอยู่ม.3 ตอนนั้นไม่ประสีประสาอะไรวอกกับใจไม่พร้อม พี่แกเจ้าชู้ยักษ์ ปล้ำชะ บอกไม่พร้อมผู้...สู้จนชอยพี่แกหลุดเป็นชิ้นๆ ครูวิ่งออกมาดู ผมก็เผ่นจากที่นั่นมาทันที พอจบแล้วมาต่อม.4 แบบว่าผมเรียบร้อย ขยันเรียน ทำให้ครูบาอาจารย์ชอบ อะไรไม่เข้าใจก็ถาม มาเจอครูป. รูปหล่อ หนอง เรียวสนใจผมพยายามถามเรื่องผมก็ตอบไปบ้างตามมารยาท ผมมาเรียนหนังสือสายไปหน่อยอารมณ์ ไม่ดีถูกครูจ. ทำโทษครูจ. เป็น Queen แก๊ง + ด่าผม ผมเฉยพ่อครูป. รู้เข้าก็จะพูดปลอบใจ เพื่อนที่ พาลตอบไป “มันเรื่องอะไรของครูป.” ด้วยเสียงอันห้วนแถมจนครูป. ก็โกรธเป็นจริงเป็นจังทำให้ผมกับ ครูป. เริ่มห่างกันไป ตามนี้้อ. เป็นเพื่อนร่วมห้องหุ่นดีสมเป็นนักกีฬา ชอบผมแล้วส่งผมไปรถเมล์ประจำ ทาง ปลอดภัยแล้ว อ. ชวนไปนอน ผมนึกจนอยู่ในใจแต่ข่มไว้พูดกับ อ.ดีๆ “เราเป็นเพื่อนกันนะ” ผมพูด สั้นๆ แค่นั้น อ.ไม่ละความพยายามชวนคุยบ้าง ชวนไปเที่ยวบ้าง ผมก็ปฏิเสธใช้ความดีเอาชนะ ช่วยทำ การบ้าน รายงาน นี่ผมไม่เข้าข้างตัวเองหรอกนะหรือเมคเรื่องให้มันในอารมณ์ บัดนี้ผมและอ. เป็น เพื่อนที่ดีต่อกัน ตอนเรียนมีเกย์ไม่แสดงออกเป็นนักกีฬาไม่น้อยพวกนี้น่าใจดีมีส. คนนิ่งมาสนใจ แต่ แบบว่าผมรักเรียนจนใครเขาว่าเด็กขยันผมคงไม่สนใจใคร ในทางตรงกันข้ามก็รู้สึกชอบส.ที่นิสัย แต่ไม่ แสดงออก เพราะเพื่อนที่ฉลาดคอยจับผิด ไม่หมายความว่าผมเพอร์เฟค...เก่งฉกาจ ผมเข้าได้กับเพื่อน ชาย-หญิงทำตัวกลมกลืนให้สมกับที่ใครบางคน...เคยพูดไว้ว่า “เป็นเกย์คนเดียวและแมนในสังคม”

ปัญหาของผม แก่ได้บ้างอยู่ที่ว่า...ก่อนที่คุณพ่อจะจากไปเมื่อ 7 ปีที่แล้ว ได้เคยสั่งสอนไว้ว่า “ลูก เอ๊ย...ตั้งใจเรียนอย่าเกเร” บัดนี้ผมยังคงจดจำและกระทำ แต่ทว่าเมื่อเวลาผ่านไป กิจการ ของแม่เริ่มขาดทุนมาก ผมเริ่มผันรนออกหางานสมัครไว้หลายแห่ง ใจจริงผมได้งาน แต่ทว่าที่สุรวงศ์ แดนเกย์หลากหลาย มีดีปนคนชั่ว เวรกรรม...ผมไปสมัครงานที่นั่น (ไม่ใช่งาน ESCORT ของบาร์เกย์) เจ้าของอยากจะงาบมากกว่า ผมก็ตกงาน กลุ่มใจ, เค่วงคว้าง, สับสน นึกอยากฉีกประกาศนียบัตร... นึกอยากขายใครไว้รักเพื่อแม่ เพื่อแม่ที่รักไม่ต้องลำบากต่อไป...สงสารแม่เป็นที่สุด แต่ไม่ยอมให้ใคร สงสารตัวผมหรอก ทุกวันนี้ไม่ขายใครเพราะรักเกียรติ กลัวแม่เสียใจ แล้วจะจากไป มีพี่ชายก็เที่ยวแก่ง งานการทำแบบวันๆ ตอนนี้ผมอยากจะบอกเกย์บางคนว่า “อย่าเห็นแก่ตัว แล้วจะเป็นภัยที่คอยทำลาย

จิตใจไม่เป็นสุข” พี่กิติกรคงเห็นปัญหาผมธรรมดาๆ พี่กิติกรรู้มั้ย? ผมเบื่อชีวิตแต่งงาน อยากมีคนเข้าใจบ้าง? พี่ครับโปรดเข้าใจเถิด ผมเขียนมาเพื่อระบายความรู้สึกเล็กๆ ที่สุขบ้างทุกข์หน่อยอยาก...อยากเพื่อนที่เป็นแบบนี้

1. วัย 32-46 ปี (ใจกว้าง...สุขุม...เป็นผู้ใหญ่ผมชอบแบบนี้)
2. หน้าตาหล่อๆ ไปให้ไกล ลงพุงไม่รังเกียจ
3. อุปนิสัย ไม่กลิ้งกลอก ไม่แสดงงอก
4. ภาษา เก่งภาษาต่างประเทศพิจารณาเป็นพิเศษ

ส่วนผมนั่น สูง 167 mm. หน้าตาธรรมดา หากว่ายังมีใครสักคนมีน้ำใจจริงใจพร้อมคุณสมบัติข้างต้น ติดต่อกับพี่กิติกรครับ ระบาย-กังวลใจพี่มามากแล้ว ขอให้พี่โชคดีมีเงินใช้เยอะ ๆ อ้อ...มีแฟนหน้าตาดีๆ

เคารพเสมอ”

(สมชาติ. 2529: 114-116)

ตัวอย่าง จดหมายของ อนุชิต จินดารักษ์ ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหากับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนา จูเนียร์ ฉบับที่ 35/2529

(16) “คือตัวผมเองอ่านหนังสือมิถุนาเป็นประจำแต่ก็ยังไม่เห็นช่องทางที่จะทำให้ผมมีเนื้อคู่ เพราะผมอยากให้พี่ๆ ลงรูปในนิตยสาร เพื่อผมจะได้เจอเนื้อคู่สักที ผมเป็นคนวิเศษ จะว่าพวก “คุณแอบ” (ไฟเราะ หน้อยสะ) ก็ไม่เชิงเพราะทางญาติผมเขาแอนตี้มากกับการเป็นเกย์ผมเลยไม่เคยแสดงออกให้พวกญาติ ทราบ

แต่ถ้าออกมาข้างนอกบ้านละก็ไม่เคยยอมใครเลยละ การแต่งตัวผมก็ปานกลางแต่งหน้าทาปาก เหมือนเกย์ทั่ว ๆ ไป แต่ผมไม่ชอบกรีดกรีดเท่าใดหรอก เพื่อนๆ ในจำพวกเกย์ (ควีน) แล้วเค้าว่าผม เรียบร้อยมาก แต่ผมไม่เคยเจอคิงส์สักที ตอนนี้ผมชอบผู้ชาย (MAN) อยู่คนหนึ่งแต่เค้ารักเอ็นดูผมแบบ นื่องเพราะเค้ามีแฟนแล้วเค้าเคยพูดกับผม ทำให้ผมเสียใจมากๆ เลย ผมคิดว่าสักวัน คงมีคิงส์ที่หล่อ ๆ มาแทนที่เขาสักที ผมเป็นคนรักเดียวใจเดียวสะ แต่มีอยู่พักหนึ่ง ผมพยายามที่จะลืมเขาโดยการคบค วีนส์ (แบบแฟน) แต่ผมก็ต้องเลิก เพราะผมไม่ชอบมันยังงัยก็ไม่ทราบซิคะ

หวังว่าพี่คงกรุณา”

(อนุชิต จินดารักษ์. 2529: 112)

ตัวอย่าง จดหมายของ หลานปี ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 37/2529

(17) “ได้อ่านการตอบปัญหาของอาจารย์ใน “มิถุนา” แล้วหลานรู้สึกว่าคุณอาจารย์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่ น่ายกย่องคนหนึ่ง ไม่เหมือนกับคนบางคนที่ชอบอาศัยหน้ากระดาษมาอ้างระบายนามณ์พูดๆ ใส่ผู้อ่าน แล้วดัดจริตตอบปัญหาให้คนอื่นงูๆ ปลาๆ หาข้อปฏิบัติที่เป็นจริงได้น้อยเต็มที่ อาจารย์ว่าฉันใหม่อย่าง หนังสือแนวเดียวกันนี้ หลานดูๆ แล้วเหมือนกับว่า “ชี้ให้ดูแต่ไม่รู้ไม่จริง” จริงไหมฮะ

หลานเองก็มีปัญหาที่คิดว่าแก้ไม่ตกอยู่เหมือนกัน จึงอยากจะเรียนถามทางออกที่ดีๆ จาก อาจารย์ผู้สักระยะ เพื่อบางทีพอจะให้หลานมีทางออกที่ดีได้บ้าง

ปัญหามีอยู่ว่า หลานมีแฟน เรียกกันง่าย ๆ ว่ามีสามีนั่นละ เป็นเกย์วัยรุ่น หน้าตาดีมากเลยก็ว่าได้ เราครองรักอยู่กินกันมาปีกว่าแล้ว หลานส่งเสียให้เขาเล่าเรียน ปัจจุบันเขาอยู่พาณิชย์แห่งหนึ่ง ช่วงแรกๆ เค้ายึดดีมาก แม้ว่ามีเรื่องเบาะแว้งกันบ้างก็ยังเรียกว่ารักกันอยู่ เมื่อไม่นานมานี้ เค้ายึดผิด สังเกต คือ หายไปจากบ้านเป็นคืนๆ กลับมาก็เงียบไม่พูด ไม่จา ส่วนหลานมีงานหนักมากจนแทบจะไม่มีเวลาเอาใจใส่

ต่อมาเค้ายก็มาสารภาพกับหลานเค้ายรักผู้หญิงคนหนึ่งอยู่ หลานเสียใจมากจนต้องเข้า โรงพยาบาลทีเดียว ออกมาก็เจอปัญหาหนักทั้งเรื่องงานและด้านจิตใจ หลานเลยได้เค้าออกไปจาก บ้าน เค้ายเสียใจมากเมามายจนเพื่อนๆ ต้องขอร้องให้กลับมาหาหลานอีก เพราะไม่มีที่จะไปด้วยความ สงสารบวกกับความผูกพันหลานก็ยอมรับเค้าอีกครั้ง คราวนี้เราตกลงกันว่า เค้ามี่ (เมีย) ได้ทั้งสอง อย่าง และเค้ายก็มาอยู่กับหลานสัปดาห์หนึ่งก็ไปค้างกับผู้หญิงบ้างตามแต่ฝ่ายนั้นจะโทรมาตาม

เมื่อไม่นานมานี้ เค้ายออกไปหาแฟนผู้หญิง กลับมาพามาด้วย หลานทำงานตามปกติบังเอิญวัน นั้นเกิดปัญหาเรื่องงานนิดหน่อย แต่หลานปล่อยอารมณ์บูดพังสิ่งของไปหลายอย่างต่อหน้าทั้งสองคน

และก็ออกปากเป็นเชิงไล่ไปในที่ เค้ายก็ไปในวันต่อมา แต่ยังมีการติดต่อกลับมาบ้าง เพราะตัวเค้าเองไม่มีที่จะไป (บ้านอยู่ต่างจังหวัด) จนกว่าจะสอบเสร็จ

ช่วงนี้หลานอยู่คนเดียว ก็ยอมรับว่าคิดถึงเค้ามามาก จนแทบจะไม่เป็นอันทำงานทำการ นี่แหละคือสิ่งที่หลานต้องการคำแนะนำจากอาจารย์ว่าจะหาทางออกเรื่องนี้ได้อย่างไร ขอได้โปรดแนะนำด้วยครับ
หวังในความกรุณาจากอาจารย์”

(หลานปี. 2529: 58-59)

ตัวอย่าง จดหมายของ สุทธิพงษ์ ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 41/2530

(18) “ปัญหาของผมไม่มากนักและง่าย คือ ผมมีภรรยาแล้ว แต่เมื่อไม่นานมานี้ผมได้รู้จักกับเป็นหนุ่มคนหนึ่งหน้าตาเขาดีมากทีเดียว เป็นแมนเต็มตัว ผมอยากมีอะไรกับเขา บอกที่ว่าคุณควรทำอย่างไร”

(สุทธิพงษ์. 2530: 86)

ตัวอย่าง จดหมายของ หลาน พายุอารมณ์ ชลบุรี ซึ่งเขียนมาปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับบรรณาธิการในนิตยสารมิถุนาจูเนียร์ ฉบับที่ 42/2530

(19) “ผมเป็นแฟนหน้าตามิถุนาของคุณเป็นประจำ ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่ผมเขียนถึงคุณอาเพราะปัญหามันเกิดขึ้นกับตัวของผมเอง ผมกลัวใจมากครับ พยายามจะแก้ด้วยตัวเองตั้งหลายครั้งก็ทำไม่ได้สำเร็จ คือ เรื่องมีอยู่ว่าผมเป็นเกย์ไม่แสดงออก บุคลิกหน้าตาเป็นแมนแทบทุกอย่าง เพื่อนๆ เขาชมผมอยู่เสมอว่าหน้าตาดี รูปหล่อ (ความจริงอยากให้ชมว่าสวยมากกว่า) แต่จิตใจที่แท้จริงของผมมันลึกซึ้งมันตรงกันข้าม แทนที่เห็นผู้หญิงสวยๆ แล้ววาบหวี แต่เปล่าเลยมันเย็นสนิทเหมือนน้ำแข็งขั้วโลกยังไวยังงั้น คุณอาครับถ้าผมเห็นผู้ชายหน้าตาดี รูปหล่อ หุ่นสมาริท์ จิตใจของผมกลับหวั่นไหว มีจินตนาการซาบซ่านไปหมด อยากให้ผมบรรยายเลยว่าเป็นยังไง ผมคิดว่าตัวเองเป็นโรคแพ้อาถรรพ์ของผู้ชายทั้งโลกก็ว่าได้ ผู้ชายหล่อมีมากเสียด้วยสิ บางครั้งผมรู้สึกเกลียดตัวเอง สงสารตัวเอง ที่ความรู้สึกที่ทรนนี้มันหลอกหลอน และซ้ำเติมผมอยู่ตลอดเวลา ผมอยากได้เขาแต่ผมไม่ได้มันได้แต่เพียงคิดและ

จินตนาการลมๆ แล้งๆ จะเป็นเพราะว่าผมยังไม่กล้า พอที่จะสู้กับความจริง ทำให้โอกาสพลาดไป แต่ถ้าผมกล้าจะมีอะไรเกิดขึ้น แต่สำนึกของผมก็คิดอยู่เสมอว่า ผู้ชายที่เป็นผู้ชาย ก็ย่อมจะมีความรู้สึกนึกคิดเป็นผู้ชายวันยังค่ำ เขาคงไม่มีจิตพิศวาสอย่าเราหรอก อย่างดีก็ให้แค่ความเป็นเพื่อนธรรมดาๆ เฉลียวๆ วันดีคืนดีเขาก็ไปจีบผู้หญิงไปรักผู้หญิง และพาผู้หญิงคนนั้นมาแนบข้าง ให้เราเห็นตำหนิต่ำตา เมื่อเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้น ผมต้องพยายามระงับอารมณ์ สะเทือนใจเพื่อไม่ต้องการให้เขาเห็นความจริง คุณอาจคิดว่าผมคิดผิดไหมครับ ผมควรจะลุกขึ้นประกาศก้องความเป็นตัวของตัวเองให้ทราบไหมครับว่าผมรู้สึกต่อเขาอย่างไร อย่างน้อยผมก็ต้องการให้เขาทราบ ผมรักเขาจริง จริงใจกับเขาพอๆ กับผู้หญิงคนนั้นหรืออาจจะมากกว่าเสียอีก ผมขอคำแนะนำจากคุณอาครับ ว่าผมควรทำตัวอย่างไรดี จึงจะประเสริฐที่สุดสำหรับชีวิตของผมในขณะนี้

ขอแสดงความนับถือครับ”

(หลาน พายุอารมณ์ ชลบุรี. 2530: 90)

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นาย รินรดา อัญรัตนรุ่งโรจน์
วัน เดือน ปีเกิด	9 มีนาคม 2526
สถานที่เกิด	กรุงเทพฯ
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	21/187 หมู่บ้านพฤษภา 21 ต.บางแม่นาง อ.บางใหญ่ นนทบุรี 11140
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนสอนศิลปะการเต้นรำบางกอกแดนซ์
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2549	ปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์ จาก มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ
พ.ศ. 2558	ปริญญาโท คณะมนุษยศาสตร์ จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ